Evangelisk kristileg

Sálma-bók,

til brúkunar í

kirkjum og heima-húsum.

X. útgáfa.

Kostar á prentpappír 72 sk.

Reykjavík.

Prentuð á kostnað prentsmiðju Íslands, hjá E. Þórðarsyni 1853.

Til adgæzlu

vid

Messu-gjørd.

Eptir ad samhringt er til messu, eiga prestar ad láta í kór-dyrum lesa á øllum messudøgum þessa bæn og Fadir vor á eptir.

Drottinn, eg er inn kominn í þetta þitt heilaga hús, ad heyra, hvad þú gud fadir, minn skapari, þú drottinn Jesú, minn frelsari, þú verdugi heilagi andi, minn huggari, í þínu ordi vilt vid mig tala. Drottinn, opna þú svo med þínum heilaga anda, fyrir Jesú Krists skuld, mitt hjarta, ad eg kunni af prédikuninni læra, ad bera ángur fyrir mínar syndir, í lífi og dauda trúa á Jesúm, og daglega betra mig í dyggdugu líf-

erni og framferdi. Það heyri og bænheyri gud, fyrir Jesúm Krist, amen.

Fadir vor, o. s. frv.

Strax ad þvi búnu byrjar saungurinn, og framhelzt tvo fyrstu sálmana út. Þegar þeir eru á enda, snýr prestur sér ad fólkinu og tónar:

Drottinn sé med ydur.

Forsaungvari og fólkid annsar:

Og med þinum anda.

Prestur snýr sér aptur ad altarinu og tónar:

Látum oss bidja,

og sidan þá Kolléktu, sem i hvert skipti á vid, eptir handbókinni. Forsaungvari og fólkid annsar: amen.

Þá snýr prestur sér fram ad fólkinu og tónar: **pistilinn skrifadi postulinn** (sá sem handbókin sýnir). En sé **Lektian** annarstadar ad finna, en i pistlum postulanna, hagar prestur sér þar eptir og segir: **þessi heilaga Lektía stendur skrifud i N. N. spádómsbók,** (eda) **postulanna gjørningum** (eda) **opinb. bókinni,** eda eptir sem vel hlýdir þessu ad umbreyta; tónar hann pistilinn skirt og seint.

Eptir pistilinn skal syngja þann sálm, sem

prestur hefur hér til valid í bókinni, en ad hon-
um búnum snýr prestur sér fram og tónar:

Drottinn sé med ydur.

Forsaungvari og fólkid annsar:

Og med þínum anda.

Prestur tónar svo:

**Eptirfylgjandi heilagt gudspjall skrif-
adi gudspjallamadurinn N. N.**

Forsaungvari og fólkid annsar:

**Gudi sé lof og dýrd fyrir sinn gledi-
legan bodskap.**

Sídan tónar prestur gudspjallid seint og
greinilega til enda. Ad því búnu er súnginn sá
sálmur, sem prestur hefur valid til og fundid ad
hlýda upp á sitt rædueſni; vid hans lok stigur
prestur í stól og heldur þar rædu sína. Á hátíd-
um er súngid þad vers, eda sálmur, ádur en
gudspjall er lesid í prédikunar stól, sem prestur
hefur þar til valid samkvæmt efni hans og tím-
unum, en ella ekkert. Eptir prédikun sýngist þad
vers, eda sá sálmur, er prestur hefur þar til ætl-
ad; en eigi **børn** ad **skíra**, eda **konfírmera**,
byrjast þá strax, sem prestur stigur úr stól, þeir

sálmar, eda þau vers, sem þar eiga vid eptir þessari Sálmabók, og fyrirmælum prests, og aflýkur hann þar eptir sérhverju af þessu. Séu nokkrir til altaris þann dag, er súngid versid No. 212, sidan snýr prestur sér fram og les eptirfylgjandi áminningu til þeirra, er gánga til altaris.

Sakir þess, minir kærustu Krists vinir, ad þér réttilega og maklega mættud medtaka þad háleita sakrament kvöldmáltidar vors drottins, þá ber ydur einkum þessa tvo hluti ad vita og skilja, sem er: hvad þér skulud trúa og gjöra; þvi þessum ordum, sem Kristur sagdi: **þad er minn líkami, sem fyrir ydur verdur gefinn,** og **þad er mitt blód, sem fyrir ydur úthellist til fyrirgefningar syndanna,** skulud þér fullkomlega trúa, ad svo i sannleika er; þvi Jesús Kristur er þar sannarlega sjálfur hjá, med sinum likama og blódi i sakramentinu, eptir ordanna hljódan. Þar næst skulud þér og svo trúa

Krists ordum, til syndanna fyrirgefningar, þad: ad Jesús Kristur skeinkti ydur sinn líkama og blód, til innsiglis og stadfestingar upp á allra ydar synda fyrirgefningu. Ad sídustu skulud þér fyllilega gjora Krists skipun, þar hann svo býdur ydur, segjandi: **medtakid og etid,** sömuleidis: **drekkid hér af allir,** og: **gjorid þad í mína minningu;** því hann hefur gefid oss sinn líkama og blód ad eta og drekka til fyrirgefningar syndanna, og þar med ad minnast hans heilaga dauda og pínu. Þar fyrir, þegar þér svo trúid þessum Krists ordum, og breytid eptir hans skipun, þá erud þér réttprófadir og reyndir, sem postulinn Páll segir, og megid svo maklega eta Krists líkama og drekka hans blód, til fyrirgefningar syndanna. Þar til gefi ydur gud himneskur fadir síns heilaga anda nád, fyrir þann sama Jesúm Krist vorn herra;

og þar um viljum vér allir guð biðja af hjarta og segja:

Þegar sú áminning er útlesin, snýr prestur sér að altarinu og tónar skírt og seint eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja:

Faðir vor, þú, sem ert á himnum. Helgist þitt nafn. Tilkomi þitt ríki. Verði þinn vilji, svo á jörðu sem á himni. Gef oss í dag vort daglegt brauð. Og fyrirgef oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgefum vorum skuldunautum. Og eigi leið þú oss í freistni. Heldur frelsa oss frá illu.

Forsaungvari og fólkið ansar: **amen.**

Svo tekur prestur patinuna með brauði sér í hönd, á meðan hann tónar eptirfylgjandi innsetningar-orð.

Vor herra Jesús Kristur, á þeirri nátt, sem hann svikinn var, tók hann brauðið, gjörði þakkir og braut það, og gaf sínum lærisveinum og sagði: takið

og etid; pad er minn líkami, sem fyrir ydur verdur gefinn. Gjørid pad í mína minningu.

Því næst tekur prestur kaleikinn sér í hönd, og tónar hin testamentis ordin, segjandi:

Sømuleidis eptir kvøldmáltídina tók hann kaleikinn, gjördi pakkir, gaf peim hann og sagdi: drekkid allir hér af; pad er kaleikur hins nýja testamentis í mínu blódi, sem fyrir ydur úthellist, til fyrirgefningar syndanna. Gjørid petta, svo opt, sem pér pad drekkid, í mína minningu.

Séu fleiri til altaris í einu, en ad kaleikurinn ásteinktur endist peim, leggur hann høndina, á medan hann petta tónar, til skiptis á kaleikinn og á pær vínfløskur, sem á altarinu standa, ellegar les sømu ord lágt upp aptur, í hvert sinn braud eda vín prýtur á patínu eda kaleik, med sømu adferd.

Á medan prestur par eptir útdeilir, segir hann vid sérhvern, sem sakramentid medtekur: Petta er Jesú sannur líkami; petta er Jesú

sannarlegt blód. Um útdeilinguna sýngur forsöngvarinn þá altarisgaungu sálma, sem prestur hefur fyrirlagt, þó ekki leingra af þeim, en versid sem á stendur, þegar útdeilingin er búin. Þar eptir skal sýngja versid No. 218; ad því endudu snýr prestur sér fram og tónar:

Drottinn sé med ydur.

Forsaungvari og fólkid annsar:

Og med þínum anda.

Því næst snýr hann sér ad altarinu og tónar eptirfylgjandi bæn:

Látum oss bidja:

Vér þökkum þér, drottinn, almáttugi og eilífi gud, ad þú med þessari heilsusamlegri gjöf hefur oss alla nært; vér bidjum þína miskunsemi: ad þú látir nú þessa þína gáfu koma oss til gagns og góda, og til vorrar sannrar trúarstyrkingar á þér, og til brennandi kærleika og elsku á medal vor innbyrdis; fyrir sakir nafns þíns elskulegasta sonar, Jesú Krists, vors drottins og herra.

Forsaungvari og fólkid annsar: amen.

Þegar einginn er til altaris, tónar prestur í stad þeirrar bænar eptirfylgjandi bæn:

Látum oss bidja:

O herra gud, himneski fadir! vér þökkum þér fyrir þenna þinn födurlegan velgjörníng, ad þú af þinni miklu nád og miskunsemi hefur gefid oss þitt heilaga og sáluhjálplega ord, med hverju þú einnig hér hjá oss safnar þinni kristilegri kirkju. Vér bidjum þig audmjúklega: gef oss þinn heilaga anda, ad vér med þakklátu hjarta mættum taka vid því, og hegda oss þar eptir, og ætíd og idulega fara varandi í kristilegri trú og kærleikanum, og svo loksins sáluhólpnir verda, fyrir þinn elskulegan son, Jesúm Krist vorn drottinn, sem med þér lifir og ríkir í einíngu heilags anda, sannur gud, frá eilífd til eilífdar.

Forsaungvari og fólkid anusar: **amen.**

En um alla lángaföstu skal í þessarar bænar stad, á sunnu- og bæna-dögum, tóna þessa bæn:

Látum oss bidja:

Vér þøkkum þér, gud fadir, ad þú hefur gefid oss þinn eingetinn son, Jesúm Krist, upp á þad ad allir þeir, sem á hann trúa, ekki fyrirfarist, heldur hafi eilift lif. Vér þøkkum þér, Jesú Kristi, ad þú hefur borid vorar syndir á þinum likama og med þinni pinu afmád vorar yfirtrodslur. Vér þøkkum þér, þú verdugi heilagi andi, ad þú hefur gefid oss þá trú i vor hjørtu, ad vér ekkert vitum annad til sáluhjálpar, en þann krossfesta Jesúm Krist. Gef oss, ó gud! þina nád, ad vér fullkomlega trúum, ad allar vorar syndir séu, fyrir Jesú pinu og dauda krapt, oss fyrirgefnar. Upplýs oss med þinum heilaga anda, ad vér, fyrir Jesú dauda daglega afleggjum syndina, og aldrei sleppum Jesú úr vorum hjørtum, þángad til vér sjáum hann berlega i eilifu lifi. Þessa bidjum vér þig allir i nafni Jesú Kristo, vors herra.

Forsaungvari og fólkid annsar: amen.

Þá snýr prestur sér fram og tónar:

Drottinn sé með ydur.

Forsaungvari og fólkid annsar:

Og með þinum anda.

Sidan blessar hann yfir fólkid og tónar:

Drottinn blessi þig, og vardveiti þig, Drottinn láti sina ásjónu lýsa yfir þig, og sé þér nádugur, Drottinn upplypti sinu augliti yfir þig, og gefi þér frid.

Forsaungvari og fólkid annsar: amen.

Þegar konfirmerad er, tónar prestur ekki þessi blessunarord, fyr en konfirmatiónin er búin.

Sidan er sá útgaungusálmur súnginn, sem prestur hefur valid, hlýdandi upp á rædnefni hans. Á undan Katekisatión er súngid No. 312, eda 313, og eptir Katekisatión No. 130, eda 314. Endast svo embættisgjörd med eptirfylgjandi bæn, sem lesin er i kórdyrum, og fadir vor.

Drottinn, eg þakka þér af öllu minu hjarta, ad þú hefur nú kennt mér, hvad

þú vilt ad eg skuli gjöra. Hjálpa mér nú, minn gud, med þínum heilaga anda, fyrir sakir Jesú Krists, ad eg megi vardveita þitt ord í hreinu hjarta, og þar af styrkjast í trúnni, í gudrækilegu framferdi betrast, og mig þar vid í lífi og dauda hugga, amen.

Fadir vor, o. s. frv.

Innihald sálmanna.

I. Lofgjörđar og þakklætis sálmar.

II. Bænar-sálmar.

III. Sálmar til viſsra tíma.

I. Lofgjordar og þakklætis sálmar.

1. Guds vera og eiginlegleikar.

Lagid: Vér trúum allir á einn gud, skapara.

Vér trúum allir á einn gud; Er hans verk himinn og jordin; Almáttkur fadir er vor gud; Ætt hans manneskjan er ordin. Hann vill oss vort uppheldi veita, Vel ad sál' og lífi gæta; Ei lætur ólukku rata, Eingum voda megum því mæta. A hann vér setjum von og traust, Því vís hann er, máttugur, gódur endalaust.

2. Vér trúum og á Jesúm Krist, Eingetinn guds son vorn herra; A heims frelsarann herrann Krist, Hvers dýrd aldrei

kann ad þverra. Madur ordinn hann er, hafinn Hart á kross-tré, daudur, grafinn. En hann ríkir æ lifandi Upp hjá drottins hægri hendi; Padan med krapti kemur hann, Kemur ad dæma jardríkid og sérhvern mann.

3. Vér trúum á anda heilagan, Af fødur og syni sendan. Oss frædir, styrkir, huggar hann, Helga bæn til guds fær kennda. Krists um heiminn kenning' breidir, Kært til apturhvarfs menn leidir; Einnig trúna eflir rétta, Og von betra lífs en þetta, Hvar ødlast munum fognud, frid Og fullsælu þá, er um eilífd varir vid,

No. 2.

Te Deum.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Þér, mikli gud, sé mesti pris, Vor mildi gud! vér þøkkum þér; Hver er svo sem þú hár og vís? Hver svo sem þú frá eilífd er?

2. Kerúbim hátt þitt heidra nafn, Hátt þér Serafim róma dýrd; Utvaldra líka sálna safn, Samhljómar þinni eingla hird.

3. Heilagur ertu herra klár, Heiløgust

vera sílofud, Heilagur gud um eilíf ár, Allsherjar drottinn og vor gud.

4. Lof þitt frá hæstum himna kór Hljómar um alla vída jørd, Spámanna hópur hefur stór Heidrad þitt nafn med þakkargjørd.

5. Postular hafa prisad þad, Og písl-arvotta mergdin flest, Á daudastundu dád-ust ad Dásemdarverkum þínum bezt.

6. Þig, heiløg kristnin, herra gud, Heidra um tíd og eilífd má, Þig, fadir, sem ert sannur gud, Son er í dýrd þér lifir hjá.

7. Og gódan helgan anda þinn, Oss sem vid rétta heldur trú; Heidri þig jørd og himininn, Hljómi lofgjørd um eilífd sú.

8. Ó Jesú guds son eingetinn! Er lær-dóm sannan kenndir oss, Ljósid og fridinn leiddir inn, Og lífsins betra vonar hnoss.

9. Frá daudans leystur dróma nú, Vid drottins hægri situr hønd, Aptur munt skod-ast af oss þú, Øll þegar dæmir jardar lønd.

10. Hjálp' oss, hjálp' oss, vor huggun vert, Hefur þú sjálfur keypt oss dýrt, Med ordi sannleiks æ þú sért, Óbrigdult ljós, er fái' oss stýrt.

11. Blessa þú líf og sál í senn, Síðar arf himna lát oss fá, Krýn blessun alla kristna menn Og kynið sérhvert jörðu á.

12. Svo friðinn, réttinn, sannleik, trú, Sérhver vel geymi heimsins þjóð, Allir þér þjóni æ og nú, Eindrægni haldi skynsemd góð.

13. O, mikli guð! vér þökkum þér, Þér, mildi guð, vér syngjum prís, Hver svo sem þú að hátign er? Hver er, sem þú, í öllu vís?

14. Til þín, til þín, vort traust er allt, Um tíma' og eilífð svo sem nú, Heyr þú vorn saung, bænheyr ávallt, Huga vorn styrk í von og trú.

No. 3.

Með sinu lagi.

Heiður sé guði himnum á, Og hæst lof fyrir náð sína, Allt vel tilbjó hans vizkan há, Verkin dásamleg skína; Syndugri jörð frið senda vann, Sitt hlýðið fólk æ lætur hann Sína miskun sjá og reyna.

2. Vér lofum, dýrkum og þökkum þér, Þig tilbiðjum alleina; Vald þitt, guð faðir,

eilift er, Aldrei kann það að réna; Svo er þín magt ómæliley, Algjørt er allt hvað þér er í hug, Vel er þeim í trú þér þéna.

3. O Jesú, guds eingetinn son, Athvarf og líknin manna! Þú bættir allt vort audar tjón, Eymd vora virtist kanna. Lausnari', er daudann leidst á kross, Líknsamur sért þú øllum oss, Leid oss veg til lífsins sanna.

4. Heilagi andi, hjálpin trú, Huggarinn allra bezti, Frá heimsins svikum forda þú Fólki, sem Jesús leysti Med sárum dauda' og dapri pín. Drottinn, vardveit þú kristni þín', Sem af hjarta á þig treystir.

No. 4.

Lagid: Upp, upp statt i nafni Jesú.

Um gud eg sýng, því sýng eg frór, Sá er vor mikli gud og herra hár; Hans heiti' er drottinn, hans verk stór, Himna gjørvallra' um vídd hans veldi gár; Alvaldur vill, Verold hver fær sinn stad, Til verdur full Med fjøri, sem hann kvad.

2. Hann býdur, aptur hverfa þá Himnar vid bending' hans sitt ekkert í; Ljós er hans

skrúdi; skýrt kann sjá Skepnunna', hid bezta veit ad velja því; Gud stjórna réd, Stóls hans er hátign byggd, Røksamri med Réttvísi' og sannleiks tryggd.

3. Fullríkur einn auds gnóttum af Óþverraulegum, gud án upphafs einn; Gud um eilífdir, grunnlaust haf Gæda, farsældar, lífs, án enda, hreinn Alvaldi gud Alheims, hver finnst þér jafn, Hver líkist vid Dýrd þína' og dásamt nafn?

4. Um himna, fold og haf hvad er Og hefur verid, allt, gud, þekkir þú; Gud, þinna vísdóms verka her, Frá eilífd augljós var þér æ og nú, Mér ertu nær, Mig vefur umsjá þín, Þú verkad fær Hvild ad óhult sé mín.

5. Guds forsjá stýrir furdanlig, Því hvad fyr edur síd eg framkvæmt fæ; Hann reynir þekkir þig og mig, Hvort situr eda gár, nær er hann æ; Hvort yzt hafs á, Eda skaut himins flýr, Hans er þér hjá Hvervetna kraptur nýr.

6. Hann vóg allt út med vissum skamt', Er vildi' hann skipta mér, og skrádi þar A

sína bók, hve feingi eg framt Fjørs notið, þá eg enn nú ekkert var; Ekkert er mitt, Alls ekkert, drottinn minn, Allt er það þitt, Í og hjá mér sem finn.

7. Jafnan skal nafns þins, drottinn, dýrð, Dásemda þinna hrós, i munni min. Hver má þin undur út fá skýrð, Orðn og fegurð þá, þeim skært á skin? Í víðum geim, Allt sem til verða lézt, Hrósar um heim Høfunds almætti mest.

8. Spegill er þinnar speki skær, Hvert minsta hálmstrá eitt; þú lopt og lá, Þér hæðir, dalir, grund, sem grær, Guds hróss þér leikið ljóð lifleg og há; Þin náðar-lind, Landið æ vøkvar ný, Fæðir mann-kind Friðsemd og heillum i.

9. Atvinnu nægtir nótt og dag, Ná-kvæmri þiggjum vér af þinni hønd; Skyldi ei sú hugsan, hjartalag Herra, friðstilla mitt við efnin vønd; Þín hønd að mins, Heill, guð, er lífs og hlif, Fyrst vilja' án þins Ferst einkis titlings lif.

10. Ef guð mitt athvarf er og skjól, Ef guð frelsari' og hlif vill vera minn; Lífs þó

umbiltist hradfært hjól, Hvorki' um jord hirdi' eg par, né himininn; Umhælist þá Í trausti hans vid hel, Ein hans forsjá Allt gjørir til min vel.

No. 5.

Lagid: A þig alleina Jesú Krist!

Eg þá stjarna útbreiddan her, Augum sé fyrir minum, Upplyptir þánkinn allur sér, O gud! ad hástól þinum; Þin eilif magtin aldrei þreytt, Allt þetta stóra gat tilreidt, Og nær þér þóknast einnig greidt, Þitt ordid eitt Getur af eingu lif framleidt.

2. Mikli, dýrdlegi drottinn minn, Drottinn lifinu yfir, A þig treysti eg æ hvert sinn, Allt blessar þú, sem lifir, Frá augnabliki fyrsta hér, Ad fékk eg lif til gæfu mér, Hver stundin min þess minning ber, Ad merkt hún er, Nýjum velgjørdum, gud, af þér.

3. Lika sýna mér løndin, sjór Og loptsins hvelfing vida, Ad þinn máttur er yfrid stór, Eingu þarf eg ad kvida; Því aldrei mér sú þraut fær bægt, Þin bending sem ei geti lægt, Og ef vilo þinni þad er þægt, Þér veitir hægt, Sumar skapa úr vetri vægt.

4. Hver þjáníng, sem mig hittir þá, Herra, eg til þín leita; Því vill og megnar hönd þín há, Hjálp og frelsi mér veita, Hvað þú ei byggir hrapa fer, Hvað þú blessar er stöðugt hér; Æ! gef því blessun mildur mér, Þín makt ei þver, Þitt vald á himnum háleitt er.

No. 6.

Lagið: Óvinnanleg borg er vor guð.

Allt skeður, guð, sem einn þú vilt, Allt verður þér að hlýða; Veru eingrar svo vald er gilt, Að vinnist gegn þér stríða; Sem fisi feykir burt, Fellir, sem laufblað þurt, Dára fífldjarfa, er Dirfast mótrísa þér, Stjórn þína' ei þekkjast blíða.

2. Voldugir, gefið guði dýrð, Gætið þess hann er nærri; Vitnið þér, menn, guðs makt á jörð, Mannlegri tign er hærri; Hann dapurt hressir þel, Heyrir kvein allra vel. Eg reiði' í öllu mig, O drottinn guð! á þig, Aldrei þú ert mér fjærri.

3. Allt hvað mér gagnar gløggt þú sér, Gefur nægt þeim er snauður; Svik né ofbeldi' ei bløskra mér, Bið eg í von ótrauð-

ur; Mikli, máttugi gud, Mig þú frelsar úr naud; Eg þinu skauti í, Ohultur jafnan bý; Þér sé lof, þøkk og heidur.

No. 7.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Fylgsn' eingin fyrir þér Mig fela mega, O gud, sem allar sér, Upp fyr en stíga, Hugsanir hér Hjartans illar og gódar; Eymdirnar ásamt sér, Opt sem þúngbærar mér, Aunum ofbjóda.

2. Øll veit alvizka þín, Ormæddra vinur, Andvørp þeim endin min Upp til þín stynur; Saunfær mig, gud, Synd mig svo aldrei blekki, Ad hugsun, ordid hvert, Athøfn og girndir bert, Þú allar þekkir.

3. Fyrst girndir, gjørdir, mál, Og gjørvallt þekkir, Skal mína syndin sál' Svívirda ekki; En med varúd, Æ betri' og lastvarari, Framgeing eg fyrir þér, Fadir, sem til mín sér, J fridi' ad fari.

4. Ef bregdast allir mér, Og vid mér stugga, Ad þú mig sjálfur sér Samt skal vel hugga, Og nær mannlegt Mig heyrir

ekkert eyra, Þú kannt, víst veit eg það, Og vilt mér gæta að, Raust hjartans heyra.

No. 8.

Lagið: Náttúran öll og eðli manns.

Sál, dupti klædd, ei sómir þér Sveyma um straum lastanna; Dómarinn, sem í upphæð er, Allar sér gjörðir manna, Öll augum hans Eru hjartans Opin fylgsni hvert sinni; Önd saurug má Ei búa hjá Alskæru hátigninni.

2. Drottins alskyggnu augum frá Einginn kann fylgsnis leita, Vinds og eldinga vængjum á Þó vildi flótta þreyta; Ekki neinn þann Umflýja kann, Eingill skaparann mæta, Sem tilbjó heim, og í þeim geim Að öllu vel nam gæta.

3. Farir þú leingst, sem felur sýn, Fjær en himinljós skarta, Og þó bólfesta yrði þín, Undirdjúps myrkrið svarta, Ei staður sá, Þú flúðir frá, Fjær en hinu, sem þú náðir, Guðs hátign er, Sem gætin sér, Gjörla hvar finnast báðir.

4. Eilífi guð, þig einginn hér Umflýr

glæpugur madur; Mun það ørvænting auka mér, Eg svo deyi glatadur? O nei, þín náð, Ædra gaf ráð, Drugg svo trúin standi; Fyrir þinn son, I fullri von, Fæ eg miskun bidjandi.

5. Nú flý eg því á nádir þín, Naudstaddur vesall madur, Eg finn og játa afbrot mín, Er fyrir þér skelkadur; Heims biltingar Mig hræda' ei par, Hjá þér ef blidu mæti; En hirtir þú, Allt fellur nú I grunn mannsins dramblæti.

6. Fyr' en uppkomu fjøll á jørd, Og flódu lækir dala, Adur en ljósin urdu gjørd, Og mønnum gafst ad tala, Fyr en andar Sætt súngu þar, Sem þeim var feinginn stadur, Gud sá það þú, Par sem ert nú, Peinkir og talar, madur.

7. Uppi býr gud med eingla her, Er þó hjá þrælum synda, Dýrd heima undir eins hann sér, Og skuggaþnn smákvikinda, Sem sólu hann Sjá stærstu kann, Svo litur duptid valla Minst eins hvad er, Pess afdrif sér, Eins og heimsins gjørvalla.

8. Blygdast því, glæpa vesæll vin, Vef þig

ei böndum syndar; Aflegg hræsninnar yfir-skin, Augu mannleg sem blindar; Meina ei ad Þann megir stad, Hvar mátt einn heita, finna, Eilíft í þér Ætíd þú ber Athafna vitni þinna.

9. Ending tímanna er oss nær, Adstedjar daudans nóttin, Ekkert hæli lífs frekjan fær, Flóttann þó reki óttinn; Aumur er sá Ei fyr en þá Audmjúkur vildi sanna: Guds augad er, Sem gjörla sér Gáng og athafnir manna.

No. 9.

Lagid: Óvinnanleg borg er vor gud.

Alstadar vidverandi gud, Vér þig í öllu sjáum; Á hátign þína' í hverjum stad Horf-um í stórn' og smán; Eins lífi' og önd' í hag, Öllu stjórnar hvern dag; Gud, þinn í gledi' og neyd, Gud, þinn í lífi' og deyd Krapt med oss fundid fáum.

2. Ó dásöm heill! ad ert oss hjá, Ædri en hugsast kynni; Ad blítt og strítt, ást-gjafir frá Allt eru speki þinni; Þú vora velferd vilt, Vegsama þig er skylt; Glöggt munum sídar sjá, Sönn nád og speki há Var stjórn þín sérhvert sinni.

3. Gef ad eg lastvar vandi vel Verk mín og hegdun ætíd; Því hjartans líka hulid þel, Herra, þú vel adgætir, Sú hugsan hjálpi mér Ad hlýda þér, sem ber; Hér svo mér hegda þá, Hugrór ad birtast má, Fyrir þér þá eg mæti.

No. 10.

Lagid: Heidrum vér gud af hug' og sál'.

Gud, í øllu, sem ég lít ske, Med undrun þína speki' eg sé; hønd þín ádur en heim tilbjó, Hann sástu víst frá eilífd þó; Þín vizka gløggt hvern þánka sá, Þann feril allt skal gánga á, Afdrifin líka', er allt skal fá.

2. Allt vottar þad, ad þér ber pris, Þú sem ert furdanlega vís: Alheimur fagur undra stór, Allt hrópar: vitur gud er vor; Hvert strá og høfud-hár, ogn hver, Ef hugleidd er, af øllu ber, Veraldar mennt, sem vinna fer.

3. Allt, allt til samans hrópar hátt, Um herrans speki, gæzku, mátt; Eg skal því, fadir, upp á þig Øruggur jafnan reida mig; Einn þú hid bezta ávallt sér, Afskamtar bezt, sem líkar þér, Hverjum þad veiztu hentast er.

4. Drottinn, lát speki þína þá Þrótt og

huggun mér ætíd ljá; Hérvistar þá um hætt-
an veg, Hvorki upp gefst né mogla eg; Hvad
ætti ske edur ekki um sinn Ei megnar skynja
hugur minn; Verdi því, fadir, vilji þinn.

No. 11.

Med sinu lagi.

Lofid gud, Lofid hann hver, sem kann! Gjør-
voll þjód, Já, gjarnan heidrid hann! Allir
menn um allan heim, Ætíd hann prísi, Dýrd
allsherjar drottni þeim Dag hvern auglýsi;
Af því hann Ædst miskunsemi Kyni manns
Kunn er í heimi, Ei vors lands Innbúum
gleymir, Føst og traust í ást á oss. Allt hvad
hræra anda kann, Æ hann vegsami! Allt
hvad bærist heidri hann, Og hátt lofi! Amen!

No. 12.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Gud, mikill ert, þig eingla her, Otølulegur
prísar, Vegsemd og dýrd æ votta þér, Veld-
inu guddóms lýsa. Þú, sem býr ofar hæztu
hæd Himna, sjá, þess ber vottinn Vorsins
inndæli' og skruggan skæd, Skært sólskin,
dimma, nóttin: Ad mikill ertu drottinn.

2. Eins góđur ert, gafst einglum líf, Og oss, sem dupti klæddir, Þinn berum svip og þina hlíf Þökkum; allt hagsæld gæddir. Vor, sumar, haustiđ sýna lýđ Sanna náđ, þeim og međur Veturinn, frostin furđu stríđ, Felli-bylja stormveđur, Allt lof guđs kærleik kveđur.

3. Fyrir dómstólinn þegar þinn Þjóđirnar náir kalla, Og hristist jarđarhnötturinn, Há-reistar borgir falla, Þitt veldi eg sé, skelf, þegi þá; Þú lýsir friđnum blíđa, Og skepn-an gleđst, því elsku sá, Sem allt má skapađ hlýđa, Dupti lér drottinn lýđa.

4. Hjartanu ögra ógn hver þá, Istöđulitla skyldi, Óbrigđula fyrst er ađ sjá Umhverfis þína mildi; Ef jarđarhnött umspenna fer Eldur međ vatna flóđi, Min von, mitt traust skal þó á þér, Svo þrautin sízt ofbjóđi, Guđ miskunsami' og góđi.

5. Dauđinn ei bløskrar dapur mér, Né dimmir grafar skuggar; Þín gæzka, sem mitt athvarf er, Í allri neyđ mig huggar; Örugg-an mig ađ eilífđ ber, Þá ađ vill dauđinn fara, Öruggur sé hann, öruggt fer Á fundinn míns dómara, Míns guđs og míns elskara.

No. 13.

Lagid: Heidur sé gudi himnum á.

Gódur er gud, í allri átt Af gæzku verk hans ljóma; Allt gledst sem hefur andar-drátt, Ást hans og vernd samrómar, Af ást því skapa allt hann réd, Ást gledur hann og blessar med; Prís guds ástar æ skal hljóma.

2. Gud, þú baudst, jørdin gróa réd Grænt í skrúd eingid klædir; Jørd vora fylltir frjóvgun med, Fékkst oss vit henn-ar gædi. Oss ad hagnýta, heilsu, frid Og hagsæld gafst oss, þina vid Ást og nád vort kannast kvædi.

3. Fødurlega lífs fram á skeid, Frá æsku þú oss leidir, heyrir vort kvein í hvers kyns neyd, Henni med nád úrgreidir; Ad gud vor einskær ástin er, Eins í mótgángi fundum vér, Reynsla sú bezt raunum eydir.

4. Þú gafst oss krapt' ad gætum hér Geingid fram lífs á vegi; Opt þó rasand-um veikir vér, Vor gud burthratt oss eigi, Af vegi skeikud vor samt spor Vel áfram greiddi fadir vor, Med ást sær oss ad sér dregid.

5. Unn oss svo leiðast, faðir, fá, Föðurhönd viðir þína; Þínum ei víkja fótstig frá, Fúsa þér hlýðni sýna; Því þess fagnandi fáum gáð, Föður vors boð eru', einskær náð; Oss lát þessu aldrei týna.

6. Í ró vor skundar æfistund, Oss, dróttinn, vegferð greiðir; Úr gröfum væran eptir blund Alla til þín heimleiðir; Þá í fögnuði' og friði vér, Faðir, um eilífð syngjum þér Lof, ástkæri, æru og heiður.

No. 14.

Lagið: Gleð þig guðs sonar brúð.

Þér himnar, hefjið dýrð, Að hún sé drottni skýrð, Lofið hann í upphæðum, Hrósið hans magt og gæðum. Her hans og einglar allir, Æ lofi hann gjörvallir.

2. Seg þú lof sólin kær, Og sérhver stjarnan skær, Loptið skal lof guðs frama, Líka túnglið hið sama, Hvað, sem er yfir og undir, Allar lofi hann stundir.

3. Veglegast vatna safn Viðfrægi drottins nafn, Forkunnar fagursmiður, Fullgjört er hvað hann býður, Hans niðurskipun halda Heimar um aldir alda.

4. Hann lofi haudrid fritt, Og hafsins djúpid vitt, Eldur, hagl, údi, skrugga, Ofvidri, regn, snjór, mugga, Hvad eitt gud heidri, prísi, Hátign vors drottins lýsi.

5. Hálsar og háu fjøll Heidri þig, drottinn, øll, Dalir, grasbúnar grundir Gjaldid prís allar stundir, Fuglar, dýr, kvikfénadur, Fjøldinn sem skridur gladur.

6. Allt fólk um allan heim, Æ sýngi gudi þeim Lofgjørd, sem líf, heill greidir, Likn veitir, meinum eydir, Føgnud, ljós, farsæld gefur, Vid fødurhønd leitt oss hefur.

7. Allt hvad er skapad skal Med skýrt lofgjørdar tal Hans nafni heidur greida, Herrans lof vitt útbreida, Allt yfir himna alla Og jørdina gjørvalla.

8. Lofi gud allt hvad er, Og hvad sem var og sker. Hann allar heidri þjódir, Hans fyrir son, vorn bródur, Jesúm, dýrd sé honum samin, Sýng lof guds kristni! Amen!

No. 15.

Lagid: Guds son kallar: komid til min.

Vor gud er einskær ást og nád, Æ hverrar skepnu bezt fær gád, Og eflir heill i

þeimi, Hann blessar hvern dag allt hvað er, Oss sínum börnum náð hann tér, Og skepnu eingri gleymir.

2. Faðir, oss skópst til farsældar, Flýtur af þinnar miskunnar = Lind, allt gott, allt bjargræði; Saðning' hverri og svaladrykk, Er sjór og jörð oss borið fékk, Örlát þín gæzka oss gæðir.

3. Í náð þú minnist ætíð vor, Af þér stjórnast vor lukkukjör, Hvört sæld eða sorg oss greiðir; Þú ert hjá oss í allri neyð, Oss, góði guð, í vorum deyð Föðurhönd þín framleiðir.

4. Eins og faðir áminnir þú, Ódyggð að hata' en geyma trú, Er dyggð laun eilíf geldur; En þó vér brjótum boðorð þín, Borgunarmannsins vitum pín, O guð! að vægð oss veldur.

5. Já, þú ert einskær ást og náð, Eftir vort sanna hjálpar ráð, Öll skal því eilífð lýsa; Hér byrjum vér með barnaróm, Í borg þinni með eingla hljóm, Ást þína æ skal prísa..

No. 16.

Med sinu lagi.

Gudi lof skal ønd min inna, Upplypti raust og hugur sér; Sizt ber ad láti' og linna, Likn hans, makt, speki ad prisa hér; Sekt gaf upp glæpa minna, Gudhræddra styrkur er; Hans náð ef hirdi' eg sinna, Hún krapt sinn á mér tér, I neyd lét føgnud finna, Frid mæddu hjarta lér; I vist himins heimkynna Hann sælu geymir mér.

2. Alvaldur ást lét róma, Og endurlausn oss frambaud hann; Sem fadir alla fróma I fridar sáttmál taka vann; Hann firrist hefndar dóma, Hirta sem fadir kann; Sér lætur miskun sóma, Sekum vidreisnar ann; Himneskri náð band hljóma, Hvar sem sinn ótta fann, Hans ást umhverfis ljómar Hvern einn rádvandan mann.

3. Blidur fadir án brædi Bresti med vorkun litur á; Eins vægja guds hyggædi Grandvørum, sem hans ótti' er hjá; Veikt erum, veit hann, sædi, Vorri módur, jørd frá, Mót daudans megna ædi, minna en visid strá; Sem fisi sveifli um svædi, Svo

lífi fyrirbrá; Menn hverfa í moldar nædi, Margir seint ad því gá.

4. Drottins óumbreytt eina, Um eilífd standa mun þó nád; Pad fá hans þjónar reyna, Peir, sem vel hafa hans boda gád, Ástunda ætíd hreina Eflingu' í vizku' og dád. Komid, lof gudi' ad greina, Gladir hans prísid rád. Hann børnum líkn vill beina, Pó búi' í dupti smád; Bót fær þeim mildur meina Medur sæld himna tjád.

5. Prís skal fagnandi færa, Fødur, syni og anda nú; Heidrist þín hátign skæra, Á himni' og jørdu, gud, í trú; Peim var og er sé æra, Æ hljómi lofgjørd sú, Af þeim, er anda hræra, Um eilífd gøfgist þú. Einglanna lofsaung læra Í lífi' oss undirbú, Pig sjá, þér syngja kæra Pøkk, heillum til vor snú.

No. 17.

Lagid: Svo elskadi gud auman heim.

O gud! þér hrós og heidur ber, Mitt hjarta lofgjørd færir þér, Pú stjórnar, herra, høgum mín, Hønd var yfir mér jafnan þín.

2. Neyd þá mitt hreysi nálgadist, Vid

neydar-kvein' ei daufheyrdist, Guds mér aflétti gæzskan þin, Glatast lét ekki' i eymdum min.

3. I sótt og verkjum lágt eg lá, líkna mér, gud, kallad' eg þá, Alvaldur fadir áleit mig, Aptur minn styrkur græddi sig.

4. Ovina heipt þá hug minn skar, Harm þann ángurvær gudi' eg bar, Mín svo ei hefndi hjálpadi' hann, Hug minn þolgædi styrkja vann.

5. Viltur þá réttum vegi frá, Vafinn mig synda neti sá, Um fødur-nád eg hrópadi' hans, Hans nád vard styrkur aumingjans.

6. Hugginn sárþreidi hjartad mitt, Því huldi drottinn andlit sitt; Hvad leingi, gud, eg hrópa' á þig? Hann yfirgaf ei veikan mig.

7. Hans miskunenn mun hjálpa mér, Herrann trúr og líknsamur er, Frá illu hann mig frelsar vel, Fúst mitt til dyggdar gjørir þel.

8. Raunir og neyd eg þakka þér, Þá, sem ástríkur sendir mér; Gofga fyrir þá gledi þig, Er gæzkan þín virtist sæma mig.

9. Heims fyrir lán eg þakka þér, Þinnar tryggdar, sem ástgjøf er; Þér þakka 'ad skópst

oss allt í hag, Er þín gæzka ný sérhvern dag.

10. Fyrir þá gæzku' eg gøfga þig, Að gafst þinn son út fyrir mig; Af øllum mætti, øllum hug', Og allri sál' eg prísa þig.

11. Guðs verk um eilífð gøfgi' hann øll, Guðs er af miskun jørðin full, Þér sé vegsemdin, heiður, hrós, Hjálpar þú fús og líknar oss.

12. Þó sé hjá oss að kvøldi kvein, Kæti' er að morgni og unan hrein; Þá reynslutíminn úti er, Oss leiðir hann í dýrð hjá sér.

13. Alrei, mín sála, guði geym, Gjald lof mildasta føður þeim, Með ást, trú, hlýðni, heiðra hann, Herra náðugan tilbið hann.

No. 18.

Lagið: Nú bið eg, guð, þú náðir mig.

O hvað stór guðleg gæzka er! Góða manns art sá ekki ber, Hvers svo er forhert hjarta' og geð, Hana ei kann né þakka réð. Guðs elsku prófa' og una við, Ætíð veri mitt skyldu mið; Ei gleyma vann hans miskun mér, Minnast hennar því skyldugt er.

2. Meistara hønd hver mig til bjó? Míns

guds, sem mín ei þurfti þó; Hver með láng-gæðri hlífði náð? Hann, þess eg opt for-smáði ráð. Hver gaf mér sinnis hvíld og frið? Hver andans krapta rétti við? Hver gaf mér þúsund gæði' ávallt? Guðs nema hönd, sem skapti allt.

3. Lít upp, mín sál, og sjáðu bert, Það sæla líf, til hvers skopuð ert, Hvar þú í dýrð um eilífð sér Einn guð í veru, sem hann er, Til æru' og gleði áttu rétt, Af mildi guðs er það til sett; Inngángur lífs svo opnist þér, Í dauðann geinginn Jesús er.

4. Skyldi' eg þann guð ei heiðra hér, Hans gæzku' ei láta skiljast mér? Skal hann hrópa, eg heyra ei, Hann leiðrétta, eg segja nei? Hans vilji' og orð innskrifað er Í mitt hjarta, sem styrk því lér; Allramest guði unna ber, En náúnga líkt sjálfum mér.

5. Þakklæti kýs hann þetta' af mér, Það í góðgirni' eg líkist sér, Fús ef eg skyldu fylli þá, Fögur sést mér hans líking á. Hans elska' ef lifir í mér góð, Örfar hún mig á skyldu slóð; Sízt get eg fundizt sak-laus hér, Synd þó ei drottni yfir mér.

6. O gud! sé føst fyrir augum mín Ætíd kærleiksfull gæzka þín, Alúd dyggdanna' hún ørfi mér, Ad mitt liferni helgist þér; I hørmúng sé hún huggun mín, Hún leidi mig í sæld til þín, og endur-hressi' á efstu stund, Audláts gefi mér væran blund.

No. 19.

Lagid: Jesú Kristi, þig kalla' eg á.

Þú ert réttvís, alvaldi gud, Øllum sín laun ákvedur; Vesall er hver þín heiløg bod Hirdulaus yfirtredur; Æ þess í tíma gef mér gá, Guds ad réttlætis dómar, Kvidvænir koma, Og hardir dára hitta þá, Hans bidlund er forsóma.

2. En hinn, sem lastvar hlýddi þér, Á himnum gledi mætir; Þó dyggd af eingum þekkist hér, Þrjózkur syndarinn kætist; Samt mun þín gæzkan gløggvast þar Guddómlegt ljós í leidast, Allt myrkur eydast, Og kjør réttvísrar umbunar, Eins dyggd sem løstum greidast.

3. Kenn þig ad elska, minn gud, mér, Og mitt líf dyggdum prýda, Þín skipan speki øll því er, Og gledi þér ad hlýda.

Hjartad þá mun ei hrædast mitt Þitt helgasta réttlæti, Þad kveikir kæti: Ad mér þú geymir huossid þitt Hjá þér i dýrdar sæti.

2. Skopunar-verkid.

No. 20.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er

Hef þig minn andi, haudrid mér Hljóm byrji med lofkvæda; Vor drottinn stór frá eilifd er, Øll jørd og himnar ræda; Já, yfir allt er herrann hár, Hann band og guddóms skipan klár Ein tilbjó allt veranda: Sól, stjørnur, himinhnatta hjørd Hann gaf, útdreift sem fis á jørd Og sandkorn sjávarstranda.

2. Gakk hátt min saunglist, glød i fylgd Guds eingla raddar=hljóma: Gud skaparinn er gæzka mild, Gelli vid þúsund róma; Gud skaparinn er eilif ást, Vid ord hans lifid streyma sást Í lik øll, sem lifa kunna; Gud er sjálf elskan, gud vor, já, Geingur øflugur hródur sá Af mergd ótaldra munna.

3. Min lofgjørd hærra lypti sér, Lýsi

dýrd verka þinna, Gud yfir allt æ gøfgum vér, Guds krapt má hver einn finna. Gódur, vís er vor gud og stór, Greinir himins og jardar kór, Hvad skapt er hann band væri; Allt stód þá prýdi' og ordu í, Oendanlegum gudi því Hans øll verk heidur færi.

No. 21.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

Hver má, gud, skynja hugur þig? Hver ædstum gudi líkja sig, Í anda veldi vídu? Þig, drottinn yfir øllu einn, Sem ert fullkominn, helgur, hreinn, Hátt lofar heimsins smídi. Tign ædst, Ást stærst, Eilíf vísust, Verd ad prísast, Vér því greidum Lofgjørd, þakklæti þér og heidur.

2. Þú ert og varst eilífu frá, Um aldir vera munt, og sjá Ei þitt alveldi þrotna. Þú skipar, heimar skaptir stá; Þú skipar, heimar undir gá, Því þú einnsaman drottnar; Lopt há, Láð, lá, Gjørir prísa', og Gjørvallt lýsa Gudsdóms megni; Drottinn vor ønd því í dupti tigni.

3. Gud, þín stærd er ómælanleg, Um-

kringir guddóms ljósid þig, Dandlegum ofskært øllum; Þó er þinn kraptur øllu nær, Alheima' — er skynsemd mælt ei fær — Geim rædur þú gjørvøllum; Eins smærst Og stærst, Allt ber vottinn Um þig, drottinn, Er vér sjáum J þinum verkum og fundid fáum.

4. O gud! hvad værum vér án þin, Vizka þin birtir undur sin J hædum og á jørdu, Til heilla oss, en heidurs þér, Hønd þin stjórnar og máttug ber Skepnur i skaptri ordu; Eins blitt Og stritt, Þú á leggur, Þvi vorn gløggvast Þekkir haginn, Eins i svartnætti' og um hádaginn.

5. Vegsamid þá med helgum hljóm, Hátida saung og gledióm, Hann allra drottna drottinn, Blóm láds, skraut himins skodid þrátt, Skodid hans speki, gæzku, mátt, Hans guddóms veldis vottinn, Skodid, Skynjid! Ydur gledjid Og tilbidjid Allra fødur, Gud fyrir Krist vorn kærsta fødur.

No. 22.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Hátt syngid drottni hæsta lof, Hann prisa,

madur, áttu; Til einglatignar hátt þig hóf, Sá himna skóp vídáttu; Allt hvad hans veldi líf nam ljá, Lofi' hann hvad sína vísu á, Í fagnadar flokki einum; Sýng, himin, dýrd, lof sýng þú jørd, Sýng skaparanum þakkargjørd, hvers gæzku gjørla reynum.

2. Gud, hver má samjafn heita þér? Hver líkur nefnast skyldi? Allt skapad vottinn blídu ber, Allt blessar fødur-mildi. Orm og Serafim álítur, Og beggja kjør þinn vísdómur Med kærleik réd ákvarda; Eg þín mannkind, heill hvílík mér, Hátignar þinnar ímynd ber, Já, eilíf á ad verda.

3. O drottinn! hvílík unan gód Í alheims hring margbrotna, Um lopt, jørd, sjó er líf og hljód, Guds lýsir stjórn hvervetna, Þrumu-gnýr, leiptur, elding er, Allt þinnar nádar vottur mér, Eg skal med hrærdum anda, Eilífi gud upphædanna Þér, allra lindin gædanna, Um aldir vegsemd vanda.

No. 23.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gef mér skyn, ad skýrt eg prísi, Skapari

minn, þitt vald og krapt, Hvar med gud, þú gódi' og vísi, Gjörvallan fékkst heim vorn skapt; Efl og styrk minn innra mann, Ad yndis heilags njóti hann, Verkin þín, mig virztu' adstoda Vegleg medur lotning skóda.

2. Jord og himin-hvolfid bláa, Hæstur tilbjó kraptur þinn, Í því stóra' og í því smáa, Alveldis mátt sama' eg finn, Allt í fagra ordu sett, Allt fram geingur víst og rétt, Um allt eg má med undrun ljóda, Allt sé hér hid harla góda.

3. Hvad þín fram á hverjum morgni Hátignarleg brunar sól, Ad ljómi, gledji, lífgi og orni Láds vors myrkva' og kalda ból. Hvers hönd mældi hennar skeid Hring-bogid um loptin breid? Ad hennar slokknar ekki eldur, Aldrei skerdist, hver því veldur?

4. Loptid oss med lífi gædir, Lífgar vort og styrkir fjör; Í regnskúrum ofan slædir Af þess brunni frjóvsemd ör; Stormaher þar hertýgjast, Hér þitt dunar þrumukast, Fold sem gagnar, fold sem hrædir, Og furdu hátt, hver gud sé, rædir.

5. Hver mid setti sjávar ædi? Sagdi: lindir frambrjótizt, Lét vötn halla hafs ad flædi Hvar uppspretta nádu fyrst? Jardar holu idrum í, Elds hver megni stjórnar því? Hver í fylgsnum fjalla geymir Fagran málm til nota heimi?

6. Hver med laufi skóga skrýdir, Skreytir grænum blóma fold? Hver orma gledur, elur, prýdir? Upp hver lifgar dauda mold? Hver gaf sál' og sanza mér, Sem skynbragd á margt nú ber, Og til þin má þánka snúa Þú alvaldi', og á þig trúa?

7. Allt þad skópstu, allt ber vottinn, Um almátt speki' og gæzku þin; Lifsins fødur dýrka' og drottinn, Med dyggd og trú skal øndin min. Já, gud, vor gud víst er stór, Þad vottar himinn, jørd og sjór, Lopt, vøtn, eldur, allt til samans, Øll verøldin segi: amen.

No. 24.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Upp, upp! allt hvad gud hefur gjørt, Hofund vegsamid, prisid þann, Þad minsta' er skóp hann mjøg er stórt, Mátt hans og gæzku birta kann.

2. Þó kæmi saman kóngur hver, Klæddur í skrúd-med völdin há, Eitt grasstrá skapad gætu' ei hér, Guds bending ein kann fella þá.

3. Eingla herskarinn eins hér fann, Of veikan þeirra himin-krapt, Af eingu því ad aldrei kann Eitt duptkorn minsta' ad geta skapt.

4. Æ öll vanmáttar augljós spor, Hjá öllum skepnum birta sig; O hvar má finna ord, gud vor, Er verduglega prísi þig?

5. Hvad sæ eg sagt, nær fjölbreytt lit Fold ad umvefja blómstur skart? Og allan gróda' um eingi, er nýt, Eins nær og fjærri þúsund margt?

6. Hvad sæ eg sagt, nær fugla-krans Fagran samstilla heyri róm? Otal hljód-færa um fram dans, Ondin kætist þann vid-ur hljóm.

7. Hvad sæ eg sagt, umhverfis mig Nær her af kvikum skepnum sé? Hvad, guds frá himni' er sýnir sig Sólin upprunnin geislandi?

8. Hvad sæ eg sagt, mér furdu fær, Fag-urt blikandi stjarna her, Blitt sé eg hver ein brosir skær, Sem bendi upp til himins mér?

9. Hvad, samsanng anda' ek heyrdi eg, Hátign mins guds sem vegsama? Gud er stór, tign hans guddómleg Gofgist og nafn, hallelúja.

10. Undirtaki med anda kór, Allar kynkvíslir veralda: Guds nafn vegsamist, gud er stór, Gudi sé dýrd, hallelúja.

No. 25.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gladvær jafnan gofgi, prísi, Gud minn, þig einn ondin min; Hver er, sem þú, sá hinn vísi; Sannast rád og speki þín. O, ad mætti andi minn, J øllum þínum verkum þinn Vísdóm þekkja, þektum lýsa, Þekktan hver sem æ má prísa.

2. J bjørtum fjarska hátt uppheingdi Høg þín speki sunnu-hvel, Med stjarnahnøttum haglega teingdi Hnøtt vorn, ljóss svo nytum vel; Sól þar hángir eingu á, Einn þú stydur, falla' ei má, Vermir, ljómar, lífgar, hressir, Ljóss þins døpur ímynd þessi.

3. Ærnum þúnga, hver svo heldur, Himin-kroppa, jafnvigt í? Lopt þú skópst, hver veit hvad veldur, Verøld lidur fram i þvi?

Mid hver sólu setja réd, Svo visdómi' og dásemd med, Ad yl og birtu senda sinni Sól veröldu' og frjóvgun kynni.

4. Hver fram loptid heimti', umvefur Hér sem oss, allt bera má? Állt af því líf, hræring hefur, Hitt, sem lífs er audi hjá; Dampa saman dregst þar megn, Dögg í snýst og frjóvsamt regn; Frjóvsemd blessun flytur heppna, Fram til mín og allra skepna.

5. Hver nam lopt svo laga', ad geti Leiptur fætt og þrumu gný? Vinda stryk ad fljótt umseti, Fuglinn léttfær sveymi' í því? Ad þad beri' ad eyrum hljóm, Ad til dýrdar þér vorn róm Lífgi þad, og fleyti sinum Fiskum hægt í afgrunns kynum?

6. Hver vann svo, ad hátt upp gnæsi, Hessa jörd úr djúpum sjó? Vötn skammtadi hver í hæsi, Henni svo ad yrdi frjó? Hver vötn þekur? hver þau nam Hepta, kveikt þá velta fram? Hafs vid öldur háar segir: hingad æsizt, leingra eigi?

7. Grundir hver í grasi vefur, Græddi skóga' á eydi-lód? Korns og vins hver gnóttir gefur, Græna' um dali fjöllum

hlóð? Marmara hver og málma fjøld Mitt í jardar idur køld Lagdi? eldum gjár hver grefur? Gjørvallt skrauti hver umvefur?

8. Guð, þín vizka bjargar, blessar, Býtir nægtum, prýdi lér, Stydur, verndar, hýrgar, hressir, Heimi líf og farsæld tér. Guds hátign eg gladur sýng, Og guddómsvottinn allt um kring; Guds minn andi laungum lýsi Og lofi speki, þakki, prýsi.

No. 26.

Lagid: Guds son kallar: komid til min.

Frá hreysi því, sem eg bý í, Augum eg til þins hástóls sný, O þú ósýnilegi! Hvad stór þú ert, það miklast mér, Margføld því alheims dásemd er; Allt verdur, er þú segir.

2. Við boð þitt heimur hver uppris, Hvað ertu máttgur, góður, vis, Sønn orda sú því lýsir Oroskud, hverri áfram í Allt sveymar, sem fyrst gafstu því, Allt hátign helga prísi.

3. Guð, hver kann fjarska furdu geim Fá mælt, og takmørk séð um heim, Hvar ótal hnettir sveyma? Vanmegni hyggju manns að slær, Megin-dýptir ad horfa' í þær, Og ómælandi geima.

4. O gud! hvar byrja, hvar þrot fá, Hvert þins alveldis takmörk ná? Ord, mælíngu', þánka þrýtur; Protlausan undra þann geim má, Par sólir sólum hærra stá, Ei veit hvar enda hlýtur.

5. Opekktir hnettir útleidast, Otal þús-undum fjölbyggjast, Otal alveldis sæti Pau verda sérhver þá fyrir þig, Pér, mikli gud, öll hneigja sig, Pér audmjúk þjóna ætíd.

6. Pér hneigir allt, hvad þeinkja kann, Vid þig öll fagnar náttúran; Pér afgrunns hyl-ur hlýdir; Pín bending lægir bylja þrá Bifast grundvöllur heimsins má Og bresta, nær þú býdur.

7. Sjá, Guds tign játa glöggt eg finn Gjörvallan anda vanmátt minn; Alveldis hönd eg eygi, Ein sem verk hefur algjört sitt, A ordu, tíma' og krapt fékk hitt, Hverju sem haga megi.

8. Hönd þín fullkomleik hagkvæman, Hverri skepnu medskapa vann, Ætla fjör, edlis krapta; Allt vard ad því, sem vera skal; Visdóms hér sést hid mikla val, Ædsta fékk ordu skapta.

9. O guddóms verka undrin há! O túngur, sem ei telja má! Ein er ydvart lofkvædi Algæzkan; pris svo sýngur sinn Sérhver lifs kraptur: skaparinn Er einskær elska' og gædi.

---

3. Guds forsjón.

No. 27.

Lagid: O drottinn allsvaldandi!

Lofid drottinn lifanda, Ljúfur, sterkur og vis sem er, Kyn, honum keypt til handa, Komum med saung hann prisum vér, Hver mun jafn, Honum vera, Heilagt nafn Veldis bera, Allt lifs safn Æ dýrki þann herra.

2. Lofid drottinn lifanda, Er lét oss skina dásemd á, Býr oss heilsu til handa Og hvad sem farsæld efla má; Enn þótt neyd A oss stridi, Old þó deyd Fyrir kvidi, Herrans greid Hjástod verndar lýdi.

3. Lofid drottinn lifanda, Ljúf drýpur blessan himnum af; Hjá oss vid storf réd standa Og styrk i allri mædu gaf. Augu manns Oll, sem kjósa, Æ sjá hans For-

sjón ljósa, Borg og lands = Byggdum á sér hrósa.

4. Lofid drottinn lifanda, Sem leidir, stýrir, hagar til, Og lætur einnig standa Af illu gott, oss þrátt í vil. Himna kór, Handrin svara: Hátign stór, Er skapara; Gjörvallt fór Guds lof ei ad spara.

5. Lofid drottinn lifanda, Láð=byggjendur med eitt samtak. Hans lofgjörd himnar vanda, Hann þiggur og vort auma kvak. Gud vor er Gud alvaldi; Gøfgum vér Hann um aldir; Hvad lífs fer, Honum vegsemd gjaldi.

No. 28.

Lagid: Ris upp, min sál, og bregd nú blundi.

O, þó eg hefdi þúsund munna, Þig ad vegsama, drottinn minn! Min veika lof= gjörd mundi' ei kunna Mikla nóg fødur = kærleik þinn, Af því þín medferd øll á mér, Undrunarfull og dásom er.

2. Þó seingi = ranst min fagur = rómud, Flogid svo vitt, sem alheims = ból; Og lypt sér upp minn lofsaungs hljómur, Léttfær ad drottins tignar stól; Hvar

eingla roddin of dauf er, Öllu miður þar farnast mér.

3. Sem barn þó fái' eg faðir kvakað, Furðu léttvæg er þökkin mín, Þú vilt mitt offur þó meðtaka, Þókunn meður af gæzku þin, Þú veizt min orka' er veik og smá, Viljann þú einan litur á.

4. Um mig þú föður-forsjón vefur, Í faðmi þinum ugglaus bý; Til þarfra iðna þrótt mér gefur, Því nýt eg brauðs af hörmum frí; Faðir, öll gleði' og farsæld min Flýtur af brunni gæzku þín.

5. Frá minnar æsku fyrstu stundum, Forsjá þin nákvæm leiddi mig, Þin hönd mig dró frá hættum syndum, Hvatti, að elska dyggð og þig; Þá fótur skeika mátti minn, Mér jók dug og hug andi þinn.

6. Svo leingi túngan sig má hræra, Samgróðd min glöð skal prisa þig, Hjartað skal þakkar-fórn þér færa, Fær meðan hreift i brjósti sig; Þig, er eg hnig i dauðans dal, Dýrka siðasta andvarp skal.

7. Min glaða önd þá upp sér lyptir, Óðauðleg frjáls i himininn, Og einglum

jafn eg eymdum sviptist, Enn fegur hljómar saungur minn; Æðra með himna hirð eg þá, O herra! lof þér syngja má.

No. 29.

Lagið: O, þú göfuglega þrenning!

Himna guð og hjartans faðir,
Heiður þinn vér sýngjum glaðir.
Þúsundfalt þökkum vér þitt hjálpræði,
Líf, heilsu, föt og fæði.
Vort skyn allt, vor raust þér vegsemd færi',
Er skepnur allar nærir.
Þín völdug hönd, drottinn, verndi' oss hér,
Veit lands gróða,
Veit oss heill og hagsæld góða.
Lát oss vel læra að lifa þér,
Líða og þreija,
Loks í trú þér líka deyja.
Og útvalda,
Um aldir alda, æðst lof segja.

No. 30.

Lagið: O drottinn allsvaldandi!

Ottast, mín sál, aldreigi, Eg þó vinalaus standi' um sinn, Og þó eg hitta eigi Örbirgð og sótt, því hugur minn Traust guð

á Sifelt setur, Særa má, Hvad sem getur, Ört mun fá Enda hryggdar vetur.

2. Eg hrædist ei, þó sjái Allrar veraldar fjorbrot hord, Eda þó æda nái Ogn og skelfing um lopt, haf, jørd; Gud mig leitt Getur tryggur, Grandi eytt, Bezt þá hyggur, Hjálp tilreitt Hann fær, nær á liggur.

3. Eg er almættis handa Agæt skepna, mitt hjartad i Sitt gaf hann ord og anda, Af nád frelstum ei gleymir, þvi Hann bezt sér, Hvad mig bætir, Hann mig ver, Neyd þá grætir, Rádi mér Rád hans, hvad sem mætir.

4. Hér mitt reynslu-stand heitir, Himininn er mitt fodurland, Til hans sér hugur fleytir, Hvar, eptir skammvinnt mein og grand, Gledi sá Gefst mér beztu, Gæzku þá, Dásemd mestu, Set eg á Sanna trausts stadfestu.

5. Øll lidnu lífdaganna Lídan um eilífd gleymist þá, I flokki' útvaldra manna Eg nær helgadur birtast má, Sigur-krans, Sem i ljóma, Sælu lands, Ber med sóma, Frelsarans Fæ eg vegsemd róma.

6. Fyrir þær gnóttir gæda, Guds son er oss tilbúa fór, Eg lofa gud upphæda, Eingla hans medur saungva-kor, Alls nægd þá, Er þar gledur, Eínginn má Túngu medur Greina, sá Glansi er ósédur.

7. Min sál hér medan þreiir, Mænandi horfir, Jesú minn, Eptir þeim yndis degi, Ad sjá hátignar ljómann þinn, Eilif þá Audnast kæti, Er eg má, Herrann mæti, Frelstur stá Fyrir þinn' hásæti.

8. Hjá þér øll heimsins mæda Hlýtur í gledi snúast mér, Þar kann mig hryggd ei hræda, Harma-grátur afþerdur er; Gladur því Grøf ad vendi, Guds dýrd í Hug minn sendi; Hress og frí Hlaup mitt svo eg endi.

No. 31.

Lagid: Gæzku guds vér prisum.

Einn gud þér allir prisid, Og lofid drottins nád, Allt sker til góds, auglýsid Øllum hans stjórnar-rád; Frá vorri fæding hann, Fram oss sem fadir leiddi, Fodurlega tilreiddi, Þad sérhver þurfa vann.

2. Eins vid oss ørlát breyti Eilif guds rikdóms hønd; Frid, heilsu, heill enn veiti

Hún fyrir lif og ønd. Þó framar þessu ad Hér sina hegdun vandi, I hlýdni trúr vel standi, Hver einn; gud gefi þad.

3. Þér, fadir, eilif æra, Ædst lof og þøkk sé téd, Og þinum syni' ástkæra, Anda guddómsins med. Gud, sem varst, verdur, ert, Blessa vort land, gef blida Bót þeim, er raunir lida, Heill vor og hjástod sért.

No. 32.

Lagid: A gud alleina.

Lof, eilif æra, Alheims stýrir sé þér; Um ást einskæra Allt skapad vitni ber; O gud alvisi! Allt þitt framleiddi bod; Þig alls auglýsi Orda, lif, fegurd, rød, Og þig einan prisi Øll skepnan sæl og glød.

2. Þin gæzka gledur, Gæfn' og blessun tér, Svalar og sedur, Sifelt vidheldur mér; Eg má eins nefna, O gud! þig fødur minn; Fødurást efna Æ reynist þú hvert sinn; Af þér alla gefna Andarkrapta eg finn.

3. Þú hýrgar, hressir, Hugsvalar, styrkir mig, Þó lifs kjør þessi Mér þyki ervidlig, Aldrei eymd hrjádan Mig yfirgefur þú, En þrautum þjádan Þin gled-

ur mildin trú, Ad til ærn' og náða Ei-
lifra búir nú.

4. Hvar hrekjast næ eg, Hjá mér þú
jafnan ert, Hvergi horft fæ eg, Hvar þig
ei sjái bert; Í hug hvarflandi Þú hulda
þánka sér, Adur minn andi Utklekur þeim
i mér, Æ mitt allt ástandid Alstadar ljóst
er þér.

5. Hvort gætinn geymi Gæzkuríf bodin
þin, Eda gálaus gleymi', Því gæfa' og
heill er min, Þú grant adgætir; Guddóms
visdómur þinn Mitt athvarf ætid Er og
trúr leidtoginn; Bezt þinn kraptur bæti
Blessadur veikleik minn.

6. Ef grandvar geymi, gud, jafnan bod-
in þin, Hérvist i heimi Heillasöm verdur
min, Hættulaust hédan Heim til þin glad-
ur fer, Lífs frest þá lédan Minn lætur
þrjóta hér, Fæ þig, fadir, sédan, Hvar
farsæld eilif er.

No. 33.

Lagid: Gudi lof skal önd min inna.

Hvar byrjar, herrann blídi, Hvar endar
þin grunnlausa nád? Hvad er, sem ei út-

þýdi Augnamid þitt og vísdóms ráð? Sér-hvers, er líf þú lénar, Líkn þín minnist ávallt, Og hvad hans þorfum þénar, Þú sér og gefur allt, Vort traust er á þér ein-um, O fadir himnum á! Hlífð þín nema hamli meinum, Hvad kann ad standast þá?

No. 34.

Lagid: Heidrum vér gud af huga' og sál.

Gud drottinn, stór þín gæzkan er, Gloggt vitni jørd og himin ber; Henni alls ekkert mann-vit má Maklegan pris og lofgjørd tjá; Þín ofanstreymir miskun mest Og mildi hvern dag til vor bezt, Sem um eilífð fær eingan brest.

2. Braud fyrir daglegt þokk sé þér, Og þad gott allt, hvers nutum vér; Þokk fyrir lands vors frid og fró, Frjóvsemd jardar og afla' úr sjó. Gódi fadir, þig gofgum vér, Þig gofga jørd' og himni ber, Sem ollum bjorg og blessun tér.

No. 35.

Lagid: A gud alleina.

Gud min ósk sína, O fadir! sendir þér, Þú veizt þorf mína, Því lífid gafstu mér,

Í augsýn þinni Opinbert gjørvallt er, Það mæðu minni Má valda' og gagni hér, Hvað mig hitta kynni, Til heilla verður mér.

2. Líf með líkama Leikur í hendi þér, Allan lífs ama Eg reyni gæfu mér; Þó mig þraut beygi, Þolleysis flý eg síð, Ó- rór eg eigi Um alls nægt heldur bið, Þinn við skammt eg þegi, Þeim tek ánægður við.

3. Eg spyr ei hreldur, Um minna daga tal, Angrast ei heldur, Eg nær burt fara skal; Þú einn afmælir Æfitíð mína hér, Og einn farsælir Minn afgáng, heim þá fer; Hel þá holdið kælir, Hjálp og traust ertu mér.

No. 36.

Lagið: Til þín, heilagi herra guð.

Hátt prísi drottinn hver einn mann, Hans lofsaung allir vandi, Frjóvgun jørðunni fær- ir hann, Frið gefur voru landi, O guð, vor guð! vér þøkkum þér, Þín miskun, vor guð eilíf er, Oss fordi' hún øllu grandi.

No: 37.

Lagið: Guði lof skal ønd mín inna.

Eilífi ástar faðir, Er alvaldur stjórnar himni' og jørð; Allt sem þitt orð skapaði,

Allt heidrar þig með þakkargjørd; Forsjón vidfrægir þína, Fagnandi prisar þig; Skyldi' eg þá einn ei sýna Ást skaparans vid mig? O nei, ønd minni' og huga Upplypti' eg, gud, til þín, Þína miskun máttuga Mikli raust þakklát min.

2. Nærgætna náð mér tjádir, Nafn fyr en lærdi' eg hjala þitt; Gagn mitt trúr efla gádir, Geymdir opt líf frá slisum mitt; Skammsýnn eg gjørdi' ei grilla, Hvad gagnlegast mér var, Til andar og lífs heilla, Alskyggna forsjónar Augad þitt æ vakandi Øll hepti meinin vond, Min geymdi vel vid grandi Guddómleg fødurhønd.

3. Eg þína, ástar fadir, Ánægdur blessun dag hvern sá; A mér ávallt sannadir, Ad eingan, sem þig treystir á, Og þér sig allan hefur Afhent, þú skiljir vid, Uppheldi gott þvi gefur, Gladværdir, heilsu, frid, Ástir einlægra vina, Opt føgnud saklausan, Mér drottins milda lénar Miskunar uppsprettan.

4. Þad má ei reiknast reidi, Þó reyni bøl og eymd vort ged; Oss fadir ljúfur

leidir, Líku sendir jafnan þrautum med, Alls gjørir gódan enda, Guddóms vísdómur þinn; Ef þúngbær hryggd réd henda Og hreldi anda minn, Þolgædi þitt ord kenndi, Þinn andi jók mér dug, Hjálpar von sálu sendi, Sem minn vidrétti hug.

5. Lífs á vedhlaupi hálu Heims þá ginningar tældu mig, Og vidnæm syndin sálu Svikid hafdi á lasta stig, Svo sálar gagni' ei sætti, Sjálfum mér gleymdi' og þér; O gud! þú enn mín gættir, Ei vildir gleyma mér, Andar gagn mitt dýrt mattir, Mína samvizku þvi Fødurraust frædði, hvatti, Frelsadist eg á ný.

6. Þakkar eg hef upp hljóminn, Hjartanu til þín lypti' og ønd; Æ, gef eg ávallt rómi Þér æru og lof, ad mér þín hønd Fødurleg gott allt gjørdi, Gud, eg vegsama þig, Æ eg audmjúkur virdi Umsjá þína vid mig; Allt sem þitt alvald stjórnar, Eins um himna sem láð, Fagnadar lofsaung fórnar Fødur-ást þinni' og náð.

No. 38.

Lagið: Konúng Davíð, sem kenndi.

Þér, guð, eg þakkir segi, Þín náð er furðanlig, Er frá fæðingardegi Forsorgað hefur mig, Og annazt eins og nú; Mig skorti fot og fóður, Þá fæddist af lífi móður, Allt bættir þetta þú.

2\. Eg lifi, er og hrærist, Eilífi guð, af þér, Án þín visst eg fortærist, Allur minn kraptur þver, Loptið er eiginn þín, Af hverju eg dreg anda, Orka hann frá mér senda; Annars mín æfin dvín.

3\. Þú átt og alla daga, Eins er og nóttin þín, Og allt hvað hér kann haga Heillum sérhvers og mín, Himin, votn, haf og jörð, Allt sem lífs anda hrærir, Allt vel forsorgar, nærir, Því ber þér þakkargjörð.

4\. O, hvað örlátur herra Ertu við sérhvern mann, Orða hlutanna hverra Hentug varð fyrir hann, Er sú óraskanleg; Sumt hagar, sumt má græða, Sumt agar, allt kann fræða Og stoða einhvern veg.

5\. Einginn rétt enn veit skýra Öllum tegundum frá Grænna grasa og dýra, Sem

gagnast mönnum fá, Lof sé þér, drottinn dýr, Er það sköpst oss til handa, Og lézt i skorðum standa, Úr hverjum ekkert snýr.

6. Nyti' eg ei náðar þinnar Náðvæmu, faðir minn, Yrði rás æfi minnar Enduð sem draumurinn; Líf mitt lifir af þér; Láttu mig lof þér gjalda Og lífinu hjá þér halda, Meðan eilífðin er.

No. 39.

Lagið: I dag eitt blessað barnið er.

Skyld' eg míns guðs ei gøfga nafn, Gæzku hans prísa mesta; Allt vottar hluta allra safn, Að hann vill mér hið bezta; Sannlega náð hans einskær er, Sem alla tíð viðheldur mér, Við öllum háska hlífir, Og mig forsorgar føðurlig; Forgeingur allt og tælir mig, Ást guðs ein ætíð blífur.

2. Þegar frá eilífð þekkti hann Það minni velferð hagar; Ljós, krapt, gæzku og líf eg fann Af líku hans alla daga; Hans føðuráſt annaðist mig, Áður en lífs eg komst á stig, Á minni vegferð veitir Allt sem hér viðþarf velferð mín; Veltur, forgeingur allt og dvín, Ást guðs ein aldrei breytist.

3. Við elskað barn sitt breytist geð Blíð- lundaðs föðurs eigi, Þó gjálíst fái gánga séð Gæfu það út af vegi; Eins fæ eg reynt þitt föður-þel Fara í öllu með mig vel, Elska, þá aga sendir, Ei hirta' í reiði' og hatur tjá; Hverfult er allt og bregðast má, Ást guðs ein stöðug stendur.

4. Þó tárin væti hvarma heit, Hörm- úngar þegar mæða, Aga þinn ást eg vera veit, Von sú má huggun glæða; Frá þræl- dómsfullum synda sið, Sem eg gjálífur undi við, Með þrautum mig vilt hrífa, Apt- ur til þinna ásta' á ný; Allt bregzt og þrýtur heimi í, Ást guðs þó ein mun blífa.

5. Eingin heims þjáníng eilífð nær, Af- skömmtuð lífs er mæða; Af þeirri vissu önd mín fær Efling og styrk þolgæða, Þá vetrar hretið þrýtur strítt, Þar eptir kemur sum- ar blítt, Hverfur eins hryggðin senda; Í fögnuð sorg öll síðar snýst, Svipult er allt og þrýtur víst, Ást guðs varir án enda.

6. Af gæzku einni gefur mér, Guð óum- breytanlegi, Eins sorg og gleði', eg fyrir þér Mig auðmjúkt niðurbeygi; O faðir!

gef mér anda þinn, Ad ástundi eg kostgæfinn Þér ad þóknast og hlýda, Uns reynslu tímann út hef stritt, Og andlit þitt fæ skoda blitt, Og allt bregzt annad sídast.

No. 40.

Lagid: Jesú, þinar opnu undir.

Heimsins stýrir forsjón fasta Fyrir hverri skepnu ber. Til výls og efa hver vill hasta? Heyrast skal ei spurt af mér: Hvadan snaudum bjørg ad berst? Bitri naud eg hvernig verst? Heiti Krists sá hyggst ad bera, Hugsjúkur má ekki vera.

2. Lífs áhyggju, minn gud, mína Og mig eg fel i hendur þér, Ørugqur vid umsjá þína, Er eg farsæll þar og hér. Eilif speki' er allt þitt rád, Øll þín breytni gæzka' og nád; Eg ei þekki, hvad bezt hagar, Hønd þín allt til góds mér lagar.

3. Børn um mig nær veit eg þína, Vel fyrir øllu borgid er; Ørö skal mig eingin pína, Ørugg forsjón þín sem ver. Øvild, hætta ekki nein Orkar mér ad vinna mein, Sjálfur daudinn sízt mér grandar, Sælla guds á milli handa.

No. 41.

Lagid: Til þín, heilagi herra gud.

Því spyr hugsýkin hvar mér sé Hönd er atvinnu tæri? Veiti braud, klædi, hús og hlé? Hér sem eg gjördur væri Volædis einn ad þola þrá, Þvílikt sem gud, mér vikinn frá, Födurs ei forsjón bæri.

2. Vallanna blómstur vird fyrir þér, Vinna þau ei né spinna; Þó týnir kónga sóminn sér, Samliktur skrauti hinna; Hver óf þeim föt og lénti lit, Hvern laungum undrast mannlegt vit, Sem orkar miklu minna?

3. Ef gud skrýdir svo eitt gras-strá, Er fáir virda' og nýta, Þad i dag blómgast eingi á, A morgun færdu' ei líta; Hvert mun hann sídur sinni mynd Sjá fyrir, og ei þér, mannkind, Naudstaddri björg útbýta?

4. Svo viss sem minni öndu er Eilíf-ur sælu stadur, Og minn líkami einnig hér Upprisi forklára dur, Eins víst fram-færi eg skal þá Af gudi, medan lifi, fá; Hann er og hér minn fadir.

5. Svo skal þá hrædslu' og efa eg Aldrei

láta mig pínast; Mér um næringar mæld-an veg Minn gud vill nád andsýna, Pad góda, sem eg girnist fá Gefur, þvi vill mér hjálpa sá Og velferd efla mína.

6. Oss aumа, drottinn, álít nú, Aumka þig, Jesú fadir, Vorn kvída og ángist þekkir þú, Pá verdum burtskúfadir Af veroldinni; veit mér þá Vald þitt, forsjón og gæzku sjá, J trú svo gjørumst gladir.

No. 42.

Lagid: Hver sem ad reisir hæga byggd.

Mín gæfa byggd á guds nád er, Getur þvi brugdizt eigi, J míns skapara umsjón mér Af øllum hug þvi fleygi, Hans eru jord og himininn, Hann mun sem gud og fadir minn Mér hjálpa' á hverjum degi.

2. Hann sá frá eilífd hversu stór Heppni mér duga skyldi, Líf mitt, armæda og lukka fór Líkt sem hann skammta vildi; Hvad syrgir þú þá, sál min kær? Signr i øllu trúin fær, Mér sem guds sendir mildi.

3. Hann veit þorf mína' og hefur rád, Ur henni líka' ad bæta, Fyr en eg beiddi fann eg nád, Og fékk hans vísdóms gæta;

Forsorgar mig sá fadir hér, Framvegis hul-
in guds á mér Velþóknan verdi mæta.

4. Hvert mun sú stóra heppni manns,
Hérvistar jøfn á døgum, Betri en mædu
hlutdeild hans, Hverri þó yfir kløgum? Aud-
lát guds-barna endar neyd, Eptir þessum
vegsemdin beid, Med alls kyns heilla høgum.

5. Hvad oss farsælir heimi í, Og helzt
má gæfu kalla, Gefa mun drottinn gnægd
af því, Glis heims og sæld gjørvalla Sál-
unni gæfa eingin er, En góð samvizka létt-
ir þér Ok hvert, sem á vill falla.

6. Hvad er veraldar heidur stór Hennar
skammvinnur sonum? Hvad er audstreymis
ólgu-sjór, Opt lægdur fyr en vonum? Full-
treystid drottni allir enn, Annast gudhrædda
vill hann menn, Líku veitir ljúfum þjónum.

No. 43.

Lagid: Mitt hjarta, hvar til hryggist þú?

Sál mín, hvad geingur svo ad þér? Sút
og kvída því vekja ser Órbyrgd er ama
kann? Minstu, gud þér ætíd ann, Ord
hans stunda, reid þig á hann.

2. Mikill hann æ og alvis er, Allt hvad

hann skóp ljóst vitni ber Um fødur forsjón þá, Er mannskepnum líku vill ljá, Líta vorar þarfirnar á.

3. Hvers vid andvørpun hann kvad nei? Hver af þeim góda leiddist ei, Sem fadir barn sitt ber? Af honum þiggjum ójafnt vér, Allir þó hvad gagnlegast er.

4. Ríki, máttur og mildin þín, Minn gud, sem heyrir andvørp mín, Er søm og ádur, því Hún kynslód frá kyni ný Kroptug skín øllum heiminum í.

5. Ríkur þó treysti ríkdóm á, Í ríki dandra gista má, Ríki guds kaupa' ei kann. Elska mig, fadir, fátækan, Fadmi gullid hver sem því ann.

6. Því sá þú elskar ædri er En gull og eigur metast hér, Þín blessan þess er manns Yndi, heill og audur hans, Einnig von til sælunnar ranns.

7. Fyrir þitt gudsdóms eilíft ord, Er þessa huggun gaf á jørd, Þér, Jesú, þøkkum vér, Efli þad oss ætíd hér, Umsjón guds ad treysta, sem ber.

No. 44.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Hvad viltu svo kveina' og klaga Kjør útskipt þér, sála min; Þvi med sorgum svo þig naga? Sjá, þinn gud vill heillir þin; Eg í gudi gladur er, Gud, min sál fulltreystir þér, Øllu' er reyni' eg viltu venda Til vegsamlegs og farsæls enda.

2. Hann mig aldrei yfirgefur Á hørmúnga vondu tíd; Allt þvi, fadir, athvarf hefur Ønd min til þin fyr og síd; Hver ógn sem ad høndum ber, Hugur skal ei fallast mér. Guds forsjónar fæ eg skoda Frelsi' og likn i øllum voda.

3. Hverja neyd, sem hlýt eg lída, Hann vill aldrei gleyma mér, Af þvi mun eg eingu kvída, Ef misskiptir lukkan sér; Stund þá reynslu úti er, Aptur likn hann sendir mér; Heims þvi orkar ekki' ad farga Ofsi' og slægd, þá gud vill bjarga.

4. Óvina her ef ad mér drifur, Ørugg er þó gud min borg, Umsjá hans mér ætíd hlífir, Allri frelsar mig af sorg, Já, þó gjørvøll móti mér Magt og veldin

fylki sér, Ekkert gegn mér orku nýtur, Allt guds vilja lúta hlýtur.

5. Í Jesú nafni eg læt mér linda Lán sem drottinn skiptir mér, Blitt hvort edur bágt vill senda, Til blessunar þad ávallt er, Í sorg og gledi sýnir hann Sig ástvininn trúfastan; Eínginn vard sá enn til smánar, Á hans hjálp er stødugt vonar.

6. Vil eg, gud, á vald þitt gefa Veikan mig og gjørvallt rád; Lát mig heldur aldrei efa Ást margreýnda þína' og nád; Hvad sem gud minn, þóknast þér, Þad er víst allt heilnæmt mér; Forsjón vís, eg vid þad kannast, Vill mig fødurlega annast.

No. 45.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Aldrei, min sál, orvæntu hér, Þó yfirdynji þrautir, Guds forsjón mild ei gleymir mér, Þó gángi' eg þyrni-brautir. Þér greidist vegsemd ætt frá ætt, Alheims verndarinn gódi, Alla likn fyrir æ ágætt Øll jordin lof þér bjódi; Annsi því himnar hljódi.

4. Endurlausn vegna Jesú.

No. 46.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Upp, ad samsýngja eingla róm: Æra sé gudi á hædum, Frelsud jord med fagnadar hljóm Færi pris í loffvædum, Þvi Jesús, lif sem lét á kross, Lif og sáluhjálp færdi oss, Heims follnu ættum øllum; Flýi sorg, ótti, flýi þrá, Þvi fékk hans vegna þóknun á Gud vor þjódum gjorvøllum.

2. Dómarinn vard vor vinur, þvi Vor ótti' i gledi breytist; O hvilik heill! nær himni í Honum pris af oss veitist, Þú, hvers fæding oss blessun bar, Og blessadur daudi einnig var, Hátignar himins vida Asamt fødurnum átt nú rád, Æ minnstu vor í likn og nád, Jesú, lausnarinn lýda.

No. 47.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Gud leit allt hvad hann gjørdi, sjá, Gott hann þad allt og veglegt fann, Guds þad dásemdum greindi frá, Gæzku, magt, speki lýsa vann.

2. Almættis gaf hann ordi med Öllu skopndu fjör og líf; Styrk, fögnud', nægtum fylla réd Forsjón vis máttug, góð, eilíf.

3. Um alla himna hvellur kór, Hátt þá einglanna lofgjörð kvad; Vald drottins mildi' og vizka er stór, Verkid skopinnar birtir þad.

4. Á manninum hér mátti sjá Mest af öllu guds dásemd þó, Hans eigin mynd bar sjálfur sá, Í sál heilagri vizka bjó.

5. En þessi skepna', er allt fékk gott, Í reynslu veik þó falla vann; Synd, eymd og dauda sjánm vott Sorglegan um breyskleika þann.

6. Lof sé þér, gud, sem líknsemd í Leizt til veraldar ofan þá, Med Jesú hlaut hún heill á ný, Hann þegar birtist jördu á.

7. Hann, ljós veraldar, heill og ráð, Híngað kom guds ad boda frid, Leid svo þolgódur hrygg og háð, Hlýdinn til dauda födurinn vid.

8. Nú sýngur eingla, helgur her Hátt lof, vor gud er stór og vis, Já allir frelstir játum vér: Jesú, um eilífd sé þér pris.

No. 48.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

I nafni Jesú athofn má Øll vor stofnast á jørdu; Gagn og heidur ef efla á, Ei tjóni ad valda hørdu. Allt sem þannig upp-byrjad er; Allt til góds horfa reynum vér, Og heilla takmark hljóta: Gud einn ad prísi verk øll vor, Velferdar til hvert gaung-um spor, A øndu' og lífi ad njóta.

2. I nafni Jesú, eins og band Oss Jesús, vér ákøllum Vonhraustir drottins nafn í nand, Nád prísum guds á øllum. Hvad hann skipadi strax svo stód, Sterkur, vís, mildur vor er gud, Honum jørd, himn-ar hlýda. Allt vel því heppnast mønnum má, Miskunsemd hans sem treysta á Og fødur forsjón blída.

3. I nafni Jesú øndumst vér, I nafni hans hér þreijum, Hans ord í lífi ljós vort er, Lind huggunar þá deyjum. Af grøf oss vekja vill med raust Voldugri, þar á setjum traust, Hjá sér til lífs innleida. Med eingla røddu þér skal þá, Þinn, Jesú, lýdur himnum á Lof endurleystur greida.

No. 49.

Lagid: Þann heilaga kross vor herra bar.

Einum gudi sé æra' og dýrd, Er sinn son sendi hingad á jord; Hann stýri' og stjórni' oss ollum saman, Svo vér hann óttumst og elskum, amen.

No. 50.

Lagid: A þig alleina Jesú Krist.

A þig, ó herra Jesú Krist! Eg set von mína' i heimi; Þú elskar mig, þad á eg víst, Ord þín veit mér eg geymi. Af himni til vor ofan stést, Og kenndir, leidst, huggad-ir bezt, Blíd tryggd þín eymda bætti kif, Blessadri hlíf Þinni því fel eg ond og líf.

2. Mín synd er þúng, eg af því finn Angist og hugar pinn, Voladra þú ert vin-urinn, Veit svolun hjarta minn. Mín sála traust þig setur á, Mig synda leystir boli frá, En heimsins slægdum varar vid, Mér veitir lid I freistni' og gefur andarfrid.

3. Efl mig, lausnari, ætíd þér Til æru lífid vanda, Ástverk þad muna' og mikla hér, Ad mig leystir þér til handa; Fúslega, Jesú, feta þinn Feril, náúngann elska minn,

Uns skipun fæ eg skiljast vid Skammtad lífs mid, Eilífa sælu erfi' og frid.

4. Heidrum því gud á himnatrón, Hæstan fødur alls góda, Og Jesúm Krist hans sæla son, Sem leiddi oss úr voda; Helgan anda, sem huggar ønd, Hørd villumyrkra leysir bønd, En trúar glatt upptendrar ljós, Til þess ad oss Audnast á himnum ædra hnoss.

No. 51.

Lagid: Margt er manna bølid.

Oss gef, Jesú, øllum, Ad frá þér ei føllum, Frid svo fáum vér; Þú gafst frelsid þída, Þeim frá dróma stríða, Synd í setti' oss hér. Holdsins magt, Heimsins pragt, Ei skal binda Oss í syndum, Allir þér tilheyrum.

No. 52.

Lagid: Guds son kallar: komid til min.

Allt á, sá Jesúm ástvin á, Audveldlega kann skilja sá Vid heim og heimsins gædi; Hver Jesúm ástvin á, þess ged, Anægt síns guds rádstøfun med, Huggun fann, hryggd þó mædi.

2. Hver Jesúm ástvin á, sá kann, Ó-hult lifa, ei hræðist hann Fors heims né flærðar snörur; Ef syndin skelfir sálu mín, Og synda straff, mig, Jesú, þín Vernd trúfost ver óförum.

3. Þegar eg hefi þig að eins, Þá er eg bættur sérhvers meins, Í neyð og deyð ei efast, Öruggur stend í allri neyð, Og geing fagnandi móti deyð; Allt böl þú einn fær sefað.

No. 53.

Lagið: Gæzkuríkasti græðari minn.

Ó guð! þá heimar hrapa' í grunn, Hef-ur upp kvöl og dóms ógnunn, Frek óðyggð fer veinandi. Hugglaður eg við heima fall Þig herra Jesú, skoða skal, Lausnara minn lifandi. Æ, hér Unn mér Þér að hlýða, Þá ei kvíða Þarf við dómi, Fagnandi sýng eg: Sæll hann komi.

No. 54.

Lagið: Nú kom heiðinna hjálpar ráð.

Jeg gleðst af því eg Jesúm á, Hvað jafn-ast má við gleði þá? Hún í raunum hug-svalar hér, Hagsæld velgeingnis eykur mér.

2. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jeg veit hann píndist krossi á Mín vegna, hans ef held eg boð, Hlíf er guð mín og örugg stoð.

3. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jeg stenzt því heimsins svikráð flá, Fors heims ei unnið fær mér svig, Fullhuga gjörir Jesús mig.

4. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jeg vil sál' mína hvetja þá, Að þreyta fús hinn þraungva stig, Því hann ei yfirgefur mig.

5. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jafnvel ei dauðann skelfist sjá, Hann því viðbúinn hittir mig; Heimför mín verður friðsamlig.

6. Jeg gledst af því eg Jesúm á, Jeg mun til hans í hæðir ná, Þar hann er, vera honum með, Í himna sælu fá hann séð.

7. Já, eg gledst í þér, Jesú minn, Jeg vil trúr geyma lærdóm þinn; Mín gleði, lífgjöf góð ertú; Gofgan mín hljómi' um eilífð sú.

No. 55.

Lagið: Konúng Davíð sem kenndi.

Son guðs ertu með sanni, Sonur guðs

Jesú minn, Son guds syndugum manni Sonar arf skeinktir þinn, Son guds einn eingetinn. Syni guds sýngi gladur Sérhver lifandi madur Heidur í hvert eitt sinn.

5. Jesú fæding.

No. 56.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Med gledirausl og helgum hljóm, Þig herra Jesú Kristi, Heidri fagnandi' og hvellum róm Hópur þinn endurleysti, Úr himna dýrd þú ofan stést Á jørd til vor, því súnginn bezt Sé þinu nafni sóminn, Þad von og føgnud gódan gaf, Gjørvallt mannkynid syndum af Ad frelsa ertu kominn.

2. Sannleiksins gud þig sendi oss; Í svortum myrkra ranni Vizkunnar glatt geisl-adi ljós, Þú gjørdir føllnum manni Blíd-ur kenna ad þekkja þann, Þig er oss sendi frelsarann, Heiminn vid hann forlíka, Dyggd heileg kenning heimtar þín, Heidur því sýngi túngan mín Þér fyrir nád þvílíka.

3. Einskærust dyggd var allt þitt líf, En

þinu, Jesú, gedi, Oss ad bjarga og eymda kif Ad aumka, sem var gledi; Ohuggadan þú eingan lézt, Øllum því likna vannstu bezt; Fótsporum fylgdu þinum, Sorga léttir og nádar nægd, Nú skjótt vantrúin hvarf, en hægd Veittir þú veikra pinum.

4. Þins fødurs vilja framkvæmd med Fullnustu gjørdir hlýdinn; Bót og frelsi er fyrir sked Fráhorfna Adams lýdinn; Syndanna þúngu sektum frá Eg sidan kvittun vænta má, Ad sigradir dapran dauda; Hátignar því á himnum er Hnoss eilíft geymt og búid mér, Frelstum af fári nauda.

5. Med gledi raust og helgum hljóm, Þig herra Jesú Kristi, Heidri fagnandi' og hvellum róm Hópur þinn endurleysti, J himna dýrd upp aptur stést Af jørd, en oss þin nádin bezt Yfirgefur aldreigi; Honum, sem vald og heidur ber, Hallelúja, lofsýngjum vér, Øll kné sig audmjúk hneigi.

No. 57.

Med sinu lagi.

Mildi Jesú, sem manndóm tókst J Maríu jómfrúr kvidi, Þar med heill og hjálprædi

jókst Hverjum sem á þig trydi; Þú sást vora' eymd og andartjón, Öllum var búin Skömm og smán, Angistar kvöl og kvidi.

2. Yfir oss virtist aumka þig, Ei kunnir þad umlída, Ad villu geingjum áfram stig, Ei vildum gudi hlýda; Af himnum komst í heim til vor, Hóst oss því lausn og fridur stór, fyrir þinn dýrstan dauda.

3. Og þú hefur oss öllum sagt, Á þig skyldum vér treysta; Offur þitt, hlýdni, ást og magt, Af syndum hefur oss leysta, Eflaust því setjum á þig trú, Allt þad gott, sem oss lofadir þú, Aldrei kann oss ad bresta.

4. Vor bródir kær þú ordinn ert, Ætíd vilt hjá oss byggja, Vernd og adstod oss veitir bert, Vér viljum hjálp þína þiggja. Þad er oss gagn og gledi stór, Guds son ordinn er bródir vor; Hvad má oss sídan hryggja.

5. Heidrum og lofum herrann vorn, Hann einn oss endurleysti; Vér erum med þér blessud börn, Bródir vor Jesú Kristi. Gledji oss jafnan gáfa sú, Gudi þökkum hans ást og trú, Líkusaman sig auglýsti.

No. 58.

Lagið: Í dag eitt blessað barnið er.

Frá synd og dauð svo frelstumst vér, Fagnaðar syngjum hljómi: Frelsarinn í heim fæddur er, Hann fögnuð veröld rómi. Jörð syndug himins fékk nú frið, Fullsæla eilífð gleðst því við, Jesús þá von oss veitir; Vort líf nú reiknast reynslustand, Rétta himininn föðurland; Upp þángað allir leiti.

No. 59.

Lagið: Rís upp, mín sál, að nýu nú.

Upp, upp, á herrans hátíð nú, Og hátíðlega þig tilbú, Ást guðs auðmjúkur lýsa. Kærleika með Kann þakklátt geð Kærleikans guð að prísa.

2. Segðu með blíðu sinni fyrst: Svo elskaði mannkynið víst Guð vor, að son útsendi. Ó, gæzku hvoss! Guð elskar oss, Geymir með föður hendi.

3. Vor elskulegi vinur sá, Vort hold og mynd sig tók upp á, Stöddum í stórum voða, Guðs vizku, ráð, Gæzku, og náð, Gaf oss þar með að skoða.

4. Hann er þín heill, tak hlutdeild þú,

Hennar með sannri bót og trú, Í hans nafni' á hverjum degi. Ei dýrkar hann, Sá hrópa vann: Herra, en betrast eigi.

5. Eg vil þakklátur iðka mig, Að sýna rétta trú á þig, Hughreysta, hjálpa, seðja, Hjörtu guðhrædd, Af ángri mædd, Í þínu nafni gleðja.

6. Ráð, kraptur, hetja, allt af þér, Er það himin og jörðin ber, Það allt þér þakkir segi, Öll kristin þjóð, Þig prísi glöð; Þér öll kné þakklát hneigi.

7. Vegsamið guð, hann hjálpar fús; Hugguð náðþyrstum er Jesús. Allir hans endurleystir Hátt prísið hann, Vorn hjálparmann, Hans miskun glaðir treystið.

No. 60.

Lagið: Guðs son kallar: komið til min.

Upp, gleðjist allir, gleðjist nú, Gleði uppfylli brjóst vor sú, Guðs ást vorn fögnuð glæði, Því Jesús, heill vor, hann er nær, Hans ást á oss hún er frábær, Hann vorn holdi klæðist.

2. Burt sorg, ei meir vor hjörtu hrell, Himnesk kæti þau upp nú fyll, Að Jesú

fögnuð fáum, Með auðmýkt, bæn, þökk, ást og trú, Eilíf hugguin vor er sú, Sem af hans náð vér námm.

3. Þinn friður, guð, sem æðri er, En allt hvað þekkjum, skynjum vér, Vor hjörtu' og hugskot geymi Í Jesú þekking', uns hjá þér Eilífrar gleði höldum vér Hátíð í betra heimi.

No. 61.

Lagið: Jesú, þínar opnu undir.

Dýrð sé guði' í hæstum hæðum, Himin sýngur fögrum hljóm, Mannkyn hrært í innstu æðum, Undir tak með lofsaungs róm, Allt guðs speki, miskun, mátt, Mikli, göfgi, prísi hátt, Dýrð sé guði' í hæstum hæðum, Hrósi jörð hans ástar gæðum.

2. Ef þú ekki undrast maður, Og ástar drottins vermist yl, Né auðmjúkur gjörist glaður, Guðs svo elsku finnur til; Hversu máttu' hans mildi þá, Maklegt þakkar offur tjá, Og með eingla lofsaung lýsa Líkn vors drottins, þakka, prísa?

3. Dýrð, allsherjar drottinn, þína, Í dupti slatur eg tilbið; Ást þína og eymdir

minar Auðmjúkur eg kannast við; Hvað var eg? þú miskun mér, Minn guð, gafst fráhorfnum þér, Eigi syni þyrmdir þínum, Að þrísir mig frá andar pínum.

4. Allt mitt dagfar yfirlýsi, Að eg sé þeim hrærður af Undrum náðar, allt þá prísi Ást, er son þinn heimi gaf. Sú í hlýðni helgi mig, Hans svo feti' eg dyggða stig, Lof, tilbeiðsla' og þökkin þíða, Þessi sé min hér og síðar.

5. Dýrð sé guði' í hæstum hæðum, Hver sinn son gaf follnum mér, Mannkyn hrært í innstu æðum Aldrei gleym því veitti' hann þér; Almátt, speki' og elsku þá, Allt mitt líf víðfrægja má, Uns eg guði' á himna hæðum Hef upp lof með eingla kvæðum.

No. 62.

Lagið: Ofan af himnum hér kom eg.

Allir samsýngi einglahirð, Í upphæðum sé guði dýrð, Sem nú lét jörðu fallna fá Frið, hefur mönnum þóknun á.

No. 63.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Gleðji sig gjörvöll jörð Í guði sínum,

Fagna guðs friðkeypt hjörð Frelsara þin-
um, Hvers fæðing þér Full náð himneskri
boðast; Þigg, tilbið, þakka í trú Þessa
guðs ástgjöf nú, Skyldu þín skoða.

2. Sem fánginn frelsi gleðst, Þann fjöt-
ur reira, Leystur til lífs þá kveðst, Lausn
fær að heyra; Eins fagna þú Frelsi og
lífgjöf dýrri, Guð synd uppgefur þér, Guð
þig umvefur hér Náð föðurs nýrri.

3. Sá fæddist, fús sem leið Forsmán,
bönd, pínu, Frásnúið fólk með deyð Frelsaði
sínum, Honum lofgjörð Hans kristni vanda
ætti; Hann færði oss frið við guð, Frið
við vor hjörtu með, Því brot vor bætti.

4. Sýng, leik með hjarta' og hug Hans
prís, og fagna, Um hans stór alvöldug Ást-
verk ei þagna, Þín hegðan öll Hans þjón þig
æ auglýsi; Sízt heimur hold og blóð, Þér
haldi' á glæpa slóð, Helg hlýðni' hann prísi.

5. Hvert gagn þræl þrjózkum telst Að
þiggja frelsi, Oðæll ef aptur selst Anauð-
ar helsi? Hvað notar þér, Náð fyrir Krist
að þiggur, Ef faungunum enn nú blind
Yfir þér drottnar synd, Og í löstum liggur?

6. Fulltreyst hans friðargjörð, En fjötrum lasta, Fyrir hans efldur orð, Öllum burtkasta, Sá ok hans ber, Ok sinna synda brýtur, Harmar og hatar brot, Helgaður eilíf not Hans frelsis hlýtur.

No. 64.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Kristnir menn, um fram allar tíðir, Er þessi tíð oss gleðileg. Hverfi ángistar kvein og kvíði, Hver Kristum elskar gleðji sig. Hann bezt sem manna bætti ráð, Borinn er nú af föðurs náð.

2. Vort hjálpráð guðs son vera fýsti, Til vor ofan af himnum sté, Með hegðun oss og lærdóm lýsti; Leið píslarvættis dauða' á tré; Hann uppreis og til himna sté, Himna vegur svo greiddur sé.

3. Frelsari', ástverkum frægstu þínum, Með fegins rómi lýsum vér; En veit oss styrk, svo alúð sýnum Í dyggð og trú til heiðurs þér; Í útvaldra flokki' um eilífð þá, Æðst lof þér sýngjum himnum á.

No. 65.

Lagið: Frelsarinn er oss fæddur nú.

Föllum nú til fóta Krists, Sem fæddist oss til lausnar víst; Fékk oss á himnum frið og víst; Syngi hans hjörð Honum lof og dýrð og þakkargjörð.

No. 66.

Lagið: Rís upp, mín sál, og bregð nú blundi.

Í heim til vor frelsarinn fæddist, Fagni hans endurleysta hjörð, Straff hins alvalda', er hold allt hræddist, Horfið er, friði lýst á jörð; Guðs sonar frelsi gleðjumst í, Guð er vor faðir upp á ný.

2. Oss, sem að réttinn barna brutum, Brast aðgáng að hans ást og náð; En sekta gjöldin óttast hlutum, Eilíf, því boð guðs höfðum smáð; Oss nú frelsarinn fæddur er, Frið, lausn og sælu hrepptum vér.

3. Upp, upp, mín sál, þigg ástgjöf þessa, Auðmjúk, fagnandi tilbið hann; „Orðið varð hold", að bjarga og blessa Barn sitt lét guð oss fæðast mann; Vikna mitt hjarta við þá náð, Voldugur guð þér hefur tjáð.

4. Frá allri synd, hann fólk sitt hefur

Frelsad og keypt til eignar sér; Hann lyst og krapt til góds því gefur, Gæt vel, finnur þú slíkt hjá þér? Blómga með dyggdum breytni þín, Blessad hans dæmi af þeim skín.

5. Af því fagna, ad er nú fæddur Endurlausnarinn syndarans; Þó veikur sért, samt vertu' óhræddur, Vel mun þig styrkja kraptur hans, Guds sonar frelsi gled þig í, Gud er þinn fadir upp á ný.

No. 67.

Lagid: Gud miskuni nú öllum oss.

Í trú undrandi' eg tilbid þá Trúfesti' og speki þína, Er fær, ó gud! mín sál ad sjá, Vid sonar þíns holdgun skína; Þín loford hafa eids krapt öll, Eingin hindran þau tefur, Ó! hvad þín speki furdufull Og forsjón allt umvefur, Takmarkad hvad eitt hefur.

2. Jeg má viknadur játa þad: Jeg hef reynt forsjá þína, Gud, þitt auga mér gætti ad, Um gjörvalla æfi mína. Hver leiddi mig í lífid inn? Lét viss kjör opin standa, Hvar ótal gæda gnótt eg finn? Hver greiddi mér til handa Veg gegnum margan vanda?

3. Fadir, trúfesti' og forsjá þín, Framar

eg við það kannast; Fyr en eg til var mintist min, Mig hefur síðan annazt; Mér valdi bæði stund og stað, Og stand, er hentast væri; Min gleði sé ígrunda það, Guð, svo þér þakkir færi Af allri önd, sem bæri.

4. Pín tryggð og speki' er skært mér skín, Pá skoða' eg kjör þíns sonar, Sé einka hlífð og aðstoð min, Akkeri minnar vonar; Pín forsjón vís, er hélt sín heit, Hann gaf til frelsis manna, Mér til hjálpráðs æ meðöl veit, Mína nauðsyn vill annast, Björg þá af veröld bannast.

No. 68.

Lagið: I dag eitt blessað barnið er.

O vor herra Jesú Krist! Oss í manndóm borinn, Pú hefur allan lýð þinn leyst, Til lífsins áður kjörinn; Opna vor hjörtu, Að vér nú Orð þín geymum með réttri trú, Hvar með hér á jörðu, Endurfæddir eigunmst vér Arf himna með sjálfum þér, Og blessuð börn þín verðum.

6. Jesú pína og dauði.

No. 69.

Lagið: Adams barn, synd þín svo var stór.

Reyn hjarta mitt, ransaka mig, Réttláti guð, eg kem fyrir þig, Sjá hvort eg heils er hugar, Nær hugsa' um Jesú hjartans kvöl, Heita elsku og písla böl, Sút kløkkva sálu bugar; Hans þjáning øll mín heilsa er; Hvílíka náðar dásemd hér, Virtist þú veröld sýna, Hve nær hef eg nóg hugleitt það? Hve nær bezt sem gat vegsamað, Af allri sál' elsku þína.

2. Friðarhøfðingi, hetja, ráð Hins hæsta, kraptur af guðs náð, Hér klæddist holdi' og blóði; Fórn synda, Jesú, verða vannst, Værð á saklausri sál ei' fannst, Af kvala feikna flóði; Þinn vinur svikráð veita fer, Vopnaðan skara senn að ber, Hørmúnga hefst upp tími, Kvalanna ofboð þreyngdi' að þér, Þú hrópar: „guð, ef møgulegt er, Bikar sá burtu rými".

3. Líkt dropum blóðs af dundi þinn Dýr sveiti, Jesú, máttfarinn, Til jarðar þér flot-

um fleygir; Þú son hins hæsta bljúgur berst, Bæn þinni við, þá kvöl þú skerst, Opt gjörðri þinn guð þegir, Jafnvel í stríði styrktan þig Stórkostleg kvöl og skelfilig Ogn þó og Angist mæðir; Sekt manna hlóðst þig sjálfur á, Í syndugra hendur gafst þig þá Geðhraustu með þolgæði.

4. Þú, guðs réttláti, og sanni son, Sjálfur barst illvirkjanna laun, Saklaus og sannheilagur; Svo var því fyrri fyrir spáð, Framkom nú drottins hjálpar ráð, Vor friðar og frelsis dagur. Illþýðið þyrsti í þitt blóð, Ofsann þín hógværð af sér stóð, Svo frelsast sálir kynnu; Jeg þinn leysingja játa mig, Jesú, því allra synd á þig Hlóð guð, svo frið vér finnum.

5. Að þræls mynd þú auðvirðist hér, En æðstu dyggða skart þó ber Ætíð þitt ástarhjarta; Þolir svo hatur, háð og smán, Hörmúngum, eymdum fullur, rán Matst ekki mynd guðs bjarta; Þig, sem guð hét oss, sáum vér, En samt ekkert oss þekkt á þér, Ei mynd né fegurð fríða, Fyrir þér,

eilíft athvarf mitt, Andlit þeir jafnvel byrgja sitt; Sáttmáls börn sjálf þig nída.

6. Offur varst, sem guds eilíft ráð Ályktad hafdi, en af náð Vildir þú vægd oss sýna; Fyrir misgjørdir fólksins þíns, Fyrir sekt brotlegs manna kyns, Pín var þjáníng og pína; Ákærdur saklaus eingu hér Annsar, en sjálfur kross þinn ber, Sem lamb er bana bídur; Fús eins og hugprúd hetja bar Hels neyd, sem oss maklegust var; Ást hans fyrir auma lídur.

7. „Eg mátti telja mín öll bein, Mínar „hendur þeir hafa' med flein Og fætur „gegnum grafid; Feitir umkríngdu uxar „mig; Omildra hópur gladdi sig, Sína vild „séd ad hafi; Eg hrópa, en mín hjálp er „fjær; Þeir hæda mig: sé hann gudi kær, „Hann klagi, hjálp mun kanna; Madkur „eg, ekki madur, er nú, Mig í daudans dupt „leggur þú, Spott lýdsins, spé mannanna.

8. „Bráð kvalarans eg ordinn er, Eg „hrópa, þú ei svarar mér, Mig yfirgefa „allir; Þjakadan sár þá þorstinn skar, Þeirra „veitt svölun eintóm var Beiskt edik bland-

„að galli; Sem var mitt hjarta' er sundur „smelt, Svo sem vatni er mér úthellt, Mín „ángist er þeim gleði; Því yfirgafstu þjón„inn þinn, Þrautmæddan, ó guð minn! „guð minn, Af andar þúngu' erviði?

9. Þú hneigir niður höfði þín, Hrópar fullkomna borgun mín, Þú deyr, jörð döpur titrar; Erviði hef eg aukið þér, O, drottinn! hrædda sál' það sker, Um písl þína' eg þeinki bitra; Hvað er eg, frelsi' að fékkstu mér? Æ feingi' eg allur þakkað þér, Sjá, drottinn, vægð mér sekum. Afsýsa skal þín ástin mig Að unna þér, svo aldrei þig Særi með syndum frekum.

10. Örvænting sælu' um eilífð má Alla sárlega hrella þá, Er forsmá forþénum þína; Þeim ekki stunda' í ást og trú, Ástgjöf þvílíka' að virða nú, Til þýngra dóms þín er pína; Synda þjónum er sífelt þig Með syndum smána', en játa sig Forþénum þinni treysta; Hver orð þín smáir elskar sízt, Hver ei þig elskar dæmist víst, Kvöl þín hann kann ei hreysta.

11. Þú hefur heitið hjástoð mér, Að

hlýdnast æ og fylgja þér, Otta guds eg svo læri. Þín heilög písl mig huggar ein, Hve nær sem synda banvænt mein Samvizku hrædda særir; Gjör mig brennandi' í bæn og trú, Bind mig í elsku vid þig nú, Þitt dæmi gef eg geymi. Veri þín kvöl min vörn í neyd, Velgeingnis styrkur, hlíf í deyd, Og huggun eftsta' í heimi.

No. 70.

Lagid: Sæti Jesú, sjá oss hér.

Daudans þúngu framinn kvöl, A krossi hángir Jesús blídur. Frelsarinn svo brædra böl Bætti þjakast písla hrídum. Eilíf gæzkan út hann gefur, Annsa kveinstaf sonar tefur.

2. Æ, hans hjarta sáru sorg! Sérhvers vinar huggun sneyddur, Leid hann fyrir allra örg Afbrot, smádur vard og deyddur. Harma skál hann hlaut af drekka, Hann svo feingi' oss gudi þekka.

3. Hver fær kvöl íhugad þá, Svo hjarta vikna þess ei mætti, Og þó lída sekan sjá Synda þúngu refsing ætti; En — hár lídur heilagleiki; Hjartad klökkni, raustin veikist.

4. Hann leid fyrir heimsins synd Hád-

úng, undir, bönd, kvalræđi. Hann, sann-nefndur lífsins lind, Lézt á tré viđ dauđ-ans mæđi. Fús hann dó og fól sinn anda Föđurs, hlýđinn, geymslu handa.

5. Góđi Jesú, gef ađ mér, Gleymist sízt sú elskan megna, Er saklausum þrýsti þér, Þetta' ađ líđa minna vegna, Minn-íng krossins kvalar þinnar, Kostnađ votti lausnar minnar.

6. Gef eg mína gráti synd, Gef eg međur varúđ fagni Friđi' og sæld; þín sorgarmynd, Sí-áminni bezt hvađ gagni. Eg varđ keyptur, æru' og sóma Allt skal mannkyn Jesú róma.

7. Virztu' af náđ mér liđsemd ljá, Ađ líkjast þér og fylgja hrađur, Þér, sem lézt mig lífi ná, Lifa trúr og deyja glađur, Hátt þig prísa' um heiminn víđan, Heiđra nær eg dey og síđan.

8. Það, frelsari, vonar víst, Vonar æ þinn endurleysti. Þú óvirđir veika sízt Von, sem styrkja þér eg treysti; Þegar fjör í dauđa dvínar, Drottinn, međtak sálu mína.

No. 71.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Jesú, herra minn, Að hugsa' um pínu' og dauða þinn; Hjálp mér íhuga elsku þá, Er lét þig deyja krossi á; Hjálp mér að þekkja og þakka þér Þá miskun, sem þú veittir mér.

2. Máttug guðdóms ímynd þó sért, Maður á jörð oss líkur ert, Hlýðinn allt fram í yztu neyð, Já, allt að krossins bitrum deyð, Sleginn og píndur í vorn stað, Alls heims þá barstu misverknað.

3. O! hversu verk það háleitt er, Heilagt og blessað fyrir mér; Þá eg vil meta þetta' eg finn Þar við ormagnast huga minn, Titrandi hjartað sektir sjá Syndanna' og ángist finna má.

4. Guð af réttlæti ríkur er, Ránga því straffar breytni hér, Fullt af kærleika guðs er geð, Gjarnan líkn sendir hegníng með; Á Jesú krossi eg þess má Með ótta og furðu vottinn sjá.

5. O herra Jesú! Jesú minn, Jeg reiði mig á dauða þinn, Og er framkrop-

inn fyrir þér, frelsari minn, í dupti hér, Þín ástin fyllir undrun mig, Önd mín þakklát því prisar þig.

6. Þín gæzka yfirgeingur manns Gjörvalla þánka' og skilning hans; Skyldi' eg þess vegna vera nú Valtúr og laus í minni trú? Eg, madur, þarf ei ætla mér Utgrundad fá, hver drottinn er.

7. Guds mikilleiki' er mestur sá, Mönnunum náð og elsku tjá; Audmýktarfullum anda í, Eigum vér hann ad prisa, því Hans náð og mildi mikil er, Oss mönnum sem hann veitir hér.

8. O minn frelsari! anda þinn Andann lát jafnan fræda minn, Svo hörmúng þína hér á jörd Heidri' eg í trú og þakkargjörd, Og ad trúlyndur idki eg Ástsemd, og stundi dyggda veg.

No. 72.

Med sinu lagi.

Jesús, sem ad oss frelsadi, Einn var hann saklaus fundinn; Um midnátt, sem einn illvirki, Er fánginn og svo bundinn, Og færdur ógudlegum lýd, Sem á hann

lýgi bera, Hæda og smána hrákum med, Hvad gudspjollin kunngjora.

2. Á fostudagsins fyrstu stund, Þó fyndist sokin eingin, Í Pílati hins heidna hond Hafdur var sem mordíngi, Fróman Kristum og fridhelgan Faun og svo vidurkenndi, Því frá sér í haldi hann Heródi kóngi sendi.

3. Um þridju stund ad strýktur var, Og stód, sem lamb beid dauda, Þyrni kórónu þúnga bar, Þar med purpurann rauda, Reyrlegg í hønd til hádúngar, Høgg og spott vard ad reyna; Til krossfestingar sjálfum sér Sinn kross hann bar alleina.

4. Nær sjøttu stund ad negldur var, Nakinn á krossinum Kristur, Og blódi sinn' úthellti þar, Upp med krossinum reistur; Vidstaddir margir hæddu hann, Hæddi annar uppfesti; Um land allt myrkri ljósta vann, Ljóma bjørt sólin missti.

5. Um níundu hann hrópar hátt: Horfinn kvad gud sér vera; En þeir gallid og edik brátt, Upp ad hans munni bera; Jesús þá sína uppgaf ønd, Í tvennt for-

tjøldin hrøkkva, Hardlega jardar hristust lønd, Hellur í sundur stökkva.

6. Hinna krossfestu' um kvøld var sagt Kvalarar bein ad brjóti, En sídast var í sídu lagt Sjálfum Kristi med spjóti, Blód og vatn þar strax út af rann, Uppfyllta ritning segir Jóhannes, því ad þad sá hann, Þeim votti trúa megid.

7. En þá dagur á enda var, Agætur, ríkur herra, Jósep ad koma af krossi þar Krists lidid hold ad bera, Eins og sidur veglegur var, Vel þad smurdi til grafar, Vardhalds menn sídan sátu þar, Svo sem Matteus skrifar.

8. Hjálp oss, ó Jesú! herra kær, Harda kvøl þú sem reyndir, Ad hlýdnir þér æ verdum vær, Og vørumst allar syndir; Dauda þinn og hans sanna søk, Svo jafnan vér gaumgæfum, Og þig, drottinn, med ást og þøkk, Æfinlegana lofum.

No. 73.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Misgjørd þá mig áklagar, Min huggun, Jesú, sért, Orvænting ei mig bagar, At-

hvarf mitt því þú ert. Æ, til að færa frið á jörð, Yfir þig döpur dundi Dauðans ángistin hörð.

2. Hrærður í hjarta minn, Hugglaður prísa' eg þig, Að þú ángist og pínu Einnig leiðst fyrir mig; Æ, eg því gleyma aldrei vil, Hvað margt þú máttir líða, Mönnunum frelsis til.

3. Mín sála helzt íhugar, Hvað leiðst til frelsis mér, Af því þá yfirbugar Ill síður girnd mig hér, Og sízt heims flærð mig svíkur þá Eg þín fótsporin feta, Ferli lífs þraungum á.

4. Mér gef þol mæðu' að bera, Minn kross og alla neyð, Og þér trúan æ vera, Allt fram að mínum deyð, En hjartað friði uppfyll þú, Að eg ánægður líði, Eins og þú leiðst, Jesú.

5. Og sem þú oss til bezta, Útgafst líkama þinn; Hjálp, eg með alúð mesta Elski náúnga minn, Og þó vanþakkað verði mér, Í kærleiks iðju réttri, Ekkert mig letji hér.

6. Svo við æfinnar enda, Eg dey í von

og trú; Um eilífð eg fæ lenda Í dýrð með þér, Jesú, Þig, sem hér leiðst, Eg þar mun sjá, Á guðs hástóli' og gjalda Þér gofgun himnum á.

No. 74.

Lagið: Jesú, þinar opnu undir.

O minn Jesú! öll þín pína, Alla sefar hryggð og neyð, Huggast eg, þá hörmúng þína Hugsa um og beiskan deyð; Til lausnar allt því leiðstu mér, Lát mig aldrei gleyma þér, Þér, sem synda sekt barst mína, Saklausan þá lézt þig pína.

2. Ef mér flýgur synd í sinni, Svikult mín ef freistar hold, Þú æ sért mér þá í minni, Þar við krossinn stóðst á fold, Hæddur, kvalinn, hataður, Huggun vina orfneyddur, Fjötur synda' eg fæ þá slitið, Og fullur vikinn til þín litið.

3. Heims ef lyst mig glisleg ginnir, glæpa fram á breiðan veg, Gjálífis að glaum eg sinni, Geðhraustur, nei, segi eg; Heims lyst Jesúm heingdi' á tréð; Hins réttláta kvaldi geð, Burt holds lyst úr brjósti mínu, Bjó hún lausnaranum pínu.

4. Ef mér ógnar ótti' og mæða, Eg þá, Jesú, með þér líð, Mig þan ekki megna hræða, Eg minnist á þitt dauða stríð, Þitt mér kenndi þolugt geð Þolinmæði að sigra með; Æ eg vil þér eptir feta, Efl mig bæði' að vilja' og geta.

5. Og þó hel á fund minn fari, Full-öruggur samt er eg; Þú min vernd og minn lausnari, Máttir gánga sama veg; Og þú vegsemd ávannst þér, En fékkst stað tilbúið mér, Í þíns föðurs friðar ríki; Finnst þar ekkert böl né sýki.

6. Jesú, sál' áminntu mína, Að minna vegna blóð þitt rann, Kross þinn, dauði, kvöl og pína, Kvittun synda og lausn mér vann; Þá skal öll mín æfistund Offruð þér, en hels við blund Þig mitt andvarp efsta prísa, Upp til dýrðar holdið rísa.

No. 75.

Lagið: Upphef eg augun mín.

Grát auga, guðs son dó, Sem gjörði þó vel allt, Hjálp í neyð heimi bjó, Heill útbreiddi ávallt; Sannleiks kennarinn klár

Á krossi deyddur er; Vegur er herrans hár, Hann ekki skiljum vér.

2. Jeg fagna, Jesús dó, Jeg veit, sú menn fékk grætt Ogn daudans eydd burtfló, Adams má gledjast ætt; Lífs morgun-rodinn ljós Leiptrar heims ættum hér, Vors guds úthrópar hrós, Hans gæzka eilíf er.

3. Vonarfull venda mín Vætt tárum augun sér, Í himin upp til þín, O gud! hvers mildin er Eilíf og heidur hár, Hvad er lífs søknud ró? Hvad er heims freistni' og fár? Fyrir mig Jesús dó.

No. 76.

Med sínu lagi.

Minnstu, ó madur! á minn deyd, Minnstu á mína sáru neyd, Minnstu þad eg hef einn fyrir þig, Í daudann gefid sjálfan mig.

2. Þad láttu þér nú vera kennt, Ad þetta hafir þú ei forþént; Af elsku hef eg þér allt þad veitt, En ekki fyrir þitt verkid neitt.

3. Því láttu þad uppvekja þig, Ad þú komir fram fyrir mig, Med ángri og idrun hjarta þíns, Svo ad þú njótir dauda míns.

4. Að sál þín verði' af syndum hrein, Og saurugri lasta grein, Fyrir þann dreyra' í dapri pín, Sem dundi út af sárum mín.

5. En hverju gegnir heimskan sú, Að hugsa fáir um þetta nú? Margur er sá maðurinn þar, Um mína pínu' ei hirðir par.

6. Hvernig hann kunni helzt að fá Hjálp andar sinnar, og leysast frá Hrelling í dauða' og hugar pín, Og hegning' fyrir syndir sín.

7. En fagna' og gleðst mín fátæk hjörð, Fyrir minn dauða hólpin gjörð, Sem hefur allt þitt traust á mér, Að vísu vil eg hjálpa þér.

8. Í mínum dauða er þitt líf, Þín hjálp, þitt traust, þín einka hlíf, Mín elska sé upphvatning þér, Í dyggð og trú að líkjast mér.

9. Lof og heiður sé, lausnarinn, þér, Líkn fyrir þá, sem veittir mér, Fyrir þinn dauða og dreyra foss, Ó drottinn! hjálpa öllum oss.

No. 77.

Lagið: Faðir vór, sem á himnum ert.

Í þinum dauða, ó Jesú! Er min lifgjöf og huggun trú; Dásemdar kraptur dauða þins, Dreifist nú inn til hjarta mins, Upp á það synd og illskan þver Út af deyi í brjósti mér.

---

7. Jesú orð á krossinum.

No. 78.

Lagið: Greinir Jesús um græna tréð.

Að Jesú krossi kom og bið, Kristin sál, og því góðfús hlýð, Sem frelsari þinn sagði þar, Seinast veröld' til huggunar.

2. Hann fyrst óvinum friðar bað: „Faðir! — segir hann — tilgef það, Villtir á „synda vegi hér, Vita þeir ei hvað gjöra mér".

3. Fyrir mér bið, frelsari minn, Ef fer eg villt um lærdóm þinn, Og aðvaranir ekki fá Aptrað mér lasta vegum frá.

4. Harmþrúnginni sem móður mót Mændir augum, við krossins fót, Og þinn

Jóhannes henni þar Hjálparmann, vin, son ávísar.

5. Þegar mig undir þinn kross ber, Og þrýtur vina stoðin mér, Sorg, óvild, neyð mig hata og hrjá, Hjálp, Jesú, send mér aðstoð þá.

6. Strax, er ræninginn sínar sá Syndir iðrandi' og vildi ná Fyrir þinn dauða frelsi' og hlíf, Fullvissu naut um eilíft líf.

7. Huggun af þínum munni mér, minn Jesú, gef, þá deyja fer; Unn mér í tíma að mér sjá, Og þér í vegsemd lifa hjá.

8. Þig kvaldi' á sál' og holdi hörð Hörmúng, það fjórða vitnar orð: „Hvers „vegna, minn guð, minn guð, þú, Mig „hefur yfirgefið nú?"

9. Þitt hróp og ángist, herra, hér, Huggun og von þá gefur mér, Að yfirgefast ei eg skal, Um dauðans þó eg ráfi dal.

10. „Mig þyrstir", Þú vannst hrópa, þó Þér einginn svaladrykk tilbjó, Lífs kraptar tókn' að tæmast þér, Til þín súrt edik rétt því er.

11. Byrlaðan sárri beiskju mér Bikar

ef dauðinn rétta fer, O Jesú! stöðugt gef mér geð, Góðri ró hann affúpa með.

12. Kvalanna mældan kaleik þér, Kristi, hlýðinn útdrakkstu hér, Og lýstir hvað á- lyktað sé, „Allt fullkomnað", á krossins tré.

13. O! hjálpráðs gefna huggun þá, Héðan af synd og dauði má Ekki skelfa mig auman mann, Eilífan sigur mér það vann.

14. Allra síðasta orð þitt nú Er mín lífs von, þá sagðir þú: „Faðir, í þína fel eg „hönd, Fram hér líðandi mína önd".

15. Gef mér svo læra' að lifa þér, Loks burt í friði sofni' eg hér, Fullhuga eg í föðurs hönd, Fela svo megi leysta önd.

No. 79.

Með sínu lagi.

Jesús Kristur á krossi var, Kvaldist all- ur hans líkami sár, Með hinni mestu pínu, Sjö orð vor drottinn sagði þar; Haf þau í hjarta þínu.

2. Fyrsta: sýnir hans sinni' og náð, Sinn föður kröptuglega bað Um heill óvina sinna: „Minn faðir, fyrirgef þeim „það, Þeir vita ei hvað þeir vinna".

3. Annað: merkir hans mildu trú, Munaðarlausri segir nú: „Sjá, þar er son „þinn kvinna. Jóhannes, móðir þín er sú; „Henni skalt umsjón inna".

4. Þriðja: hans mikla miskun er, Minnast þess jafnan skyldum vér, Ræningja svo réð svara: „Nú efa skaltu í dag með „mér, Í mínu ríki vera".

5. Fjórða: sýnir þér synda mátt, Son guðs kallar á krossi hátt: „Guð, því vilt „mig forláta? Harðlega kvelst allt holdið „mitt, Yfrið mjög úr máta".

6. Fimmta orð hans skalt festa' í hug, Frelsarinn dýrt að keypti þig, Því sagði hann: „sig þyrsta", Hann girntist heill mannkynsins mjög; Hold hans sárt naglar nista.

7. Sjötta orð kristnum sé innrætt, Syndúga alla fær það kætt, Hve nær í hug það kæmi: „Uppfyllt er allt", og öll synd bætt, Með minni kvöl í heimi.

8. Seinasta': „þér faðir, fel eg í hönd, „Fram nú líðandi mína önd". Eg bið þig, minn lausnara, Heilags anda mér huggun send, Þá hlýt eg af heimi fara.

9. Ljúfi Jesú, þín lífsins orð Lát mig öll geyma hér á jörð, Í trú og hjarta hreinu, En með þér síðan ærn' og dýrð Öðlast í ríki þínu.

No. 80.

Lagið: Skapari stjarna herra hreinn.

O, Jesú! séu orðin þín, Andláts síðasta huggun mín, Sál minni verði sælan vís, Með sjálfum þér í Paradís.

---

8. Jesú upprisa.

No. 81.

Lagið: Gleð þig guðs sonar brúð.

O, hjálpráð! upprcis hér, Sá allt líf hafði' í sér; Uppris glöð, önd mín, líka, Athuga dásemd slíka, Ei gátu heljar hörðu Haldið bönd drottni' í jörðu.

2. Hann upprcis, heyrið þér, Hann, sem ofsóktuð hér, Hann þér hötuðuð, leidd-uð Harmkvæli yfir, deyddnð; Nú dauðans allt ofbeldi Undir hans liggur veldi.

3. Hann uppreis, heyri nú, Hverra veik reynist trú, Undir hans krossi eigi, Efa-

semd nein svo beygi; Uppreis af ædstum krapti, Ydur lifs von því skapti.

4. Ei hrædist eg nú þinn, O daudi! brodd því vinn; Nær sem þú kallar kem eg, Hjá Kristi stadar nem eg; Eg lit gegnum grøf svarta, Gledi ljós himins bjarta.

5. Vissu lifs eilifs lér Lausnarans sigur mér, Megnar ei mig ad fæla Myrkur grafar né kæla; Um jørd all-litid gef eg, I Jesú lifs von hef eg.

6. Jesús upprisinn er, Alsøgnud þetta lér, Frelsis foringja halda Fékk ei band daudans kalda; Hann uppreis, upp skal risa Ønd min og nafn hans prisa.

No. 82.

Lagid: O fadir himneski' og eilifi gud!

Lof sýng eg drottni, sem lifid gaf mér, Lofgjørdin honum og þakklætid ber, Jesús af grøfinni frægur út fer, Frelsari minn veit eg lifs er.

2. Unun, von, huggun, þar øll byggist á, A drottins hásæti rikjandi' er sá, Sem leysti mannkynid syndunum frá, Sidar til hans koma eg má.

3. Mína úr jørdunni mold reisir hann, Mig nýu lífi sem gæda þá kann, Medur þeim útvoldu mér sætis ann Minn Jesús, þá eg fer hédan.

4. Grafar bed mitt lít eg gladur því á, Gudi fel tímann nær leysi hér frá; Eg fæ mér himininn opnadan sjá, Og vil sem fyrst heim til guds ná.

No. 83.

Lagid: Túnga mín af hjarta hljódi.

Sá krossfesti Kristur lifir, Kristinn eingan skal því mann, Daudans falla ótti yfir, Eingin grøf hann skelfa kann, Þeim sem lúinn þreir, uppbúin Þæg er sæng ad hvílist hann.

2. Ertu, Jesú, æ lifandi, Eg á deyd því sigur vinn, Lífs von mín æ stødug standi, Studd vid lífsins máttinn þinn, Høfud lifir limum yfir, Lífs þeim kraptinn gefur sinn.

3. Hold er eg, mitt hold skammvinna Hlýtur verda dupti ad, Þegar stundir lífsins linna, Til lífs þó Jesús vekur þad, Sín til færir, sæld mig nærir Sínum upp í dýrdar stad.

4. Hér opt þjáir holds kránkleiki, Heilsuna sídar allir fá, J jörd endar jardneskt veiki; Jörd andlegur rís eg frá, Okreinkjandi' í ædra standi, Edli mitt skal verda þá.

5. Veit hjálp, Jesú, veiki minni Von ad gledjast þessa vid, Lífnadinn gef laga kynni, Læri' og stundi helgan sid; Sofna' eg gladur, sæll vaknadur, Senn hjá þinni hægri hlid.

No. 84.

Lagid: Heidrum vér gud af huga' og sál'.

O, Jesú, guds eingetinn son! Alit þú vorn lofsaung og bón, Hátt vert prísadur, herra, þú, Hver ed dóst, en þó lifir nú, Unn oss um glada eilífd fá Æru, sæld, dýrd og vegsemd þá, Hverja þú bjóst oss himnum á.

No. 85.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

O, Jesú! hel þú yfirvannst, Ei daudans bönd þér haldid fá, Med sigri oss þú frelsi fannst, Frid og líf eilíft gudi hjá.

2. Herra upprisni, hjálp veit oss, Hug svo ei bindum jördu vid, En fúsir stundum ædra hnoss, Eignast í himna sælu frid.

3. Gefdu oss náð að þóknast þér, Þann sem að skeikar styð þú fót, Sjálfur strið með oss, svo að vér Sigrandi gaungum dauða mót.

No. 86.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Fram af dimmum fylgsnum nætur Fog-ur þegar sólin skin, Haudrið gleði hljóma lætur, Hræðslan myrkra gjørvoll dvín; Grøf svo Jesús geinginn af, Gleði-ljós-ið bjart oss gaf; Vegsemd, prís og eilíf æra, Upprisunni sé Jesú kæra.

2. Þökk sé mikil þér, sigrari, Þú fáng-elsið grafar branzt, Minnar hverfur mæðu' andvari, Mitt skal á þér øruggt traust; Ef eg vona' að eins á þig, Einginn hlut-ur skelfir mig; Af deyð Jesús uppreis blíður, Eilíft lífið mér frambýður.

3. Viki' eg ei af vegi dyggða, Volæði þó ami' að mér, Og sjúkdómar afli hryggða, En mótlæti kremja fer, Ofund, hatur ef mig hrjá, Aðstoð vina hverfur frá, Vin-inn Jesúm á eg eina, Øruggur hans tryggð fæ reyna.

4. Eingin daudans ógn mig hrekur, Eg hann fús og gladur finn; Mitt dupt Jesús minn uppvekur, Mér líf gefur annad sinn; Í gröf skil eg eptir mynd Eymdar, vott um neyd og synd, Brodd sá daudans brotid hefur, Betra líf mér sídan gefur.

5. Hættur eingar hér á jördu, Hrædslu skotid inn mér fá, Bondin synda heljar hördu Hrökkva, sæll eg lifi þá. O Jesú upprisni minn! Eg sé frelsis kraptinn þinn, Eg medkenni elsku þína, Ad þér taktu sálu mína.

No. 87.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Lífs bodunar dag gud nú gefur, Gledjist kristnir menn, drottni í, Af gröf Jesús út geingid hefur, Ekki gat daudinn hamlad því, Ei skyldi liggja' í henni hann, Hann uppreis frægsta sigur vann.

2. Viljungur synda vorra byrdi, Vor Jesús bar, dó krossi á, Vifs lífs upprisa oss ad yrdi, Uppreis hann fyrstur dauda frá; Idrandi huggist andi hér, Eptir daudann líf fáum vér.

3. O góði faðir! gef þinn andi, Gjöri sér bústað hjá oss nú, Að hver á dyggða stigum standi, Styrki, von efli' og janna trú, Svo eignum víst á himnum hnoss Heilla, sem Jesús ávann oss.

No. 88.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Jesús lifir, eg einnig með, Ei skal dauðinn mitt sturla geð; Hann lifir, eins mun aptur mig Uppvekja magtin guðdómlig, Og forklárun skrýða skærri þá; Skal það sú von eg byggi upp á.

2. Jesús lifir, jarðríkið hér Jeg veit að honum gefið er; Hans líking eg og einnig næ, Um eilífð ríkja', og lifa fæ; Guð efnir það hann oss nam tjá; Það er sú von eg byggi' upp á.

3. Jesús lifir, hver efast fer, Æru guðs stóra niðrun tér, Náð sinni lofað hefur hann Hverjum, er synda iðrast vann; Um eilífð skúfar eingum frá; Það er sú von eg byggi' upp á.

4. Jesús lifir til lukku mér, Lífið mitt allt því honum ber; Eg vil með hreinum

hjartans sið, holds lystir minar strida við; Þeim veikn krapta vill hann ljá; Von sú er það eg byggi' upp á.

5. Jesús lifir, það víst eg veit, Við hann míg skilur ekki neitt, Vellyst, armæða, veröld slá Véla skal mig ei honum frá, Hans aðstoð þar til eg mun fá, Er það sú von eg treysti' upp á.

6. Jesús lifir, því orðinu er Inngángur lífsins dauðinu mér; O, hvílikt traust! þá helið slær, Hér af mín sála tekið fær, Orugg í trúnni innir þá: O, minn Jesú! þig treysti' eg á.

No. 89.

Lagið: Jesú þínar opnu undir.

Jesús uppreis, önd mín fagna, Ódauðleika vissu þíns; Samsýng einglum, sýng, ei þagna, Sigurhrós lausnara þíns; Fyrir hans líf eg eflaust á Upp að rísa' og vænta má Um eilífð gæða', er aldrei þrjóta, Ódauðlegur fá að njóta.

2. Jesús uppreis, gleði gnóttir guðs sonar líf færir mér; Heljar burtu hverfur ótti, Hans með dauða' eg leystur er; Sjá

dómarinn sannar það, Sem sagði: „allt er fullkomnað". Þessa vissu þar um gef-ur, Það af dauða risið hefur.

3. Jesús uppreis, vottuð vissa, Að var frá guði fræði hans, Að heimur skyldi' ei hana missa, Hann dó vottur sannleikans, Ótal guðdóms undrum þann, Í lífinu styrkti hann; Loks guð vörn fræðara vekur, Vafa allan burt svo tekur.

4. Jesús uppreis, eg má treysta Orð-um hans í lífi' og deyð, Þetta skal minn huga hreysta, Í hörmúng, skorti, sorg og neyð; Já, þó breyskur hrasi' eg hér, Hann er líf og uppreisn mér, Í trú hann hver að sér vefur, Eins þó deyi, lífið hefur.

5. Jesús uppreis, erfð að taka, Og öll-um nöfnum hærra nafn; Huggun sú skal hjá mér vaka Hrelldum sárt við rauna safn, Með honum ef eg ljúfur líð, Líka' hans ríkis erfðar bíð; Eptir kross guð krýndi soninn, Krossberenda er sama vonin.

6. Jesús uppreis, eg vil stríða, Og trúr hlaupið þreyta mitt; Lær þú drottni, hold mitt, hlýða, Hann uppvekur duptið

þitt, Ond og líkam hreinsa hér, Helgudum Jesús farsæld þér Holds og andar hefur fundið, Hann þá reis af grafar blundi.

7. Jesús uppreis, Jesús lifir, Jesú líf er lífið mitt, Sigur hans lífs óvin yfir, Ond min, sigurhrós er þitt; Í dauda sál' min djorf fær sagt: Daudi, grof, hvar er þin magt? Undan henni er eg hrifinn; Eg veit frelsari minn lifir.

No. 90.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Upprisinn er nú Kristur, Af ollum kvolum leystur, Af því gledjumst nú allir vér, Jesús vor hjálp og huggun er, Honum pris ber.

2. Frá daudum nema' hann færi, Fánýt vor trúa væri; Drottinn vor Jesús daudann vann, Dýrkum og lofum því allir hann; Hátt prisum hann.

No. 91.

Med sinu lagi.

Kristur reis upp frá daudum, Leysti' hann allan heiminn af naudum, Því skulum vér allir gladir vera, Lofa' og dýrka vorn lausnara, Hallelúja.

9. Jesú uppstigning.

No. 92.

Með sinu lagi.

I dag þá hátið høldum vér, Til himna sté vor herra; Eilifi guð, vér þøkkum þér, Þig biðjum: virztu' að vera, Vor aumra manna verndin blið; Veraldar kvøl er mørg og strið, Hjálp oss hana að bera. Hallelúja, hallelúja!

2. Lof sé guði, vor lausn er gjørð; Leið til farsældar búið Hefur oss Jesús hér frá jørð, Til himna siðan snúið. Hver, sem trúir fær føgnuð þann, Fyrir það sig tilbúa kann, Hold i grøf hvila lúið. Hallelúja, hallelúja!

3. Þeir leita ekki lausnarans, Sem liggja' i girndum synda, Því lukt er himnariki hans Holdi og blóði blinda. Trúin á guð sé sønn og hrein, Svo mun lifið i hverri grein Til hans á himna stunda. Hallelúja, hallelúja!

4. Guðs børn hér jafnan búa sig Burtu til himna ferða; Holdsins girndum og

heimsins síd, Heilaglega sér forda; Med trú og ást sjá upp í hæd, En gud ofan med sinni náð, Fram til þess fundir verda. Hallelúja, hallelúja!

5. Vid tignar degi þá tökum fyrst, Til sín lætur gud oss koma, Samlíka gjörir sjálfum Krist', J sælu dýrd og ljóma; Þá hljótum fögnud, frid og hlíf, Fulla sælu og eilíft líf, Gud gefi oss þann sóma. Hallelúja, hallelúja!

No. 93.

Lagid: Gudi lof skal önd mín inna.

Heidri guds helgi skarinn Herrann Jesúm, þeim veldid ber, Hann fyrst til himna' er farinn, Hjálpin jardar fullkomnud er, Vegsemdar ríki rædur, Rétt-trúnd guds börnin, Sem eru hans samlagsbrædur, Sjálfur þar leidir inn; Hans ord oss veginn vísa, Vor stjórnari hann er, Þá miskun þekkja' og prísa Þeim endurleystu ber.

2. Þótt á lífs umferd megum Eymda mörg reyna hretvidrin, Samt vér í upphæd eigum Inngaungu von í himininn; Ofbjóda skal mér ekki Andstreymi nokkurt hér, J

trúnni því eg þekki, Pad drottins barn eg er; Þessa lífs mjøg stutt mæda, Metast sem ekkert skal, Mót unadsemd upphæda, I dýrdarinnár sal.

3. Heidri því guds herskarinn Heims frelsara, hvers valdid er, Hann er til himins farinn, Hann nád gjørvallri jordu tér; Kné bædi, og hjørtu hneigid Fyrir honum, er tilbjó Ydur þá víst, sem eigid, I himinsælda ró; O þann fagnadar fundinn, Er frelsarann námn sjá. Sú vildi' eg sælustundin Senn kæmi, amen, já.

No. 94.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Allt er fullkomnad, af því vor A himna' er drottinn farinn; I gledisaung tók undir stór Eingla gladur herskarinn; Sýng og med þeim, mín sæla ønd, Sá situr guds vid hægri hønd, Eilífur, helgur herra. Øll verøld hann er undir løgd, Æra sé Kristi jafnan søgd Og dýrd, er ei má þverra.

(Seinásta versid af No. 56., bls. 68

Med gledirauft og helgum hljóm).

No. 95.

Lagid: Upp á fjallid Jesús vendi.

Jesús burt frá jordu vendi, Jafnskjótt upp til himna fór, Hjá guds settist hægri hendi, Hafinn yfir eingla kór, Oss sinn helga anda sendi Ofan af hædum drottinn stór.

2. Fyrir drottni fall því nidur, Frelst af naudum, Adams kyn, Sýng þeim dýrd oss sátta bidur, Sé þad lof ei yfirskin, Oss er, brædur, feinginn fridur, Fodur eignm gud og vin.

No. 96.

Lagid: Af fodurs hjarta barn er borid.

Eldri menn og ýngri lofid Ætid gud med hug' og raust, Von inngaungu' i himin hafid, Hólpnir, kvittir efalaust, Vid eymd stærsta, eignist hæsta, Dýrd og nád, því gudi sé Lof, dýrd, heidur ad eilifu.

2. O! ad vér þá elsku þekktum, Overdskuldad gud oss gaf, Hans svo bod og vilja voktum, Vorum syndum látum af, J lifi' og dauda drottni hlýda, Hann hjálpi oss og honum sé Hæst lof, heidur ad eilifu.

10. Jesú stjórn sinnar kirkju.

No. 97.

Med sinu lagi.

Óvinnanleg borg er vor gud, Oss hann bezt verndad getur; Hann gaf oss styrk í hverri naud, Hættunum takmørk setur; Ill girnd, óvinur vor, Eftir í gegn oss þor, Hennar eru' vél og vøld Víst hættuleg, margføld, Hún guds veg gánga letur.

2. Vor eiginn máttur veikur er, Vor þróttur strax er farinn, Einn oss í þrautum adstod tér, Af gudi þar til kjørinn; Ef spyr þú hans heiti ad: Herrann Jesús er þad; Oss frelsad hefur hann, Hver má vid jafnast þann? Sá er jafnan sigrarinn.

3. Illþýdis blinda ædi her, Oss þó hann vilji hrella, Vér óttumst ei, vor Jesús er Vort traust og hjálpar hella; Hann dramb og heimsins magt, Hefur ad velli lagt; Hver, sem finnst honum trúr, Háskasemd leysist úr, Þann má heims flærd ei fella.

4. Vorn, huggun Jesú heilagt ord

Heims er gegn villusnörum, Ofbeldi hræd-umst ei né mord, Allir hugstyrkir svörum: Þó missa verdum vér I veröld hvad kær-ast er: Audun, líf, allt vort hér, Ávinn-íng daudinn lér, Til guds i fullsæld förum.

5. Miskunar fadirinn, mildi gud, Mest sé þér dýrd um heiminn, Svo þú oss dýrsta sýndir náð, Son þinn er til vor kominn, Er sinn ordi med, Óss veitti rósamt ged, Og veg þinn vita lét, Víst oss á himnum hét, Heill sú haldist oss, amen.

No. 98.

Lagid: Heidur sé gudi himnum á.

Eilífur gud gaf soninn sinn, Svo hann vort frelsi væri; Hans nafn er stórt, því heidurinn Honum aldirnar færi, Hylli þann konúng himin og jörd, Hlýdni sýni og þakk-argjörd, Lífs á þeim hvad helzt sig hrærir.

2. Undir hans stjórn, hver óttast kann, Alls ríkis síns hann gætir, Þó heims öll voldin herji' á hann Med hrekkjum og dramblæti; Hans bygging traust á bjargi er, Burtslúnum því óvina her Forsmán þúng og fjörtjón mætir.

3. Náðar-boðskapur og friðar-fregn, Færist um jörð gjörvalla; Hjörtu mannanna góð og gegn Gæzku hans því ákalla; Finna og reyna fáum vér Frelsari vor að Jesús er, Prisum hann um eilifð alla.

4. Honum, sem yfir himni er Herra í dýrð ríkjandi, Allt hvað lífs hefur anda' í sér, Eilífa lofgjörð vandi; Látum hug, mál og líf vort hér Lofa þann, sem svo mikill er, Til hans vor trú stöðug standi.

No. 99.

Lagið: Heiðrum vér guð af huga' og sál'.

Eilífri lofgjörð offrum vér, O drottinn Jesú Kristur! þér, Ástfús til vor komst ofan þú, Í vegsemdinni ríkir nú; Pínda frelsingja athvarf er Ætíð stöðugt hjá sjálfum þér, Hvað helzt mótdrægt að höndum ber.

2. Undir þitt veldi auðmjúklig, Öll skepna, Jesú, beygir sig; Heims völdin öll þó hverfi á braut, Herra, þitt ríki' ei enda hlaut; Byggt á sannleika eitt það er, Óhultir skulum hlýðnast þér, Og treysta hverju fram sem fer.

3. Kunnur er þér veikleiki vor, Vor minnstu því, svo ekkert spor Heims slærdir oss þér hreki frá; Haf oss í miskun gætur á, Styrk vora trú, þinn fær oss frid, Framleid og gef vid þína hlid Eilífa sælu og andargrid.

No. 100.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

O, drottinn Jesú! útbreid þú, A medal vor þitt ríki, Efi, villur og ódyggd nú Vid ords þíns birtu víki, Vizka, tryggd, elska innilig Unun og fridinn næri, Uns sjáum ríkja' um eilífd þig; Öll veröld lof þér færi, Frelsarinn, Kristur kæri.

No. 101.

Lagid: Hver sem ad reisir hæga byggd.

Brodd daudans óttast ekki ber, Ei sigùr grafarinnar; Rád guds af Jesú uppfyllt er, Og lífs von trúar minnar. Frelsaranum hver fylgja vann, Farsældar leid æ geingur hann, Ödlast heill andar sinnar.

2. Mikill, ó Jesú minn! ert þú, Mikill ríkir á hædum; Útbreidist sannleiks ord þitt nú, Allt krýnir verk þitt gædum; Þú

leidir, styrkir, ladar ad þér Lýd þann, sem dyggda skartid ber, Og lof þinum fær-ir frædum.

3. Mikill, ó Jesú minn! ert þú, Mitt líf, þá hnig eg daudur, Audlát ei framar óttast nú, Eg skil gladur vid haudur; I gegnum daudans dal eg fer, Drottinn, um eilífd sæll hjá þér Lífs götu' eg geing ótraudur.

4. Hjá þér um aldir, ó Jesú! Ønd minni frid þú gefur; Himneskrar sælu henni þú Hnoss eilíft búid hefur. Kalla mig heim nær þóknast þér, Þann gef vegsemd-ar skrúda mér, Utvalda sem umvefur.

No 102.

Lagid: Skaparinn stjarna, herra hreinn.

Jesú þín kristni kýs þig nú, Köngur hennar einn heitir þú, Stjórn þín henni svo haldi vid, Ad himneskum nái dýrdar frid.

II. Guds andi og ord.

No. 103.

Lagid: Gjörvöll kristnin skal gledjast nú.

Hver má í ríki herrans naud Hjá vórum

fødur grauda, Svo framt trú í þvi, sem hann band, Sál vor og hjørtu standa? Svo stór hans fødur=alúd er, Ordsins ljós tendrad fyrir oss ber; Vér leidumst af hans anda.

2. O gud! vér þøkkum ordsins gjøf, Oss þad um sannleik frædi; Veit, ad þad allt ad vorri grøf Virdum, sem himnesk gædi. Efl þú hjá oss þad andartraust, Oskelfdur hver og hræsnislaust, Þess krapt medkenna nædi.

3. Vér ef frá dyggda víkjum sid, En velj= um illsku ljóta, Þitt heilagt ord oss varar vid, Og vekur til yfirbóta. Nær þúngbær oss þin hirtir hønd, Huggun ordsins þá styrkir ønd, Trú, von og traust ei þrjóta.

4. Lát, gud, þitt voldugt vísdómsmál, Vort breyska styrkja sinni, Svo vafatrú og villan hál, Vidnám þar aldrei finni; Andi þinn veiti' oss øflugt ged, Øruggum fæti gaungum med, Á sannleiks þjódbraut þinni.

5. Gefi þad miskun guds og nád, Gjør= voll uns tíd er samin, Ad vid hans ords og anda rád, Øll kristin hjørd sé tamin, Þá eigum himna vissa vist, Veit oss þad,

guð, fyrir Jesúm Krist. Heyr og bænheyr oss, amen.

No. 104.

Með sinu lagi.

Lofi guð í hans helgidóm Hans kristnir menn á jörðu, Segi lof, þökk með sinum róm, Svo orð hans víðfræg yrðu; Þau um lönd öll, Orð hljómi snjöll, Hans magt og heiðri lýsi, Hátign vors guðs þeir prísi.

2. Að hjartans son sinn herrann Krist, Hefur fyrir oss gefið, Þar af feingum vér föðurs ást, Fyrir hans dauða lifið; Samvizkan hrein Við synda mein Sig af guðs elsku gleður, Abba, ó faðir! biður.

3. Boðað er nú hans blessað orð Verlega öllum mönnum; Frið og huggun það færði jörð, Frjóvgaði dygðum sönnum; Hvað andað fær, Guðs gáfur þær, Göfgi, þakki mest leingi, Og hallelúja syngi.

4. Hátt lofið guð á himni' og jörð, Hans náð og gæzku játið, Hér sem hefur sín heilög orð, Hljóma fyrir oss látið; Veri þau oss, Á vegum ljós, Vor hlífð í freistni' og voða, Og huggun helg í dauða.

No. 105.

Lagid: Adams barn, synd þín svo var stór.

Drottinn, send oss nú anda þinn, Ást og náð í vor hjörtu inn, Svo þínum sannleik trúum; Gef oss þann skilníng hjarta og hug, Heilög orð þín að girnumst mjög, Af hjarta til þín oss snúum. O, guð vor faðir! gef þá náð, gjörðir, ræða og allt vort ráð, Verði til lofs þér einum, Alla hindrun lát hverfa frá, Hvað efla kann, oss lát nú fá, Að gánga á vegi þínum.

2. Drottinn, í tíma vek oss vel, Ei vitum vér hvað laung er dvöl, Nær linna lífsins stundir; Kenn oss þinn ótta elsku' og trú, Anda þinn lát oss fræða nú, Svo jafnan hötum syndir; Ranngum lærdómi oss vara við, Veraldar flærð og ljótum sið, Að ei kunni oss blinda, Sjálfur oss miskun sendu hér, Að sálar fögnuð erfum vér, Og styrk oss allt til enda.

No. 106.

Lagið: Nú biðjum vér heilagan anda.

Þitt orð og andi, ó guð! veit nú, Að oss með réttri samanteingi trú; Kristið höfum

heiti, Helga Krists lærdóma Í hreinum hann vardveiti Hjá oss jafnan blóma. Herra, heyr þá bón.

2. O, vísdóms andi! veit oss þad skyn, Ad oll sé heill ad eiga Jesúm vin; Hans ad bodum hlýdum, Hans í fótspor fetum, Svo hreppt med helgum lýdum Himnafognud getum. Herra, heyr þá bón.

3. O, andi fridar! órøskud veit Vor brædra eining verdi hvern um reit, Svo í fæld og voda, Samhuga framførum, Hver annan adstoda, Í øllum lífsins kjørum. Herra, heyr þá bón.

4. O, guddóms kraptur! uppfyll vort ged, Á daudastundu, hæstu huggun med; Ad vér eingu virdum Allan heimsins blóma, Um eilífdar hirdum Ad eins dýrd og ljóma. Herra, heyr þá bón.

No. 107.

Lagid: Gud miskuni nú øllum oss.

Oss sýna, Jesú, ord þín blíd Allan þinn kærleik heita; Þinn anda lát um æfi tíd Oss sálar fognud veita. Þetta hin sanna unan er Oss, þínum kristnum monnum,

Unn hennar leitum ætíð hér Á dyggða vegi sonnum, Að hjá þér umbun konnum.

No. 108.

Lagið: Heiður sé guði himnum á.

Lofgjörð sé þér, guð gæzku hár, Sem gløggt þekkir vora veiki, Einn er þinn vis- dóms andi klár, Er ljós í myrkrum kveikir, Vorum anda þú veitir ding, Visdóms leið- ir og dyggða veg, Að oss fötur ekki skeiki.

2. Frí og laus øllum ótta frá, Á fram lífsveg hver keppir, Myrkrið ei villu valda má, Vér øruggt stríðum hreppnir; Þinn andi, Jesú, æ og nú Oss þar um gefur vissa trú, Að sannkristinn sælu hreppir.

No. 109.

Með sinn lagi.

Guð miskunni nú ollum oss, Og gefi bless- un sína, Og láti sinna orða ljós Til eilífs lífs oss skína, Svo vilja hans og verkin øll Í verøld þekkja kynnum, Og Jesú Kristi kroptug heill Kunnug sé øllum mønn- um, Að gjarnan hlýði honum.

2. Þér, guði, lof og þakkargjørð, Þinn lýður jafnan játi, Og fagni sérhvert fólk

á jørd, Fagran saung heyra láti, Ad þú dómari ert á jørd, Illsku lídur þvi eigi; Verndar og leidir oss þitt ord, Allt fólk styrkir, svo megi Gánga á réttum vegi.

3. Þakki þér, gud, og lofi þig Þitt fólk lotníngu medur; Ad dyggdum mannkyn andgi sig, Ord þitt oss frædir, gledur. Gud fadir, son og andi hreinn, Oss blessi alla saman, Vegsami hann og óttist einn Allt mannkynid um heiminn; Segjum af hjarta, amen.

No. 110.

Med sinu lagi.

Anda þinn, gud, mér gef þú víst, Grátandi eg þess beidi; Ad villi mig hid vonda sízt, Veg minn allan þú greidir; Medan eg lifi hér, Og ljær þú tímann mér, Lát mig vel læra' ad deya.

12. Fullsæla eptir daudann.

No. 111.

Lagid: Um daudann gef þú, drottinn, mér.

Sídasti dagur máske minn Mér sé kom-

inn allnærri; Otta þó hjá mér eg ei finn, Er drottins nádin stærri, Er lætur stríd mitt enda fá, Og mér kórónu himnum á Af gæzku gefur skærri.

2. Arftøku sæln' á ædra stad Utvegad Jesús hefur; Elska vil eg hann æ fyrir þad, J deyd hann frid mér gefur; J grøf eg hvila óttast sizt, Ur henni þvi minn drottinn vist Mig til himins upphefur.

3. Haldi þvi grøfin medan má Minn holdi þúngbæra, Ønd min lyptir sér upp þar frá, Ahlaup daudans kann næra Jdr-unarlausnm ótta hér; Avarp hans gledi-legt er mér, Mig til guds mun hann færa.

4. Frá heimsins styrjøld, hættu' og neyd, Til himins sál min leitar, J hjálparvon eg hleyp mitt skeid; Med hópum eingla sveitar Samhljóda háa syng lofgjørd Syni guds birtum hér á jørd, Sem heill mér hét ad veita.

5. Frá himninum mig fékk áséd Fadir med elsku heita, Barnarétt syni sínum med Af saunri nád réd veita; Þegar stríd mitt

á enda er, Í sigurlaun hann gefur mér Hnoss það, eg hér að leita.

6. Réttlátra hold sáð segjast má, Sett í mold grafarinnar; Guð það deginum efsta á með orði magtar sinnar Lífgar, krapt sama þekki' eg þar, Og þá veröld fyrst sköpuð var, Í undrum upprisunnar.

7. Guð, eg legg hönd á munninn minn, En mikla stjórnun þína; Veit mér að skilja vilja þinn, vil eg þér hlýðni sýna; Eg býst öruggur burt frá heim, Við glaður eptir dauða þeim, Sem endar ánauð mína.

8. Nær eg, ó guð! þig hef mér hjá, Hef eg nóg eptirlæti; Dauða og grafar deyfir þrá Dýrð, er eg síðar mæti; Andláts nálægð mér ógnar sízt, Í lofsöng harmaraustin snýst Við himna guðs hásæti.

No. 112.

Lagið: Heiðrum vér guð af huga' og sál.

Ó guð! lífstíðin óðum þver, Er til betrunar gafstu mér; Hvað margra daga hef eg tök Hér, þángað til eg leggst í gröf? Sælan og hólpinn segi' eg þann, Sem náð

hjá þér, minn drottinn, fann; Daudans nálægd ei hrædir hann.

2. Augrudu hjarta eg sæ med, Opt minna vina legstad séd, Þá hugsun samt eg hugg-ast vid: Hér blundid, vinir, sætt í frid; Sælan og hólpinn segi' eg þann, Sem nád hjá þér, minn drottinn, fann; Daudans ná-lægd ei hrædir hann.

3. Víd þessi leidi samt eg sé, ad sæmd-ir, metord, lán og fé Er dupt einbert, því æsku' eg sá Ellinni visna likt sem strá; Sælan og hólpinn segi' eg þann, Sem nád hjá þér, minn drottinn, fann; Daudans ná-lægd ei hrædir hann.

4. Veiti mér nád þín væg og blíd, Vis-lega' ad brúka mína tíd, Til lofs þá jafn-an lifi' eg þér, Líka fulltreysti', er deya fer, Og reyni sjálfur sannleik þann, Ad sæll er hver, sem nád guds fann; Daudans ná-lægd ei hrædir hann.

5. O Jesú! fyrir annan mig Í daud-ann gafstu sjálfan þig, Uppreist og upp-stést, af því mér Er búin vist í dýrd hjá þér; Þín vegna nád og frid eg fann,

Fagnandi því eg gánga kann Mót dauða, eg ei hræðist hann.

No. 113.

Lagið: A guð alleina.

Eilíf ánægja, Eg þér senn fagna má, Eg framgeing fræga Fullkomnun loks að fá, Krapt og gnótt gæða Gefur eilífðin mér, Hérvistar mæða Heiti æskunnar ber, En lífið upphæða Aldur fullorðins er.

2. Þú gánginn greiðir, Guð minn, og kennir mér; Mig laðar, leiðir, Til lífs eilífs hjá þér; Bak við dimmt dauða Dags myrkur sé eg því Nýtt ljós, sem nauða Nemur burt gjørvöll ský, Og mér trú ó-tranða Tendrar hjartann í.

3. Hátt lífs orð hljóma, Heyri' eg rødd Jesú hér, Von við þá róma Viðréttist glød í mér; Hvað kann mig hryggja? Heyri' eg guðs sonar raust, Ei vil þá yggja, En alla von og traust Eg hans á skal byggja Orðunum kvíðalaust.

4. Sál mín og sinni Sér hraðar nú og flýr Í hæst heimkynni, Hvar eilíf gleði býr, Sú byggð guðs blíða Brosir þegar

vid mér, Par syng eg sídar Samsaung med eingla her; Til þess fagnadar frída, Fadir, mig tilreid hér.

No. 114.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

Hvad sæll er eg, nær himnum á Helgum guds einglum ásamt má, Lof og dýrd gudi gjalda, Og mæla: Jesús mér allt var, Mín verud í hrapi veraldar, Min gledi' um aldir alda Hann er, Heill mér, Peirrar stundar Fagna' eg fundi', Ad fæ þar prísa Nafni Jesú blessad Og lausn hans lýsa.

No. 115.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Lífsins herra, eg þakka þér, þú eilífd mér tilreidir, Og ad þíns sonar ordid mér Ut-vegar frid og leidir Ljós inn í myrkri; líf í deyd, Líkn i sút, ró i pínum Finn eg hjá Jesú, flýr þvi neyd, Flýr burt úr þánka mínum Otti med efa sínum.

2. Lof sé þér manna leidtoginn, Lof sé þér dýrd og æra, Fyrir ordid bædi' og anda þinn, Æ láttu brjóst mitt næra Pá sönnu huggun, þá eg frór Peinki á eilífd

mína, Uns þú von, sem er víss og stór, Virðist sjálfur að krýna, Nær eg dýrð nálgast þína.

No. 116.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Skapari mildi minn, Minn drottinn kæri, Til lífs mig leiddir inn, Lof þér eg færi; Á enda lífs Eg skal þér prís frammæla; Um dauða dalinn hér Djarft geing, því ertu mér Mitt ljós, mín sæla.

2. Hví skal gröf hræða mig Og heljar kífið, Jesús gaf sjálfan sig, Svo hefði' eg lífið; Sjá, hann uppreis, Pá Sigurvinning vísa Fæ eg, og feril þann Feta, því eins og hann Eg skal upprísa.

3. Loks þegar hef eg hér Hlaupið trúr endað, Til betra lífs fram eg fer, fæ sæll að lenda Í fögnuð, dýrð; Fyrir hástóli þínum, Og sýng: guð sanni, þér Sé prís, eg leystur er Af öllum pínum.

No. 117.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Guð minn, eg þakka þér, Þú af náð hefur Eilíft líf ætlað mér, Eingin því

vefur Ejasemd ond, Ei skal mig grøfin hræda, Armæda lífs er leid, Liggur mitt æfiskeid Hédan til hæda.

2. Hvort munn vegsemd, vold, Veita lán stærra? Heims audur, heill margføld? Hnoss er mér kærra Gledi eilift, Gud, Þig sjá og útvalda, Þad sýndir sjálfur mér, Sú von fyllist hjá þér Um aldir alda.

3. Eingin heims eymd mig hér J výl nú leidir, Eg veit, hvad mætir mér, Minn veg framgreidir J himna dýrd; Hvad er, þad má hér lída? Gud upp í gledi stad Gjorvallt umbuuar þad; Ei skal eg kvída.

No. 118.

Lagid: Um daudann gef þú, drottinn, mér.

Þú gafst oss, fadir gódi, hér Þá gledi-von ad finna, Ad gegnum deyd og grafir vér Gaungum til dýrdar þinnar; Sú von í hverri sorg og neyd, Og sídast oss í vorum deyd Lífgar, þá dagar linna.

No. 119.

Lagid: Heidur og háleit æra.

O Jesú! von mins anda Upplyptir sér til þín, Til kraptarins hægri handar; Hjá

Þér er unan mín, Og vonin á þér einum, En æ míns líkams bönd Þvinga mig þúngum meinum, Því styrk þú mína önd, Nær eg vil þeinkja' um þig, Minn þrótt-ur veikan sig Vottar og vélar mig

2. Hvað sælar þóttu þjóðir, Þig litu hér á jörð? Hvað sælir hjarta-góðir, Heyrðu þitt lífsins orð? Það orð, sem kvittun kæra Kyni syndugu vann, Og himna friðinn færa, Frelsti heim gjörvall-an, En von oss öllum lér Um sælu-vist hjá þér, Þegar hérvistin þver.

3. Eg sé þig ei né heyri, Upphafði Jesú minn, Maður af moldar leiri, Ei megna nú um sinn, Annað en undrun mína Auglýsa hrærður þér, Og prísa elsku þína, Of daust þó lof mitt er, Á meðan enn eg bý, Aðsetri dauðans í, Allt-litlu orka því.

4. Eitthvert sinn holdsins hnígur Hreysi, en sálin mín Í betra líf uppstígur, Úr gröfum raustin þín Kalla mun fólk þitt frelsta, Fögnuður gefst þá mér; Lífs ei-lífs unaðsið helzta, Á hæð sameinast þér;

Þú ert sá arf oss bjó, Ósýnilegur þó Ert hér í heims óró.

5. Eitthvert sinn aptur kemur, Í dýrd ad krýna þú Hvern þann, sem hér sig temur Á hlýdni, dyggd og trú, Mín augu mig' þann leysti Minn forklárud sjá, Á hvern eg ádur treysti, O von og gledi þá! O þá dýrd, er eg finn! O þá sæld Jesú minn! Um eilífd er eg þinn.

II. Bænar-sálmar.

---

1. Sannur kristindómur.

No. 120.

Lagid: Adams barn, synd þín svo var stór.

Sælir eru þeir allir nú, Án flekks lifa í réttri trú, Guds eptir bodum gánga, Vel er þeim, sem hans vitnisburd, Viljugir geyma hér á jörd, Af hug þar eptir lánga-ar; Því hverjir gjarna guds á veg Gánga jafnan, þeir varast mjög, Misgjörd og

synd margfalda. Herra, sem almáttugur ert, Öllum hefur þú bodid bert, Heilög ord þin ad halda.

2. O gud! veit mér ad ordid þitt, Alvarlegana lifid mitt, Af hjarta haldid gæti; Nær sem eg blessud bodord þin Berlega set fyrir augun min, Ögn og smán eingri mæti; Af öllum hug' eg þakka þér, Þú hefur kennt og sýndir mér, Dýran rétt dóma þinna; Þin heilög bod eg halda vil, Herra, medan eg lifi til, Lát mig þitt fylgi finna.

3. Hvernig veg æfi úngur mann, Ostraffanlega gánga kann? Ef sér vid ord þin heldur. Eg leita þin af heilum hug, Hjálp svo med eingu verdi jeg Frá þinni kenning feldur. Í hjarta minn hef eg fest Heilög ord þin, svo varist mest, Móti þér grand ad gjöri. Lofadur sértu, sanni gud, Sannleikann þinn og heilög bod Gef þú eg gjarna læri.

4. Med vörum minum eg vida skal Vitna um þinna dóma tal, Sem er þins munns adkvædi, Af þinna vitnisburda veg

Verd eg gladur og feginn mjög, Eins sem af alls kyns audi. O! ad mest ræda' og ordin mín Um heilög sén bodord þín, Ef veg þinn vel umskoda, Dyggd og rádvendni æ þá ann, Ordum þínum ei gleyma kann, I sælu, sorg og voda.

5. Heidur, lof, dýrd med hreinni trú, Himneskum gudi fodur nú Sætlega skulum sýngja; Hans einka syni, Jesú Krist, Sem oss hefur med dánda leyst, Kennt leid til lífs ad gánga; Heilögum anda, er um heim Upplýsing, huggun gefur, þeim Sé pris og lofgjörd samin, Guds ordi med og adstod hans, Arftökú' i riki frelsarans Odlumst og farsæld, amen.

No. 121.

Lagid: Guds son kallar: komid til min.

Sá madur gódan finnur frid, Fótstig guds boda' er hélt sér vid, Holds girndum hættum strídir; Hann berst og á þau litur laun, Lofar gud eptir strídsins raun Sanuri dyggd hans um sídir.

2. Ad sinni gaungu gætir vel, Grandvar lifir med einart þel, Ad þekking eykst

og krapti, Þó breyskur sé, nýtt fær hann fjor, Og finnur hér þau yndis kjor, Sem gud fyrir sál hans skapti.

3. Í hjarta' og fyrir augum réd Æ hafa gud, sitt prófar ged Hvern dag í hans augliti; Sín harmar brot, en synda mein Samt grædir trú á Jesúm hrein, Fyrir hann heill ad hlyti.

4. Sig vandar trúr í sinni stétt, Sér skammtad lán guds notar rétt, Ágirnd og øfund hafnar; Vid lítil efni gud hans ged Glédur, þó adrir sorgum med Hann adra sjái safna.

5. Guds hond ef honum gnægtir lér, Gudi líkjast æ tennur sér, Gefur góðfúsi medur, Farsæld ástvinar feginn jók, Forsvar dyggdugra jafnan tók, Aumstaddan óvin gledur.

6. Sú byrdin honum sýnist létt, Vid sína brædur skyldu rétt Sífelt ad gæta sínnar, Elskan til guds hans eflir mátt Elsku medbrædrum sýna þrátt, Allt vill med ástsemd vinna.

7. Líf þitt og æru ver hann víst, En

velferd þinni spillir sízt, Þig sem med-bródur metur, Þolgódur breyskleik þinn umber, Þánkinn sá: „gud minn uppgaf mér", A hógværd sáttgjarna' hann hvetur.

8. Dug eykur þér á dyggda stig Hans dæmi, æ ad vanda þig, Gott áform eflir, glædir; Því lifid veit hann gaf oss gud, Til gódra verka' og öllum baud Eitt lög-mál, eitt hjálprædi.

9. Hjálprád þetta, sem eilift er, Einn sá gudhræddi finnur hér, Heill fær þad, harma stillir, Þrótt veitir, eykur þol í neyd, Þann hel ei skelfir, en í deyd, Fögn-udi sál' hans fyllist.

No. 122.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Hver guds ord geymir eigi, Gud segist þekkja þó, Sannleikann ekki segir, Sigrandi vantar trú; Hinn, sem trúir og hlýdir þeim, Af gudi' er endurfæddur, En ekki' af þessum heim.

2. Sá rétt-trúadi sannar Sína trú kær-leik med; Ef þú veizt betur en annar, Audsýn þá betra ged; Grundvöllud drott-

ins orðum á Trúin manns hvetur hjarta, Hjálp og ást bræðrum tjá.

3. Fyrir Jesúm guð oss gefur Guðs barna rétt af náð; Hver þá von til hans hefur, Hann umflýr glæpa ráð, En Krists fótsporum fylgir hann, Svo sem sannkrist-inn maður, Sig vandar bezt sem kann.

4. Sá hlýðni guði geldur, Guði þakk-næmur er, Hver, sem hans boðorð heldur, Hefur guðs elsku' í sér. Trúin í verkum hlýtur hrós, Því fagrar dyggðir dafna, Og daglega koma' í ljós.

5. Hans er guð heill og gleði, Hrein-an sem kærleik ber; Ást með andsveipu geði Eingla sveit guði tér. Guð er kær-leikur, einginn kann Í náð hans hlutdeild hafa, Nema hafi kærleikann.

No. 123.

Lagið: Oss lát þinn anda styrkja.

Um fram allt guði unna, Elska náúnga sinn, Orðin þín elska', og kunna, Ástríki Jesú minn, Og feril þinn að feta hér, Vor er farsældar vegur, Vel ef það stundum vér.

2. Rólega lífs þá líður Leið gegnum

þennan heim; Oss Jesús eptir bidur, Inn í fögnudi þeim Eilífan sigur odlumst vær, Hólpnir, heilir og sælir Hásæti drottins nær.

No. 124.

Lagid: Heidur og hálcit æra.

Sífeld umbreyting alla Æfi manns lodir vid; Sælan og sorg má kalla Sveimi oss jafnt á hlid; Skruggu-stormar styrjalda Stugga burt fridi' af jord, Ad rádi þess alvalda, Er þó sú plága gjord. Gud, kenn þú mædu mér An-mogls ad taka hér, Til lofs og þóknunar þér.

2. En þín forsjónin sama, Samt blessar vora jord Med heillum', fridi og frama, Því færum þakkargjord; En þad oss þrávalt hendir, Pá mæda' í gledi snýst, Varcygdin frá oss vendir, Vor skadi þar af hlýzt. Gud, kenn þú gledi mér Med greind ad taka hér, Til lofs og þóknunar þér.

3. Allt þad, sem gott er, gefur Þín gæzka, drottinn minn, Allt gaf, sem hagad hefur, Hverjum vísdómur þinn, Er því skylt ad vér minnumst: Allt gjorir þú sem bezt, Þakklátir þannig finnumst, Og þitt rád

prísum mest. Gef þú, ó guð! að vér Getum æ lifað hér, Til lofs og þókunnar þér.

No. 125.

Lagið: Heimili vort og húsin með.

Sæll er sá mann, sem hafna kann Hrekkvísra manna ráði, Og syndugra vegi aldrei ann, Ei sat hjá skemmdar háði, Heldur með vilja, hug og mátt, Hreinferðuglega dag og nátt, Að guðs lögmáli gáði.

2. Sá maður eins og eik sú er, Upp ver hjá vatna straumi, Á réttum tíma aldin ber, Ei fellur lauf né blómi; Allt gott sem hann vill hafast að, Honum man ætíð veitast það Farsællega framkomi.

3. Þeir glæpa végi gánga á, Og guðs ráðum ekki hlýða, Auðnu þvílíkri aldrei ná, Áfelli heldur líða; Líkt sem fisi á flatri jörð, Feykja stormviðrin hvöss og hörð, Um ýmsar álfur víða.

4. Illgjarnir kunna ekki því Uppreisn í dómi hljóta; Sannra guðs vina söfnuði' í, Sízt ódyggð liðs má njóta; En góðra manna greiðir veg Guðs náð og miskunn æfinleg, Ránglátra leið mun þrjóta.

5. Födur syni og anda sé Ædst dýrd um jord og himin; Eins sem hún var ad upphafi, Án enda verdi framin; Kenn oss ad halda kristinn sid, Kvittast og skilja syndir vid, Sá þad vill, sýngi: amen.

No. 126.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

O Jesú! þitt er ordid oss, Audleg leidarstjarna; Kristnina þína þetta ljós Æ þiggja láttu gjarna, Svo ad hún til þín snúi sér, Sig med hjarta gefi þér, Ovinum eigi hlýdi, Áfverkin þín ad eignumst vér, Og í þá dýrd, sem eilif er, Forum vér í fridi.

No. 127.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

O fadir! mig þinn andi leidi Ordugan fram um lífsins veg, Ad girndir aldrei gæfu sneydi, Af glisi heims né blekkist eg, Kappkosta dyggdir kenn þú mér, Kraptana styrk, þá skeika fer.

2. Æ fadir! þú minn þróttinn veika, Þekkir og alla sálu bezt, Af sannleiks vegi ef eg skeika, Ei skynja, hvad mér gagnar

mest; Upplýsing mína efl, ó guð! Upplýsi mig þín heilög boð.

3. Ást þín, drottinn, vill auðnn mína, Auðveldan dyggða gjörir stig; Eg þó við raustu þegi þína, Er þrátt til skyldu kallar mig; Ónotuð stund leið allmörg hjá, Sem aldrei framar gagna má.

4. Lát, góði faðir, líkn ei þrjóta, Lít þú ofan í náð til mín; Þá eg veikur þín boð kann brjóta, Búin til reiðu hjálp sé þín. Hvet þú til skyldu vilja' og verk, Von mín sé jafnan á þér sterk.

No. 128.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Bænheyr þú, faðir mildi, mig, Með trú öruggri' eg kalla á þig, Þú yfirgefur aldrei þann, Aðstoð þinni sem treysta vann; Minn vegur háll og myrkur er, Miskunna því og hjálpa mér.

2. Þá dyggðar vil eg þræða stig, Þrávallt hindranir villa mig, Mitt í háska eg einatt er, Þá ætla hann vera fjærstan mér; Saklausri skemmtun allopt á Aflvana dyggðir rasað fá.

3. Alskygni drottinn, auga þitt Allt sér og þekkir hjartad mitt, Gef sú umþeinking æ sé sterk Vid öll mín fyrirtæki' og verk, Hugsun og gáng minn út og inn Adgætinn vandi' eg hvert eitt sinn.

4. Þá skal minn aldrei fótur fá Ferli dyggdanna skeikad á; Eg skal á bædi ár og síd J minni reiknings hafa tíd; Þá skal eg, gud minn, þakka þér; Þá sé velkominn daudinn mér.

No. 129.

Lagid: Adams barn, synd þín svo var stór.

Nú má ei framar næsta blind Naudbeygja mig og þrælka synd; Einn gud mér ætíd rádir, Eg því tilheyri allur þér, J skírninni þau kjörin hér, fadir, af þér eg þádi. Illgjördum hafna hét eg þá, Hédan af vil eg lof þér tjá, Og hlýda af öllum mætti; Viljann þú, drottinn, sjálfur sér, En synd útrýma' eg dádlaus er, nema þín nád þad bætti.

2. Eg skal því daga alla þig Akalla, gud, sem styrkir mig Veikan og vilja' einlægan; Réttu mér þína hjálparhönd, Hart

þá vid syndum spornar önd, Send anda nádar nægan; það láttu, gódi guð, mig fá, Grátbænir mínar heyr þú á, Líknsemd þín lid mér veiti, Og í því strånga strídi megn, Ad standa lokkum synda gegn, Eg svo þeim aldrei skeyti.

No. 130.

Lagid: Adams barn, synd þín svo var stór.

Vér bidjum þig, ó Jesú Krist! Í vor hjörtu vel innrætist Þín kröptug kenníng hreina; Vér játum synd og veikleik vorn, Viljum þó gjarna vera þín börn, Og þóknast þér alleina. Send oss nú náð og sanna ást, Svo hjörtun megi uppfyllast Med trú og kærleik klárum, Lastvarir svo ad lifum hér, Líka deyum ad erfum vér Frid med frelsara vorum.

No. 131.

Lagid: Á gud alleina.

Ó gud alvaldi! Öll nafn og vald þitt hátt Um allar aldir Audmjúkt vegsamar þrátt, Andafjöld ædsta; Um eilífd svo sem nú, Eins fyrir smærsta Umhyggja þín er trú, Og því allra stærsta, Er skópst og gjördir þú.

2. Ljósid framleiddi Og líf þitt guddóms ord, Ord myrkrum eyddi, Ord skóp himin og jørd; Ord þitt upplýsir Alla, sem trúa þér, Veittu þad vísi A veg farsældar mér, Hlýdinn hér svo prísi, Herra gud, þig sem ber.

3. Einn ædsti kraptur Þinu øllu heldur vid, Er ádur skaptir Sitt ákvardada mid, Vis, helgur, vægur, Vera fullkomin mest, An enda frægur Ertu, þér líkt ei sést, Einn gud øllu nægur, Sem øllu stjórnar bezt.

4. Styrk mig ad standa Stigunum Jesú á, Og verk min vanda, Verdur eg gjørist þá, Imynd ad bera, O drottinn! þína hér; Lát lofgjørd vera Lífid mitt gjørvallt þér, Uns þig, ædsti herra, Um eilífd prísa fer.

No. 132.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Vil eg, minn gud, á valdid þitt, Viljann og rád mitt gefa; En, æ! þú sér vanmegnid mitt, Mátt þinn eg sízt þó efa; Hjálpa þú mér og helga bezt Mitt hjarta, rót ad nái' ei fest Synd né til glæpa ginni, Veikur litt standast vid eg má,

Vinnur hún einatt sigur á Byrjaðri betr-
un minni.

2. Þú, Jesús, kenndir, kvaldist, dóst,
Kvittaðir brotin manna; Að þú fyrir mig
leiðst er ljóst, Laungun það veki sanna,
Ferli þínum að fylgja hér, Framferði þitt
sé regla mér, Eg svo lífs skeið útendi,
Með heill og nái marki því, Mín far-
sæld sem er fólgin í, Og hnoss mér verði'
í hendi.

3. Æ! þángað, sem að eingin tár
Augun væta, mitt sinni Og eptirlángan
ætíð stár, O þau friðar heimkynni! Hvar
æ er gleðin æfinlig, Eg sæ þar grannt
að skoða þig, Guð, hvers eg gjarna leita;
O þann frábæra frelsis dag! Fullsælu til
þá ranna hag Á síðan um skal breyta.

No. 133.

Lagið: O drotinn allsvaldandi!

Guð minn, hvers gæzku stóra Í gjörð-
um öllum líta má, Heimar og himin-kórar
Henni lof um eilífð tjá; Hvað sem er,
Og eg kenni, Eða mér Hug um renni,
Lýsir þér, Lifandi guð, og henni.

2. Í sannleiks ordi mæta Eg veit sælu heitna mér, Trúlega' ef gjöri gæta, Gud, þíns vilja og hlýdnast þér; Kunni' eg fá Kórónu' og vinna Kjör þau há, Allt er minna, Ædst hvad má Í veröldu finna.

3. Hjálpa mér, herra', ad gánga, Sem heilagt ord þitt kenna vann; Af réttri götu' á ránga Ráfa eg annars villtur kann; En eg þér Ætíd treysti, Opt mig hér, Rád þín reisti, Mót syndum mér Sendi styrk og hreysti.

4. Synda-list allri eyda, Adstod, drottinn, veittu mér; Þinn anda lát mig leida, Svo lifi' eg grandvar eins og ber; Dyggdar á Adal-vegi, Eg ad sjá Ljós þitt megi, Og von þér hjá Vegsemdar loks eigi.

5. Mér kann máske ad vera, Mín endalyktin harla nær, Veit mér þá huggun, herra, Helstundin gef ad komi vær, Daudi minn Verdi vægur, Vilji þinn Sé mér þægur, Leid mig inn Lífs í farsæld nægu.

No. 134.

Lagid: Upp á fjallid Jesús vendi.

Á þig, Jesú Krist, eg kalla, Krapt mér

auka þig eg bið, Þú mér hjálpar æfi alla, Ef eg tryggðir held þig við; Jesú, létt mér láttu falla, Að læra helgan dyggða sið.

2. Eg svo hlýði ætíð þínum Elsku boðum, herra minn, Votti trú í verkum mínum, Vandlega reki feril þinn, Þinni raust með sannleik sínum Sífelt gegni varfærinn.

3. Fullkomnum, sem fyrir mig lagðir, Framt ástnaða gef þú mér Þá að elska, sem þú sagðir; Samt af alhug' varast hér, Að fleka neinn með folsku brágði, Fyrst að bræður erum vér.

4. Veit, að það, sem heimur heldur Heill, ei dragi mig frá þér, Það, sem fyrir gott hann geldur, Gjarna spott og vanþokk er; En það sælu æðstu veldur, Ef vér, drottinn, hlýðnumst þér.

5. Þá skal trú mín, þýði herra, Þaðgan ávöxt bera sinn, Drottins ætíð dýrðin vera, Dug og krapt er efldi minn, Fasta vorn skal fyrir bera, Freistar min ef heimurinn.

6. Heyrir þú mitt hróp, eg treysti, Herra, þér, og stenzt eg þá, Þó mín syndir

þrávallt freisti, Þú mér aldrei víkur frá, En mér sendir sanna hreysti Sigri frægum loksins ná.

No. 135.

Lagid: Jesús Kristur á krossi var.

Fadir ljósanna, lát þú mér Lýsa jafnan i veröld hér Ljós þinna lífsins orda. Eg fel mig, drottinn, einum þér, Illri vantrú mér forda.

No. 136.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

O, þú hár, Herra klár! Hver æ til varst, Ert og verdur, Allt vel gjördir, Alvís; Rædur geim Himna' og heim, Hverju' um sitt nid, Gefur allt Gott ávallt, Gud, eg þig bid.

2. Gef þú mér Heilsu hér, Hugskot upplýst, Vid þinn ótta, Voldugi drottinn, Vant sé, Heill er þad, Unn mér ad Ord min vandi; Þar til mér Hjálpi hér Helgur andi.

3. Ad gjöra rétt, Lát mér létt Og ljúfast falla, Í hverju sinni Hvad sem vinn eg, Hér med Verki þvi Veit mér i Vid-

gáng hljóta, Öðrum hér Eins og mér Allt til bóta.

4. Kæta geð Kærleik með Kenn mér hvern við, Sem míns guðs vild Og minni skyldu' Ei mót er; Henni frá Fjandskaps þrá Fæli eingin, Fram svo eg Frjáls minn veg Fái geingið.

5. Gegnum neyð, Lífs þó leið Liggi, guð, min, Ei lát výla, Heldur hvíla Hug við Von og traust Vafalaust, Veit og það mér, Blindi' ei sé, En brúkað sé Bezt til lofs þér.

6. Þegar hrjá Hel mig á, Herra, gef mér Sætan blund Við síðstu stund, En sé min Í föður hönd Falin önd, Og fari glöð þá Upp til þín, Er þér min Eilíf sæld hjá.

No. 137.

Með sínu lagi.

Herra guð í himnaríki, Hann oss sinn vilja kenndi, Er hann ofan á jarðríki, Oss tíu boðorð sendi.

2. Fyrsta boðorð einkum átt Af öllum hug að merkja: Hjágúði' einga þú hafa mátt, Hann einn skalt elska og dýrka.

3. Annad: minnstu med audmjúk hót, Ætíd med guds nafn fara, Og hann bidja af hjartans rót, Heidra og þakkir gjøra.

4. Pridja hans bod hugleida skalt: Hvíldardaginn ad helga; Guds ord heyr þú og gjarna halt; Girnd heimsins skalt ei fylgja.

5. Fjórda: heidra med fullri ást Fødur og þína módur; Vid yfirmenn skaltu aldrei sjást Ohlýdinn, þver né reidur.

6. Fimmta: ei slá med heipt í hel, Hold manna skalt ei meida; Heldur forda og frelsa vel, Frá voda hvern mann leida.

7. Sjøtta: vid hór þig vara skalt, Vilja holdsins ei gjøra, Hjúskap eda hreinlisi halt; Hóf lát þér þekkast vera.

8. Sjøunda: einkis áttu fé Okra, stela né ræna; Heldur styrkja ad haldid sé, Hjálpa, gefa og lána.

9. Attunda bod: ei mæla mátt Meinvitni, róg né lygi, Náúnga þinn þú afsaka' átt, Ad heidri halda megi.

10. Níunda: girnast ekki átt Annara hús med slærdum; Heldur styrkja' af huga' og mátt, Ad haldist eign þeirra' í værdum.

11. Tiunda: hreinn i hug vert þú, Hans kvinnu girnstu aldrei; Heldur óska, ad ást og trú Vid eiginn mann sinn haldi.

12. Gud fadir, son og andi hreinn Oss virdist nád ad senda, Ad þessi bod hans hver og einn Haldi til lifsins enda.

---

2. Idran, trú og synda-fyrirgefning.

No. 138.

Med sinu lagi.

Til þin, heilagi herra gud, Hef eg lypt sálu minni, Af hug og hjarta' i hverri neyd, Hjástod treystandi þinni; Láttu mig aldrei lida smán, Olukku, brigzl né sálar tjón, Svo fjandmenn ei fagna kunni.

2. Osmánadir verda allir þeir, Eptir þér hverja lángar, En svivirdast munu meir og meir, Svo margir sem afvega gánga, Og hafna þinni hjálp og nád, En hyllast lesti' og skemmdar rád, Og elska' ei utan hid ránga.

3. Voldugi herra, visa mér A veg og götu þina, Vid sannleik þinn mér hald þú

hér, Hyggju fáráda mína. Med vísdóms anda uppfylltu, Og ordi þínu blessundu, Því á þig trúi' eg alleina.

4. Minnstu á þína miklu náð; Og miskunn þúsundfalda, Og það himneska hjálparráð, Sem hugdir fyrir aldir alda; Fyrir gæzku þína minnstu mín, Og mér þitt föðurlegt hjarta sýn; Hreinni trú lát mig halda.

5. Minn úngdóms brest og afbrot leid Alít ei, herra kæri, Peinktu heldur á þinn eid, Og óbrigdanlegt særi; O herra gud! af hjarta' eg bid, Harmþrúngnum þú mér veitir lid, Svo sem eg saklaus væri.

6. Gódur og réttvís gud vor er, Sem gjarna medtekur alla Þá, sem ad lífsbraut leita sér, Og lætur þá til sín kalla, Hughreystir skelfda' og hjálpar vid, Svo hafi þeir gledi og andar frid, Og ei megi frá honum falla.

7. Ord guds og vegir allir hans Eru miskun og sannleiki, Nádar brunnur og næring manns Nákvæmust, hvad sem veikir Þá, sem hug og hjarta mest Hafa á hans ordi fest, Af trúnni svo aldrei skeiki.

8. Náðugi guð, fyrir nafnið þitt, Og nægð miskunar þinnar, Gef að mín synd sé klár og kvitt, Kenni' eg daglega hennar; Hún særir bæði sál' og líf, Nema sendir þú mér styrk og hlíf, Samvizkan svo frið megi finna.

9. Hver, sem óttast og elskar guð, Skal eilífa miskun hljóta, Guð kennir honum sín heilög boð, Og lætur ei blessun þrjóta; Afkvæmi hans mun auðlegð fá, Og blómgast allvel jörðu á; Guðhræddir náðar njóta.

10. Upp til drottins eg ávallt brá Augunum vonar minnar, Því að einúngis honum hjá Huggun trú' eg að finna; Syndafjötur af fótum mér Færa mun hann til dýrðar sér, Svo megi' eg hans krapt meðkenna.

11. Dýrð guði föður og syni sé Súngin um aldir alda, Eins sem hún var að upphafi, Æðsta lof skulum gjalda, Heilögum anda með hug og raust, Hljóti hann lofgjörð endalaust Fyrir blessun margfalda.

No. 139.

Med sinn lagi.

Sælir eru, þeim sjálfur gud Syndir af nád tilgefur, Og hverra brot og illverk med Afplánad Jesús hefur. Sæll er sá mann, Þeim gud þess ann, Um lost eing- an átelur, Hver frá synd snýr, Hatar, um- flýr, Herrans miskun sig felur.

2. Svo leingi sem mig samvizkan Synd- ir lét ekki játa, Manndád og heill eg minka fann, Mátti' eg því jafnan gráta; Um dag og nátt Eg fann þinn mátt, Of þúngan mannkind aumri, Megnid mitt þá Mér dróst svo frá, Sem allt þornar á sumri.

3. Því játa eg þér oll mín brot An fegurdar og varnar, Hyl ei, ad syndgazt hef þér mót, Holds vild fylgjandi gjarna. Sagdi' eg med mér: Minn gud, vil þér Mína glæpi medkenna, Aflausn og sátt Af þér fékk brátt Allra misgjorda minna.

4. Um þá kvittun á réttri tíd Allir í trú þig bidja; Hve nær sem kemur hørmúng stríd, Hér fyrir vilt þá stydja. Þú ert mitt skjól I allri kvol, Vid háska vilt mér

hlífa; Varðveit þú mig, Svo viti' eg þig Fyrir vernd og náð að lofa.

5. Þú hézt vizku að veita mér, vel færa leið að boða, Forsjá vera og fylgd mín hér, Forða við öllum voða; Lið veit því mér Svo læra hér Lifa og þér að hlýða, Að himnum á Mér auðnist fá Þitt auglit skoða blíða.

6. Illfúsir rata eymd og tjón, Okjör þúng og hefnd marga; Hverjir á drottni hafa von, Hans miskun vill þeim bjarga, Af því gleðjist Í guði mest, Af náð og trú réttlátir; Hverjir af hug Hans rækið boð, Hrósið guðs aðstoð kátir.

7. Dýrð guði föður og syni sé Súngin og heilögum anda, Eins sem hún var að upphafi, Oss veiti' hann náð að standa Vel á hans veg, En varast mjög, Að synd verði' síðar framin; Guð gefi það, Hans höldum náð, Sýngjum því allir: amen.

No. 140.

Lagið: Konúng Davíð, sem kenndi.

Drottinn, lát mig ei dyljast Djarflega syndir við, Þó hér um stund megi hyljast;

Herra trúr, þess eg bið: Nær heimi fer eg frá, Örvænting ei mér grandi, Orð þitt og sannleiks andi Hjarta mitt huggi þá.

No. 141.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Guð, með kveinandi' og klökkum hjörtum Krjúpum vér niður jörðu á, Um vorra sálna ángist kvörtum, Unn oss á ný þinn kærleik sjá, Aflát og miskun oss því tjá, Of mjög lögmáli vikum frá.

2. Svo ástúðlega' í orði þínu Oss þú dyggðina kennir hér, En kallar menn frá lasta línu, Laun svo dyggðanna fáum vér; En boðorð geymdi' eg illa þín, Æ! fyrirgef vangæzlu mín.

3. Greiða hvað skyldum gæzku þinni, Gáleysi vort svo lítils mat, Oss loddi jafnan synd í sinni, Svo dárinn opt oss lokkað gat; Angraðir sinnum, ó guð! vér, Opt höfum syndgað móti þér.

4. O drottinn! fyrir augsjón þinni Öndvert stendur, hvað gjörum vær, Þú ráð vors hjarta, þánka og sinni Þekkir og skoð-

ar fjær og nær; Ef þína náð ei þekktum vér, Þá ró og von öll töpuð er.

5. En hversu blítt er orð þitt kæra, Iðrandi sálum, Jesú minn, Alla mædda vilt endurnæra, Orðs blessar kenning styrkur þinn; Friðar upphaf þín ástin er, Oss forsmekk himna gleði lér.

6. Þá von og gleði' vorn hjarta Verka og styrk, minn drottinn, þá, Að feta Jesú feril bjarta, Fylgja hans kenning hjálpa nú; Þá má hver vita' og þreifa á, Að þér sé náðin einum hjá.

No. 142.

Með sínu lagi.

Af djúpri hryggð ákalla' eg þig, O guð! hlýð röddu minni; Þín náðug eyru opni sig, Að eg bænheyrast kynni; Ef syndir og athæfið illt Álíta og tilreikna vilt, Hver stenzt fyrir hegning þinni?

2. Ást og náð veldur ein hjá þér, Að þú synd kvittar mína, Ei gildir par, hvað gjörum vér, Góðverk þó kynnum sýna; Hjá þér einginn sér hrósa kann, Hræðast verður þig sérhver mann, Og miskun þiggja þína.

3. Á guð eg einan vona vil, Verðleik mínum frásnúa; Mitt hjarta guð aðhyllast skal, Hans náð og gæzku trúa; Hvað heilög orð hans hétu mér, Heill mín og blessan það eflaust er, Að þeirri von vil eg búa.

4. Þó mörg og stór sé mannleg synd, Miklu stærri er náðin, Endalaus er guðs hjálpar hönd, Hversu stór sem er neyðin, Hann vill í lífu afleysa vel Lýð, sem iðrandi vottar þel, Honum tér hlýðnis eiðinn.

5. Föður, syni og anda sé Æðst dýrð um jörð og himin, Eins sem hún var að upphafi, Án enda verði framin; Kenn oss að halda kristinn sið, Kvittast og skilja syndir við, Sá það vill sýngi: amen.

No. 143.

Lagið: Mitt hjarta, hvar til hryggist þú?

Allt það eg hefi illa gjört, Allt, Jesú, bæta kominn ert, Um allt því eg kvittur er, Allt mitt líf skal þjóna þér, Þar til, bið eg, hjálpa þú mér.

No. 144.

Lagið: Guðs son kallar: komið til mín.

Þér einum braut eg móti mest, Minn

gud, hjartad mitt sér þú bezt Og alla athöfn ránga, Bölvun þúnga, sem boda ser, Bid eg þín miskun líkni mér, Hlísi vid straffi stránga.

2. Bænarkvak mitt og andvörp öll Eru þér kunn, mín tárafoll Allt eins þér eru' ódulin; Æ! hvad leingi mig ángur sker; O gud! hvad leingi ertu mér, Samvizku-hrelldum hulinn?

3. Alit ei svo mín afbrot ljót, Ad refsing komi þeim á mót Eptir stærd illsku minnar; Eg flý á þínar nádir nú, Nádugi gud, mitt hjarta þú Huggun og frid lát finna.

4. Vísa mér aptur veg þinn á, Vel inurætt mér þinn ótta hjá, Ad heilög bod þín haldi; Gef eg æ betur þóknist þér, Þér, minn drottinn, hvers þjón eg er, Heidur og hlýdni gjaldi.

5. O herra gud, mín hlífd! eg bid, Hjálp lát mig ætíd kannast vid, Og miskun þakka þína, Ad enn vilt gefa afbrot kvitt, Alita bænar hrópid mitt, Ond hrellda annast mína.

No. 145.

Lagid: Konúng David, sem kenndi.

Minn gud, eg má þad játa: Mikil er syndin mín, Þó er i allan máta Enn meiri nádin þin; Öll min von á þér stár, Gef þú eg glatist eigi; Gef, ad þig lofa megi Hér og um eilif ár.

No. 146.

Lagid: Avi, Avi, mig auman mann.

Heyr min hljód, Himna gud, Hjartad mitt Hrópar ótt, Af harmi mótt, A hjálpráð þitt, Vid brot og syndir brjóst gjør kvitt, Svo barni þinn verdi fritt, Fyrir herrann Jesúm :,: Hrelling stytt :,:.

2. Neydin min, Og nádin þin, Nú mig knýr, Ad bidja þig, Þú bænheyr mig, Gef blessun hýr; Ei tapast neinn, er til þin flýr, Med trú og ángri, fadir dýr, Mér virdist ekki :,: Von sú rýr :,:.

3. O minn gud, O minn gud! Eg þig bid, Angrid sker, Unn þú mér Andar frid; Eg fæ ei stadizt freistni vid, Fadir gódur, veittu lid; Heyr þú barnsins :,: Kvein og klid :,:.

4. Hugann synd Hrellir blind, Herra minn, Eg hrædist neyd, Dapran deyd Og dóminn þinn; Bót og likn mér, fadir, finn, I freistni einga leid mig inn, Heldur frelsa :,: Þjóninn þinn :,:.

5. Leid þú mig, Svo lofi' eg þig, I lifi hér, Af hjartans grunn', Med huga' og munn', Sem hæfir og ber; Daudur eingiun, drottinn, þér Dýrd i þessum heimi tér, Heldur sá, sem :,: Lif þú lér :,:.

6 Veika trú Vidrétt þú, Og veg minn greid; Eg flý til þin, Forda pin', Fári' og neyd; Gef mér, herra, gódan deyd, I gledi himna sidan leid, Nær linnir þetta :,: Lifsins skeid :,:.

No. 147.

Lagid: Hæsti gud, herra mildi.

Vakuid upp, kristnir allir, Og sjáid syndunum vid; Af hjartans rót ákallid Eilifan fødur gud, Hans svo ei hegning mætum, Hverfi oss nád hans frá; Utan syndum aflátum, idrumst og lifnad bætum, Vesalir verdum þá.

2. Rádleggja ydur látid Løstu ad skilja

vid, Af hreinni idrun grátid Ill verk og vondan sid; Heilagri umbót heitid, Hyllizt gud hér í frá, Mest ad hans ordi leitid, Eptir því gjarna breytid; Hann vill oss vera hjá.

3. Heill og náð hann oss gefur, Hlýdna ef sær oss séð, Í eilíft líf oss upphefur, Öllum guds börnum med; því er skylt til vor tækjum Tryggð guds og miskun hans, Þá náð aldrei óvækjum, Eptir henni helzt sækjum, Fetum spor frelsarans.

4. Jesúm Krist son sinn blída Sendi gud öllum oss; Lét hann fyrir oss líða Last, héipt og kvol á kross, Svo náð oss öllum sýndist, Sitt líf í dauda gaf, Fyrir oss auma píndist, Án þess mannkyn allt týndist; Hann hjálpi' oss eymdum af.

5. Allt gott svo odlast megid, Áfallid Jesúm Krist, Hans náð þér erfa eigid Eptir veraldar vist; Lánga mædu hér lídid, Leitid því drottni ad, Öruggir ætíd strídid Öllum hans vilja hlýdid; Guds náð oss gefi þad.

No. 148.

Lagid: Sá frjáls vid lögmál fæddur er.

Syndugi madur, sjá ad þér, Sál þín svo hólpin verdi; Eilíft líf byrjar hver sá hér, Hreina idrun sem gjordi.

2. Hvar sú hin hreina idran er, Er þar og kvittan synda, En sú kvittan hún afslar sér Elsku guds til mannkinda.

3. Því fá þeir allir eilíft líf, Sem yfirbót synda vinna, En andar tjón og eymda kíf Idrunarlausir finna.

4. Drottinn vor Jesús dó á kross, Ad deya syndin mætti, Látum því ekki lifa' í oss Lesti med vondum hætti.

5. Gef mér, herra, í hjartad mitt Hreinan idrunar anda, Svo ad mín sál af syndum kvitt Sýngi þér lof án enda.

No. 149.

Lagid: Má eg ólukku' ei móti stá.

Gef þú oss, herra, heims um hríd, Heya gott stríd, Og trú heilagri halda; Samvizkan hrein þar sé vid fest, Sem kunni bezt Sigursæld vorri valda, Svo

born þín ein, Hér hjarta hrein, Megi þig fá I sælu sjá, Og løfa' um aldir alda.

No. 150.

Lagid: Sæti Jesú, sjá oss hér.

Eg er breyskur, misgjørd mér Mildur gud þó fyrirgefur, Sú umþeinking þrótt-inn lér, Þegar ótti hugann vefur; Nú þarf framar einginn efast, Adstod guds mun breyskum gefast.

2. Sannleiks ljós hans ordi í Ei for-myrkvast, heilla nýtur Hver, sem ordi hlýdir því, Hjálp og krapt til dyggda hlýtur; Nú þarf framar einginn efast, Adstod guds mun breyskum gefast.

3. Mildi fadir, mikli gud, Mér æ synd-in leid skal vera; Jeg vil heyra Jesú bod, Jeg vil trúr hans okid bera; Herra, styrk mitt hjartad veika, Hve nær sem í efa reikar.

No. 151.

Lagid: O fadir minn! eg þrællinn þinn.

O minn Jesú! Mér inngef þú Andlegt ljós trúarinnar; Lýsi pad mér, Svo læri' eg gjør Leid sáluhjálpar minnar, Svo ei-

líst líf Eptir heims kíf Eg mætti fá ad reyna; Lof sé, gud, þér, Þú léntir mér Lífid og trúna hreina.

---

3. Elska og traust til guds.

No. 152.

Lagid: Um daudann gef þú, drottinn, mér.

Hvad íllt og bágt, sem mætir mér, Mín von til guds sig hefur, Minn sem ad fadir mildur er, Manna hjálp oll þá tefur, Og einka reynast vinir vest, Veita óvinir hatur mest, Gud mig ei yfirgefur.

2. Þó athøfn bezta megi mín Manna álasid bída, Gud, allt er bert fyrir augum þín, Eg vil þolgódur lída; Þú sér míns hjarta hulda rád, Ef halda mætti' eg þinni nád, Þá eingu þarf ad kvída.

3. Þó sorg og ánaud sífeldlig Samferdist lífsins døgum; Eg gladur er, því, gud, veit þig Gløggt sjá, hvad mínum høgum Er fyrir beztu, mædu med Mitt þú reynir og venur ged, Í þínum ad þreia' álogum.

4. Þó samtok gjörðu himin, haf Og landur mér til ama, Hættum stæði' eg umspenntur af, Og ógn hels í bili sama, En heimur allur hvyrfi mér, Herra guð, samt eg treysti þér, Óttast fár ekkert framar.

5. Þú leiðir mig um dauðans dal Dásamri föður hendi, Hún minn æ vera skjöldur skal, Eg skelfist ei hvar lendi; Þrái himin, þó þreii hér, Þú svo kórónu dýrðar mér Í æðstu gleði' afhendir.

No. 153.

Lagið: Mitt hjarta, hvar til hryggist þú?

O! hvað stór sæla' og yndislig Er mér jafnan að mega' á þig, Minn guð, traust setja mitt; Allur við lifnar andi minn, Er eg íhuga kærleika þinn.

2. Alls-þurfa mig eg auman fann, Aðstoða mig þín mildin vann, Að efla min eigin not, Mér, ó guð! þín gæzku' atlot Gáfu styrk við kraptanna þrot.

3. Hversu ætti þá inndælt mér Ætíð vera að treysta þér, Guð máttgur, góður, vís, Sem veizt þörf mína' og vilt mér bezt Veitir allt til hagsælda mest.

4. Innræt þá djúpt það edli' í mér, Einum fyrir mér trúi' eg þér, Eilífi ást-vin minn, Fyrir mér í sérhvert sinn Sjái, drottinn, vísdómur þinn.

5. Já, þú fadir, sem alvís ert, Allt fær lángt betur vid mig gjört, En óska' eg edur skil; Gegn og hlýdinn gjarna' eg vil Gánga fram, eins og segir þú til.

6. Ástríkur fadir ertu minn, Almátt, gæzku og vísdóm þinn, Allt brúkar oss til góds; Mitt einka traust í allri neyd, Og athvarf skaltu' í lífi og deyd.

No. 154.

Lagid: Gef þinni kristni gódan frid.

Hvad sefa lífsins harma kann? Hvad þann syndugá stoda, Þjáda, hrellda og mædda mann, Mót daudans efla voda? Vér þad gætnir viljum skoda.

2. O! hvad skyldi oss ædra nú Á himni' eda jordu gefast, En vel grund-vollud vissa sú, Vid hverja mein øll sef-ast; Guds um nád þarf ei ad efast.

3. Þessi vissa af gudi gjør, Er grund-vollur trúar þinnar, Hvort sem þú bidur

feigd eda fjör, Feginn skal þig til minna; Hún ein allt kann yfirvinna.

4. Hafir þú gudi elsku á Einlæga, vissa, heita, Hans þekking' girnist hollri ná, Hans velþóknunar leitar; Hann þá ei um náð þér neitar.

5. Leitist þú vid, sem mest ad mátt, Med öllu hugarfari, Ad líkjast gudi' á allan hátt, Æ verda fullkomnari, Gódur, vitur, gudi' líkari.

6. Þetta allt er þér vottur víss, ad vísa náð hans eigir; En öll skinhelgin útvortis Einga þér huggun segir; Varast hún þig véla megi.

7. Ástunda, víss ad æ þú sért Um guds náð hverju sinni, Lát þá vidleitni leynt og bert Lífa í sálu þinni; Ást hans ertu æ í minni.

8. Á gledi stund, sé yndi þitt, Ad náð guds megir halda; Sú von í öllum sorgum mitt, Sælu umbunar gjalda, Hér og sídar víst mun valda.

9. Og þegar daudans afli mót Áttu loks stríd ad heya, Hvers'u líkroptug böls

er bót Brigdulaust kunna segja: Viss um guds náð vil eg deya.

No. 155.

Lagið: Gleð þig, guds sonar brúð.

Því skal mér veiklast von? Veit eg guds mildi son Er með oss allar stundir, Okkar senn verda fundir; óskelfd min augu mæna A hann i kvaki bæna.

2. Um heimsins gleði og glis Geðjast mér eins og fis; Skjótt missi' eg skemmtuni slíka; Skimp met eg hans viðlíka; Það má létt hismi heita, Hjá því eg eptir leita.

3. Leggi guð ok mig á, Og harða rauna þrá; O! eg vil ekkert kæra; Eins má það heill mér færa; Skal mér ei líka' að líða Ljúft, nær hann vill hið stríða?

4. Sál og hold, fjör og fé, Fjarlægt er mitt að sé; Þú, guð, átt það, sem léðir, Og þótt svarlega réðir Líkamann lífi sneyða, Lof þitt eg vil útbreiða.

5. Dauðinn ei deyðir oss, Dýrðar eilífrar hnoss Hann gjörir hrjáðum færa Og hvíld i gröfum væra; Auðstreymi, eymd og mæða Eingan þar megna hræða.

6. Nær endast tímans tóm, Með tign og hvellum róm Vor Jesús Kristur kemur, Kær minn frelsari nemur Mig í dýrð, þá ei þrotnar, Þar hann um eilífð drottnar.

7. O! skyldi' eg örvýlnast? O nei! eg trúi fast Míns Jesú öllum orðum, Er jafnan standa' í skorðum, Þú ert minn, þér eg treysti, Þinn er. eg endurleysti.

No. 156.

Lagið: Heimili vort og húsin með.

Hvað er, sem letur hjartað mitt, Til himins veg þinn keppa? O minn drotinn! sem orðið þitt Á leiðir mig, svo hreppa Fái þar líf og fulla nægð, Frí við óvina magt og slægð; Hver vill því hnossi sleppa?

2. Er Jesú ok svo ýfrið hart, Og ofþúngt kroptum mínum? Heimtar þá guð svo mikið og margt, Mildum í boðum sínum? O nei! minn bezt þú kennir krapt, Kærsti faðir, sem mig hefur skapt, Og krapti auðgað þínum.

3. Í holdi, Jesú, þoldir þú, Á sjálfur freistni alla, Er huga minn vill hindra nú, Og honum þúngbær falla; Þú vor-

kennir því veikum mér, Vilja þá fúsan hjá mér sér, Þó framkvæmd finnir halla.

4. Elskan þín trúföst eflir mig, Og útbýr krapti neytum, Hvad sterkur verd eg þá fyrir þig, Þeim yl gæddur svo heitum. O! hversu var sú ást þín sterk, Er þreif mig burt úr daudans kverk Med písl og þúngri þreytu.

5. Æ! skyldi' ei þinnar ástar glód Uppverma sálu kalda, Ad hyllast bod þín holl og gód? Hvad kann eg annad gjalda Verdugra lof en feta fús Feril þann, sem gekkst, minn Jesús, Og baudst mér eptir halda?

6. Þess vegna gegnum þreyngi sér Þín elska sálu mína, Uppmálud standi æ fyrir mér Ást þín, harmkvæli' og pína, O! hversu finnst þá inndælt mér, Ef elska' eg þig, ad hlýda þér, Þá gjörvöll þýngsli dvína.

7. Mót allri heims og holdsins lyst, Hér af verd eg öflugur, Sú trú, ad fékkst mér fridar vist, Fót minn stydur; þinn dugur Í mér breyskum sig öflgan tér, Allt

megna eg, nær hlýdi þér; Þar vid minn hressist hugur.

8. Allt hvad mig brestur, bandstu mér, Med bæn, ó gud! ad sækja; Þín fodurmildin opin er, Ef eg þín bod vil rækja; Andvarpan fer þá eingin mín Án bænheyrslu frá stóli þín, Hvad kann þá hug minn flækja?

9. Eptir þad stríd, sem eg skal hér Í þínum krapti heya, Á eg í vonum þar hjá þér, Þegar eg trúr næ deya, Eilífa unun, eilíft hnoss, Inndæll sé mér því sérhver kross; Hvad létt er því ad þreia?

10. Já, breyskt er hold mitt, heimur slár, Hætt skeidid, tæp mín gata; En, gud, þíns anda kraptur klár Kann mér aldrei ad glata; Æ svo leingi eg elska þig, Oflgari vill hann gjøra mig, Lætur veg réttan rata.

11. Allir samhuga einum þér Audmjúka lofgjørd segjum, Af fúsu hjarta allir vér Undir þín bod oss hneigjum, Sem holl og létt eru hver um sig, Hjástodar, drottinn, beidum þig, Og þolinmódir þreium.

No. 157.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

Svo skal ei framar nokkur neyd, Né heldur þessa líkams deyd, Mér frá þér megna' ad venda; O drottinn! eg er ástkær þér, Elska vil eg þig stødugt hér, En annars heims án enda; Send mér, Sem þér Þóknast, gledi Þjáning medur, Þig alvísan Eg vil þó jafnan í øllu prísa.

No. 158.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Allt mitt rád til guds eg set, A mér sinn vilja verda lét, Mér bid eg hans miskun hlífi, Heilsa, vit, líf, sál, heidur, fé Hans vernd jafnan befalad sé, Nú og í eilífu lífi.

2. Minn audnu-hag svo opt og þrátt, Ástin þín, gud, vidrétti brátt, Er andvarp eg þér senda; Verdi því á mér vilji þinn, Vel muntu, hjartans fadir minn, Leida mig allt til enda.

3. Hér ad auk bid eg, herra gud, Hjálp mér ad geyma vel þín bod, Og þeim eptir ad breyta, Þolinmædi eg þiggja vil, Og

þeim vægja, sem gjöra mér til, Virztu' mér náð þar til veita.

4. Hvað verður mér að meini þá, Máttugur guð mér stendur hjá? Hvað kann mig þá að þrjóta, Er sá hjálpar úr allri nauð, Öllum sem gefur daglegt bráuð, Og sælu með sér að njóta?

5. O herra Krist! mín hæsta von, Hvorki lukkunnar gjöf né tjón Láttu mig frá þér leiða; Náð þín ávarti vora trú, Við synd og kvölum forða þú, Og gef oss útför góða.

No. 159.

Lagið: Óvinnanleg borg er vor guð.

Þú ert minn guð, ei óttast eg, Og ei skal heyrast kveina, Þótt eg færist um þyrna veg, Þína stjórn sé eg eina; Vislega veit eg nú, Við mig að breytir þú, Æ huggar mjúkast mig Miskun þín föðurlig, Er eg svo opt fæ reyna.

2. Þér og náð þinni mig og mitt, Minn guð, eg fel á hendur; Allt hvað eg hefi, það er þitt, Þínu í valdi stendur; Þín stjórn mér þægust er, Það bezta

viltu mér; O herra gæzku-gjarn! Til góðs fyrir þitt barn Meðlæti' og mæðu sendir.

3. Guð sær ei sínum gleymt, í hryggð Geð mitt sá þánki nærir, Von, sem á orð þín er uppbyggð, Aldrei kinnroða færir. Burt ángist öll og sorg, Örugg er guð min borg; Vel eru gjörð hans verk, Ver mig hans geymsla sterk, Og til farsældar færir.

No. 160.

Lagið: Guðs son kallar: komið til min.

Mitt traust á guði glaðvært er, Guðs náð býðst fyrir Jesúm mér, Eg von lífs eilífs hefi, Oss í náð taka aptur vann, Og arf hefur í sælu-rann Með sínum syni gefið.

2. O herra! hvílík heill það er, Hlutfall eiga með sjálfum þér, Náð þína' og himin hljota, Með trú af hreinn hjarta þig Heitt að elska, og vita sig Alls góðs af þér að njóta.

3. Orð þitt eg glaður uni við, Innvortis styrk óg sálar frið Hvert sanntrúuðum heitir; Það huggar lífsins hormúng

i, Heill i medlæti ver af því, Hugprýdi' i háska veitir.

4. Vidhalt mér, drottinn, hjálpráð mitt, Í hreinni trú á orðið þitt, Nafns þíns og náðar vegna, Lát það upplýsa veg minn vel, Væga gjora, þá dregst að hel, Andlátsins mæðu megna.

No. 161.

Með sínu lagi.

Mitt hjarta því svo hryggist þú, Í harmi' og trega velkist nú Fyrir valtan veraldar ánd; Set þína trú á sannan guð, Sem öllum gefur daglegt brauð.

2. Yfirgefa þig ei vill né kann, Alla þörf þína þekkir hann; Hans er himin og jörð. Minn ljúfi faðir og mildi guð, Mér sendu hjálp í allri nauð.

3. Þú ert minn guð og faðir kær, Þitt barn ei yfirgefið fær; Ást þín er mjúk og mild; Annað, þá mæðir eymdin hörð, Ekkert hef eg traustið á jörð.

4. Ríkur af gózi gleður sig; Guð minn, við þig eg hugga mig, Eg þó óvirtur sé;

Pad er mín trú og eflaus von, Adstod veitir þínum þjón.

5. Pitt ríki, drottinn, þrýtur sízt, Pitt vald er stödugt jafnan víst, A þér er allt mitt traust; Eilíft góz hefur ekkert tál, Audga med því mína sál.

6. Stundlegan heidur eg hugsa' ei á, Himneskan vildi' eg gjarna fá, Hvern Jesús hefur keypt Med sínum dauda' og dapri pín; Drottinn, bid eg, heyrdu 'til mín.

7. Allt þad veröldin er af full, Eignir, góz, silfur eda gull, Stundlegt skraut og skart, Lítinn tíma þad lánad var, Líknar ekki sálunni par.

8. Jesú, guds son, eg þakka þér, Pessa vizku þú kenndir mér, Og guds ad gánga' á veg. Veit mér stöduga von og trú Bæust er sálu huggunin sú.

9. Löf og heidur á hverri stund, Hæsti gud, sé þér á alla lund, Pig, fadir, þess eg bid, Eilífan gef oss andar frid Og arf himins, þá skiljumst hér vid.

No. 162.

Með sínu lagi.

Hver sem ljúfan guð lætur ráða, Líka vonar á hann ætíð, Vill þann drottinn verndа og náða, Víst þó að dynji neyð og stríð. Hver sem við guð sér heldur tryggt, Hús þess er ei á sandi byggt.

2. Hvað stoðar oss með hryggð að klaga? Hvað stoðar oss vort óp og vein? Hvað hjálpar oss, þó alla daga Angra látum oss sorgarkvein? Skál vors mótgángs, sem afmæld er, Aukum með harmi sjálfir vér.

3. Bíð, kristin sál, um stund í stilli, Stöðva þitt geð, svo lyndi þér, Að guðs náðar vild á þér fylli Alvizku hans hvað þekkast er; Guð, sem hefur útvalið oss, Opt til farsældar sendir kross.

4. Fulltreyst og guðs þíns gakk á vegi, Gjör öll þín verk með dyggð og trú; Um blessun drottins efast eigi, Aldrei mun þér þá bregðast sú; Hver sitt traust á hann setja vann, Á sandi ekki byggði hann.

No. 163.

Lagið: Á gud alleina.

Á gud eg einan Alla set von og traust, Vil með hug hreinan, Hann dýrka endalaust, Í geymslu' og gætur Guds eg önd mína fel; Frá hrösun fætur Frelsar hann mína vel, Og í ljósi lætur Sitt ljúfa ástarþel.

2. Sekt synda þúnga Son guds fyrir mig galt, Hann hjarta' og túnga Heidri og líf mitt allt, Ef eg hans bodi Ætíð trúr hlýdnast vil, Alls eingin vodi Önd minni' er skædur til. Hans mig hjálp adstodi, Við heiminn þegar eg skil.

3. Þér lát mig þjóna, Þú mildi herra og gud, Vel við að una Veg þinn og stunda bod; Ad mig ei ginni Illrar veraldar slægd, Né vont eg vinni, Svo verdi náð frábægd; Haf þá mig í minni, um mildi' er bið og vægd.

4. Þú mig hughreystir Í hvers kyns sorg og neyd, sem svo dýrt leystir Með sonar þíns pínn' og deyd. Hvad má við meta Það mæti, allt eg á? Hvad mig hrellt geta, Sem himna frið vann ná?

Þinn son vard sigurhetja, Og sigur gafst mér þá.

5. O Jesú! eina Athvarf og vonin mín, Lát mig lífs beina Leid þræda' í dýrd til þín; Ei óttast nái, I grof sízt stadar nem, Þig, daudi', eg þrái, Þú vel mig leidir heim, Svo guds eg sjái Sælu, í dýrd þá kem.

6. O ædstu gledi! Er eg þá Jesúm finn, Med gæzku gedi grædari talar minn: Kom, madur mæti, Hjá mér um eilífd tef I sóma sæti, Sem eg þér búid hef, Ædsta eptirlæti, O Jesú! þad mér gef.

No. 164.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Burt med heimsins ónýtt yndi, Ei er verold mér svo kær; Aldrei fannst þar leika' í lyndi Lángvinn tign, né ró gladvær; Allur í hæd er hugurinn, Hefur sig þángad andi minn; Helzt til létt er heims ágæti, Himinsælu þýngd ad mæti.

2. Gjorvallt vil eg gladur af segja, Gud minn, þad sem stundlegt er; Minn skal einginn hlutur hneigja Hug frá skyldu, dyggd og þér; Þó ad heiminn ætti eg, En úti-

birgd frá dýrdar veg Sál' min geingi villt í voda, Vildi litid hitt mig stoda.

3. Gud af øllu gódu rikur, Gnótt eg á, nær hef eg þig, Eg veit frá mér ei þú víkur, Alvøld hønd þin leidir mig; Ef þá kann ad mæta mér Mein, sem þúngt og biturt er; Þó eg í hljódi þykist lída, Þitt er ad bjóda, mitt ad hlýda.

4. Gegnum lifsins eymd og anna Anægdur eg þreyti gáng; Augad horfir trúar-tama Til þess lifs, er veit í fáng; Sønn hvar gledi' og sælu hnoss, Sonar þins gjof er búin oss, Sigur, frid og sæmd um aldir Í sitt hlutskipti fá útvaldir.

No. 165.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Alvaldi fadir allra þjóda, A þig treystir min frelsud ønd; Eg fel mitt lif og allan góda Í þina mildu verndar hønd; Alvisi gud, bezt allt þú sér, Er til velferdar gagnar mér.

2. Auga mitt sljóskyggnt er mjøg tidum, Um skammt hugur og dugur þver, En þú, sem stjórnar øllum lýdum, Aptur hug og

dug gefur mér; Bezt hagar öllu, bezt þú sér, Börnum þínum hvad gagnlegt er.

3. Opt, þá mitt hjarta ángist reirdi, Ottafullur var nauðum í, Mína andvörpun minn gud heyrdi, Mér kveikti gledi-ljós á ný; Svo vís og gódur enn hann er, Ætíd gætir hann vel ad mér.

4. Eg fel, minn gud, í umsjá þína, Allan velferdar minnar hag; Mér vann Jesús þinn sonur sýna Sannrar manndyggdar háttalag; O! ad eg þyldi eins og hann Audstreymi hvert, sem mæta kann.

5. Ómegi daudans ei skal kvída, Eg þó ad bleikum verdi ná, Af því frelsarinn allra lýda Er vinur, sem mig dæma á; Svo sem hann mína eg fel önd, O fadir kær! í þína hönd.

No. 166.

Med sinu lagi.

Hver sem ad reisir hæga byggd Hæsta guds skjóli undir, Í geymslu drottins, og gleymir hryggd, Gefur sig allar stundir; Sá talar vid gud: þú tókst vid mér, Treysta vil eg því gjarna þér, Og una' á allar lundir.

2. Vel mun og drottinn vernda þig Fyrir vélum allra handa, Þó skadleg hætta sýni sig, Sízt mun þér kunna' ad granda, Hans vernd og skjól svo hlífir hér, I hverri neyd hann sendir þér Sinn styrk og hjálp til handa.

3. Svo mun og líka sjálfur gud Vel sjá til þín og leida, A vegum þínum þér veita stod, Og venda ollu til greida; Frá þér burthrinda háska' og pín, Ad hvergi náir þú fætur þín A minnsta steini meida.

4. Hvern sem ad lángar mjog til mín — Mildur drottinn svo kendi — Þann skal eg leysa' af skada' og pín, Og skýla med verndar hendi, Bænheyra hann og hjálpa' i neyd, Honum loks gefa væran deyd Og líf, þó æfi endi.

5. Lífdaga hans eg leingja skal, Og láta þá ei brátt þrjóta, En hjá mér upp í himnasal Hann mun fullsælu njóta; Þar sýni' eg honum mitt hjálparrád, Hjartans unun og fulla nád, Svo, umbun fái' hann fljóta

No. 167.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Fyrir þig, gud, sem veldi vídn Vís stýrir alheims, frám eg ber Af klokku hjarta þakkir þýdar, Þigg gladur kjør, sem léntir mér; Ástrika fodurþelid þitt Þekki' eg vid sérhvert sporid mitt.

2. Í inndælt skart þú ár hvert klædir Otolu blómstra', er handrid ber, Frjóvsamri doggu grundu grædir, Gleymist ei minnsta stráid þér; Skyldir þú geta gleymt mér þá, Gæzku þína, sem treysti á?

3. Nei, hjartad gleyma má fyr módur, Mót edlis bodi, fóstri sín', En þér, líknsami gud minn gódur, Gleymst fái velferd sanna mín; Þolgódur lífs eg þreyti veg; Þú ert mín hlíf, ei óttast eg.

4. Eg óttast ei, þá eymd og pína A heims vedhlaupi varpast mót, Sorga-ør djúpt þó sálu mína Særi, veit eg minn leiddir fót Þess vegna fram á þrauta stig, Ad þú, minn gud! leidréttir mig.

5. Vongódur svo minn veg eg feti, Veikan upplífgar huga þú, Ad traust á Jesú

orð eg setji Um dýrð með þér, þó líði eg nú, Minn guð, á himnum þar hjá þér, Þar eg fullsæll um eilífð er.

6. Líknsami faðir, guð minn góði, Gef þessi örugg von til þín, Hvað sem kann mæta heims um slóðir, Hverfi' aldrei úr brjósti mín; Þá gefur, sviptir, guð minn, hér, Gjörir þú allt til bezta mér.

No. 168.

Lagið: Rís upp, mín sál, að nýju nú.

Á þér, herra, hef eg nú von, Hjálp, svo eg eigi verði' að smán, Hér eða' í hinu lífi, Frelsa þú mig, Þess beiði eg þig, Þín ást mér ætíð hlífi.

2. Bænheyr þú mig af mildi nú, Miskunn og náð enn til mín snú, Flýt þér full-týngi' að veita, Þá stend og bíð Í stórri neyð, Styrks hjá þér einum leita.

3. Hjálp ert þú mín og hlífðin trú, Heilagt orð þitt er verja sú, Er öllum eyðir vanda; Þá herrann guð Er hjá í nauð, Hver kann þá móti' að standa?

4. Eilífi guð, ei vík frá mér, Anda minn befala eg þér, Meðtak hann þér til

handa, O herra trúr! Eymd allri úr Leys mig þá lifid endar.

5. Herra eg flý í þraut til þín, Þú einnsaman ert adstod mín, Huggun og hjálp mér sendir. Min tíd og stund, Eign, líf og önd, Allt er í þinni hendi.

6. Heidur og lof sé, herra, þér, Sem hefur óverdugum mér Hjálpad í hördu kífi, Og hétst af nád Óhultum stad Í því komanda lífi.

7. Allir trúadir elskid gud, Oss vill hann frelsa' úr hverri nauð, Einkum þá honum hlýda; Hofmódugt ged, Vanheidur med Hegningu' án efa bída.

8. Þar fyrir hafid gladvært ged, Gud prísid huga' og raustu med Allir, sem eptir honum Bídid um stund, Því ydar önd Úr þúngum leysist raunum.

9. Födur, syni og anda nú Ædst lof og dýrd af hug' og trú Syngjum ver allir saman; Veit þú oss, gud, Fylgi og frid, Fyrir Jesúm Kristum, amen.

No. 169.

Lagid: Náttúran øll og edli manns.

Verdi ætíd, hvad vill minn gud, Vild hans er æ hid bezta, Vis er þeim jafnan vernd og stod, Vid hann er sína trú festa; Hann hjálpar trúr Eymd allri úr, Agar verøld í máta; Þann á honum traust Hefur efalaust, Ei vill né kann forláta.

2. Herra gud traust og heill mín er, Hjálp, von, líf, eilíf sæla; Hvad sem hann vill, þad verdi mér, Vil eg því ei mót-mæla; Hans mildi klár Mín høfudhár Hefur øll talid án efa; Hvad hann mér fá Bezt henta sá, Hann vill af nád mér gefa.

3. Þar fyrir anna verøld vid Vil eg fúslega skilja, Til míns drottins í fullan frid Fara eptir hans vilja; Fel mína ønd Í fødurhønd, Hvort farsæld bíd edur voda; Hans ástarþel Mig verndar vél, Og vill í dauda stoda.

4. Súngin þøkk, heidur, sæmd og lof Sé fødur allrar mildi, Sem út fyrir oss soninn gaf, Synd heims ad bæta skyldi, Og á hann hlód, Æ, mannleg þjód! Att

það í minni festa; Því hugsa titt Og þakka blitt Pá náð og elsku mesta.

No. 170.

Lagið: Herra guð í himnaríki.

Vertu, guð faðir, faðir minn Í frelsarans Jesú nafni; Hönd þín leiði mig út og inn, Svo allri synd eg hafni.

---

4. Elska til sjálfra vor og náúngans.

No. 171.

Lagið: Kom skapari heilagi andi.

Rósöm samvizka' ef er að eins Eign mín, hvað kann þá bloskra mér? Hvað fær þá orðið mér til meins, Megn þegar kvíði aðra sker?

2. Flekklaus samvizka' og falslaus trú Farsælust hlutdeild mín er þá, Þeim friði', er gefur sæla sú, Svipta kann eingin mér í frá.

3. O hvílík gleði! sagt við sig Með sanni geta': eg í mér fann Girnd til hins illa, geymdi' eg mig, Guði sé lof, eg yfirvann.

4. Æ! hversu þúngt um sjálfan sig, Að segja hljóta þar á mót: Á lasta vondan villustig Viljandi minn eg setti fót.

5. Upp til drottins með hjarta hreint Að horfa' og segja: guð minn, þú Ert æ mitt athvarf ljóst og leynt; Hver lukka veitist stærri en sú?

6. Sjá, allt hverfur, þig helið burt Héðan senn flytur; dauðans flein Hvað sljófgar, hann fær hægan gjört? Hugar rósemd hjá guði hrein.

7. Sæll kristni maður, sem að þér Sálarrós þessa finnur hjá; Því sjálfur dauðinn hana hér Hrakið fær ekki burt þér frá.

8. Sá hinn guðhræddi segi því: Sjór, himin, lönd og skepna hver, Sambland þó fyrsta falli í, Föðurhönd drottins líknar mér.

No. 172.

Lagið: Til þín heilagi herra guð.

Guð, mig skóp ást þín mildilig, Að mætti eg sælu njóta, Ef eg trúfastur óttast þig, Óttast þín lög að brjóta; Vandi eg hjarta' og verk min hér, Vottar samvizkan þetta mér; Hún kann afsaka' og hóta.

2. Inndæla jafnan andarfró Eg finn mitt hjarta kæta, Nær vilja guðs í veikleik þó Viðleitast hlýðinn sæta; Samvizka minn sanna hér Sífeldlega því gefur mér, Ef skyldu gjöri' eg gæta.

3. Og þessa gleði, yndi' og fró Ekkert kann frá mér taka, Hreinskilni mín er hulin, þó Hugsunn þá læt eg vaka, Að guð, minn guð, allt gjörla sér, Guð mín umbun og faðir er; Hún lífgar, hún afsakar.

4. Æ, góði faðir! einatt þig Eg styggði margvíslega; Samvizkan þá ásakar mig, Sál fyllist blygðun, trega; Óró, nagandi ángist mér Eptirfylgir hvar helzt eg er, Og ofsækir alla vega.

5. Já, þó eg hjartans freisti' að fá Fordæming niðurkafið, Heims út í glaum mér gjöri slá, Að gleymsku brot sé vafið; Sú værð er eingin sálar-fró, Svipula huggun von sú bjó; Sízt fékk hún hug minn hafið.

6. Þann fögnuð veitt, er vara má, Víst ei heimurinn getur, Nær endalokin eptir á Íhugar sál mín betur, Eg fæ þess þá

med undrum gád, Ad girnda leid er blómi strád, En í óheill mig fletur.

7. Æ, lát þá þetta, gódi gud! Mitt gjörvallt hjarta hræra, Ad þín eg stundi ástrík bod Med alúd geyma' og læra; Fadir, sú ein mín farsæld er, Nær fús kappkosta' ad þókknast þér, Dyggd idka' og dád þér kæra.

Nr. 173.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Dyggda veg leid mig, drottinn, á, Og dyggda settu marki ná Styrk mig þess gá og gæta; Hversi mér nád þín, herra kær, Heims þessa gledi eingin nær Mér þann missir ad bæta.

2. Æ! þegar glæpa ann eg lyst, Ur minu hjarta burtu mist, Sonn gledi fer á flótta; Og þá rennur í þánka minn, Pad eg skal fyrir dómstól þinn, Angrádur skelf af ótta.

3. Kenn mér, ó gud! sem gætir mín, Gánga fram eptir bodum þín Ordugar lífsins leidir, Samvizkunnar þá frid eg finn Og fognud eilífan, drottinn minn, Er þú útvoldum greidir.

No. 174.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Lífs reglur hollar heyri menn, Er himna sæld girnast ná; Dauda eilífd og dóminn enn Daglega þeinkid á, Næsta mjøg þetta nálgumst senn, Naum er lífs stund ad fá; Lagi því hver svo lifnad sinn, Ad lendi hann gudi hjá.

2. Óvíst er þad, hvort úngur mann Elli-dögunum nær; Idrun sendi því undan hann, Adur en daudinn slær. Margur hastari helstund fann, Heldur en meintum vær; Lík í dag máske kallast kann, Sá kóngur lifdi' í gær.

3. Voga þú ei fyrir vinskap manns Ad vinna hvad órétt er, Því guds er eins, En ekki hans, Yfir ad dæma þér; Þeim hylli drottins dómarans Daglega afla sér, Þá reikning heimtar lýds og lands, Linkind í málum tér.

4. Ottastu gud og unn, sem ber; Annast náúnga þinn; Ovin þolgódur illt ei gjør, Øllum vert gódvikinn, Lát ætíd nokkud

ágeingt þér A fram dyggda veginn; Drottni lifir, þá deya fer, Sá deydir vilja sinn.

5. Umgeingni þína' og athöfn bezt Alls konar dyggdum prýd; Þolinmódur þá veitir vest, Vidmóts begdan sé blíd; Allt sem þér dag hvern yfirsést Idranin bæti þýd; En þad þú margt gott ógjort lézt Angri þig fyr og síd.

6. Stunda þú svo ad vera víst, Sem villt ad haldinn sért, Annars heims fylgir oss þá sízt Utan hvad höfum gjort, I herrans augsýn hvern dag fyrst, Hér svo rádvandur vert, Ad þú ei skelfist, þó af Krist Þá dæmist, eins og ert.

7. Set þér lifnadar leidrétting, Lífs medan audid er; Sá heimsins varast vélin sling, Vel þóknast gudi fer, Þakklætis er þad áminning, Ef sæld hann gefur þér, En hitt idrunar uppvakning, Ef þú mótlæti ber.

8. O drottinn kær! sem sjálfur sér Þá sælu, er girnumst fá; Vertu oss nær, svo vinnum vér Vilja þíns jafnan gá; Þín dýrd einskæra heidrist hér, En himnum

sidar á Sjánum þig vær, og sýngjum þér Signr-vers einglum hjá.

No. 175.

Lagid: Guds son kallar, komid til min.

O gud! hvad reikna manninn má, Mót þér almættis tignin há, Er skepnu alla nærir; O! hversu mikil er min rýrd, Er eg hugleidi þina dýrd, Sem leiptrar ljósi skæru.

2. Af her guds eingla himnum á Hinn allra mesti' er litill hjá Skapara sjálfum sinum; En eg hjá þeim? nær ekkert er, Agætid mitt, þad fyrir ber, Skjótt likast skugga minum.

3. Gef, herra, ad eg æ hvert sinn Allan vidkanniſt breyskleik minn, Og stundi audmýkt læra, Eins og lausnarinn ljúfur hér, Lifs og deyandi kenndi mér; Þér, gud, ber einum æra.

No. 176.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Þú klagar, bøl finnst þúngbært þér Þess stands, er snaudur lifir i; Hnoss stundar lukku stærri' og sér, Stundar forgefins eptir þvi.

2. Hvad viltu syrgja, hvi med grát Hjarta þitt særa' og vili hér? Mun þad æ heill, vel gef ad gát, Sem girnd vors hjarta dró ad sér?

3. Nevt þess, sem skammtar gud þér, gjör Gjarnan hins sakna', er ekki fær; Sína þraut hafa sérhver kjör, Sérhverjum hag sitt yndi grær.

4. Drottinn á allt, útbýta björg Bezt med visdómi sonnum kann, Ekki sem ósk er óþörf mörg, En þó sem hverjum holl-ast fann.

5. Viltu voga ad þeinkja: þér Pá hafi gleymt ástrikur hann? Þó ad til góds ei vinnum vér, Veitti hann heill i sérhvern rann.

6. Eyd þú lifinu ekki med Anægju-lausu vili þá, Þitt ræktu kall, haf glad-vært ged, Gjör lifstóm nota bezt sem má.

7. Drottinn, allt ástand mitt og mig Med glödu sinni fel eg þér, ánægdur feta æfi-stig, Adstod þin jafnan fylgi mér.

No. 177.

Lagid: A gud alleina.

Til auds, er eydist Af möl og rydi hér,

Gef, gud, ei leidist Girndir hjartans í mér; En upp í hædir Angun mæni til þín, Sem gefur gædi Gjørvøll og fordar pín, Þorfina' því ad bædi Þú veizt og fyllir mín'.

2. Agirndin arga Eitrud er lasta-rót, Fædir mjøg marga Misgjørd og dæmin ljót. Sá má sæll heita, Sem nægir lánid téd, Og idju neyta Í kalli dyggur réd, Bezt minn blessa sveita, Blídi gud, ánægd med.

No. 178.

Lagid: Mitt hjarta, hvar til hryggist þú?

Himneski fadir, høndin þín Helgi og blessi verkin mín, Øll svo ad þóknist þér, Áhyggju mig illri ver, Øllu grandi forda þú mér.

2. Eg legg í þína líknar hønd Líkamann bædi' og mína ønd, Treystandi á þig einn; Gef, ad eg sé hjarta-hrein, Háski svo mig villi ei neinn.

No. 179.

Lagid: Einn herra eg bezt ætti.

Þig, gud, sinn fødur þekkja, Þad eitt eg

gledi fann, Hver hatur brjóst lét blekkja, Barnarétt missir þann; Í dyggda fótspor feta Frelsarans, hjálp oss vel, Og innbyrdis audsýnt geta, Ástúdlegt brædraþel.

2. Einn þú, gud upphædanna, Í eitt batzt menn um heim; Einn er ættar-stofn manna, Einn andi býr í þeim, Allir þér ósk fram berum, Allra bæn heyrir þú, Allir kalladir erum Ad einni von og trú.

3. Ætti' eg þá einkis virda Eindrægnis bandid téd, Og hróp míns hjarta myrda, En hafa tvídrægt ged? Nei, þó mitt særi sinni Svik og rángindi hér, Allt þad med adstod þinni Upp gef eg, sem þú mér.

4. Láttu þitt ord og anda Upplýsa huga minn, Svo efla vilji' eg vanda Velferd brædra hvert sinn, Og styrk mig æ ad geta, Ad dæmi lausnarans, Kærleikans feril feta Til fyrirheitna lands.

No. 180.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt?

Gud, þín stjórnan er gæzka' og nád, Góds hún sérhverjum ann, Falslausrar elsku edla dád Ætíd þér gedjast vann;

Ofundar hrekkvíst illsku ráð Eg hér gagnstæðast sann; Veit að míns hjarta gæti' eg gáð, Glæp svo eg varist þann.

2. Því skyldi' eg svipta sjálfan mig Sannri ánægju og ró? Skyldi eg mogla þora við þig, Þig, gæzkan réttvís þó? Misgjörð mín ljót og margfaldlig Maklegt sér straff til bjó, En gladdi ást þín guðdómlig, Er glæpa straff undan dró.

3. Skal það ofundar olla', að þér Eins fer við bræður mín? Skyldi mér gremjast, gæzka að er Guð minn, hvers ást mér skín? Veit eg þó nokkurn verri mér? Varðveiti náðin þín Sál mína, faðir, svo ei hér Særist ofundar pín.

4. Minn Jesús hefir sjálfur sett Sína það merki á: Elskið hver annan utan prett, Ofund burtsneiðið frá, O hversu inndælt, hversu létt Hans boðorð finnast má, Hverjum hans ást ihuga rétt, Hans eptirdæmis gá!

5. Inngef þú mínum anda þá, O drottinn! vilja þann: Að unna góðs og gleðja' ef má Með góðvild sérhvern mann, Af-

venda skada, ángri, þrá, Astrikur hvar sem kann, En eitrada gledi aldrei fá Af sorg, er bródir fann.

6. Þó sýnast kunni' hann sælli mér, Sizt skal eg nafn hans þó Baktali sverta, er sárt hann sker, Og sumum dauda bjó; Æ drottinn! minar varir ver, Svo varist ad spilla ró, Lát mig þeinkja, hvad þúnga sér Þraut opt skæd túnga dró.

7. Gef eg þakklátur þina nád Þiggi og gædin léd, Ofundarlaust svo geti gád Góds, er fær ødrum téd; Andi þinn haft' yfir mér rád, Og elskurikt veiti ged, Svo banvæna øfund burtu mád Bezt geti' hans krapti med.

No. 181.

Lagid: Nú bid eg, gud, þú nádir mig.

Nádvanda þánka og hjartad hreint Herrann gefi mér ljóst og leynt, Flárádum heimsins flærdarsid Forda mér, drottinn, þess eg bid. Innrættu mér þad áform hjá, Øllum gódfýsi' og kærleik tjá; Lát mig framgánga falslaust hér, Svo fái' eg dýrdar vist hjá þér.

No. 182.

Lagid: Sæti Jesú, sjá oss hér.

Neit, ó gud! þín gæzka mér Gjöri ei úr þánka renna; Ad líkjast og þóknast þér, Þú mér sjálfur virzt ad kenna. Ætti' eg hatri illu ad leyna, Er þig mildan fékk ad reyna?

2. Blídur fadir allra ert, Allir börn þín nefnast megum; Ef ei brædur elskum bert Er, þíns kærleiks von ei eigum. Elsku Jesús af oss krafdi, Ást ad deyd sem til vor hafdi.

3. Synd uppgefur þú mér þrátt, Þú afmáir illgjörd ránga; Hver er eg, sem bistur brátt, Bródur vid í rétt fer gánga? Synd ef viltu meta mína, Eg mun ei standast hegning þína.

No. 183.

Lagid: Jesú Krist, þig kalla' eg á.

Unn þú oss, gud, ad elska frid, A medan lífa fáum, Ad í bródernis sómasid Samlyndir vera náum; Anda þíns krapti út oss bú, Ad Jesú líkjast keppum, Og ást ei sleppum, Ad brædra gagn vér eflum nú, Og þína blessun hreppum.

No. 184.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Kærleiks verk, sál min, keppstu vid, Kristnum sómir ástunda frid, Þar sidar eigum born guds blid Búa saman um alla tid; Til eindrægni skaptir erum vér, Eindrægni þvi oss rækja bér.

2. Eins herra þjónar erum vær, Eindrægni stundum nær og fjær, Allir samhuga i ást og trú Innbyrdis skulum lifa nú; O gud! tendra vorn elsku eld Med anda þinum fyrir Kristi skuld.

No. 185.

Lagid: Gud miskuni nú ollum oss.

Láttu mig, gud, sem lif gafst mér, I leti aldrei falla, Heldur vel idja hvad sem ber, Hvort sem þú vilt mig kalla; Idjuleysid þrátt orsok er Til armóds, vansa' og klækja, Vislega bauðst þvi, minn gud, mér, Mitt braud af idu ad sækja, Pá skyldu rétt ad rækja.

2. Styrk, svo orþrevtist mitt ei magn, Mædan af von þvi léttist; Verkidinn þegar vinn eg gagn, Von hef eg lika', ad

mettist; Hérvistar brúka hjálp mér tíd Hag-kvæmast farsæld minni, Og veit þad lukk-ist ár og síd, Upplífga þol og sinni Avalt med adstod þinni.

---

5. Jesú eptirbreytni.

No. 186.

Lagid: Jesú, þinar opnu undir.

Lofgjörd, þakkir, eilíf æra, Endurleystra hjálpar von, Þú sem gjördir þig fórnfæra, Þér sé guds eingetni son; Kenn þú, Jesú mildi, mér, Medan lifi, fylgja þér, Lífs svo réttan gáng eg gjöri, Gladúr jafnan þar af veri.

2. Þó eg krossi þjáist strídum, Þér af-neita lát ei mig; Gráts á jafnt sem gledi tídum Gef mér styrk ad elska þig; Elska þig til enda lífs, Og í þrautum stundlegs kífs Hörmúng þína hafa' i minni, Huggi þad mitt dapra sinni.

No. 187.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Oss ber kristnum orku neyta, Áform hessa

nýjum dug, Eptir Jesú allir breyta Ástundum með lyst og hug; Hlýðum boðum hans, er leið Til heilla oss í lífi' og deyð, Hver skal öðrum elsku veita, Almennings farsældar leita.

2. Sé oss steypt í sorg og mæðu, Af sjálfum þeim, er gjörðum gott; Vél þó brugga vinir næðu, Og verði launin dyggða spott, Eptir Jesú hógværð hér Hug að laga girnumst vér; Otrauður sá frelsarans fetar Feril, hann mun staðizt geta.

3. Allskjótt héðan eigum skunda, Eilífð þegar nálgast fer; Veginn dyggða vel ástunda, Vors að Jesú dæmi ber; Komið bæði konur og menn, Kristi fylgjum allir senn, Öruggt keppum, áfram þreytum, Í guðs ótta sældar leitum.

No. 188.

Lagið: Þökk sé þér góð gjörð.

O Jesú! önd mín Af ást og lofgjörð brenni; Orð, hegðan öll þín Elsku' og dyggð mér kenni; Dauðans þúngu þú þín Þoldir, frí við syndir, Að frelsi mér fyndir.

2. Saung-rødd min sízt ein Samt þitt lof útbreidi, Heldur dagfars góds grein, Gud, þinn kraptur leidi Mig, svo varist vond mein, Vel mót glæpum strídi, Og sigri um sídir.

3. Ei skal mér, ei kann* Í frá þér neitt venda, Þinn eg er, því ann Þér til lífsins enda; Hvar eg fer um heims rann, Hjarta med og túngu, Þér þøkk skal súngin.

No. 189.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor gud.

Gef mér, Jesú, um lífsins leid Lífs reglum fylgja þinum, Þitt dæmi sé í sorg og neyd Sífelt í huga minum, Ef risa móti mér Mín syndug girndin fer, Unn mér þó áfram med Ørugt ad keppa ged, Uns fagna' eg fundi þinum.

2. Hvílík fagnadar fylling þá Frelsi þitt er eg reyni, Og sé eymd mina alla' og þrá Úti med sídsta kveini. Þú gekkst á undan, eg Eptir þann sama veg, Mæddur en gladur geing, Gæfu hlýt ædstan feing, Þá lokid lífs er meini.

3. Óhræddur geing eg áfram þá, Um vegu þyrnum stráða, Þitt heit ei bregzt, skeids enda á Eg hlýt fullsælu þráða; Þá unnin þrautin er, Þykir litilsverd mér Armædan, er eg beid Á æfi stuttri leid; Því eymd eg finn afmáða.

No. 190.

Lagid: Kom skapari heilagi andi.

Minn Jesú, dyggda-dæmid þitt Draga fús vil eg heim til mín, Hjálpa þú mér svo hjartad mitt Hafi i minni bodord þín.

2. Þú, sem gjørdir og gjørir allt Til góda fyrir brædur þín, Mér vid ásetning sama halt, Sælu þá eflist vonin mín.

3. Lát mig i þessu líkjast þér, Lausnari hjarta-bezti minn, Kærleiki sannur kvikni' i mér, Kenn mér ad stunda vilja þinn.

4. Gjør mig vissan ad brúka bezt Þau bjódast færi til ad sá Góðgjørdum út, sem má eg mest, Minnast skammvinnu lífsins á.

5. Herra, uppfylltu hjartad mitt Med helgri girnd ad líkjast þér; Máttinn ad gefa, þad er þitt, Þú sem bezt fyrir ølln sér.

6. Þá huldu gledi' ad gjøra vel, Gef eg ei

burt fyrir nokkurn mun; Hana eg forsmekk hinnar tel Himnesku, sem eg leidi' í grun.

7. Ad geta fengid gódan vin, Gudi líkan á flestan hátt, Pad eru gædi, hverjum hin Himnesku vid þú líkja mátt.

8. Ophakklátum og illum mér Otal velgjørdir gud réd tjá, Hans vegna fús hverjum, sem er, Hjálp mín skal æ til reidu stá.

9. Ást þín, drottinn, er æfinlig Vid allar skepnur og þína menn; Eg bid þú leidir ætíd mig, Ástsemd og dyggd ad stunda' í senn.

10. Pú birtir veldi þitt og dýrd Um þessa dásamlegu jord. Æra sé þér af øllum skýrd, Elska, lotning og þakkargjørd.

No. 191.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Gef Jesú Kristur, gef þú mér, Ad geta svo fylgt og hlýdnazt þér Á allri æfi minni, Ad eg í sanuri ást og trú, Eins og réttkristnum hæfir nú, Pér, gud minn, þóknast kynni.

2. Og þá pílagríms gángan mín, Gud, svo eg nái heim til þín, Enda skal einu sinni; Sælu eilífa sýn mér þá, Svo eg fullkominn himnum á Odlist af elsku þinni.

No. 192.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Lífs ferli' ad fylgja þínum Fýsir mig, Jesú kær, Vorkenntu veikleik mínum, Þó verdi' eg áleingdar fjær; Þá trú og þol vill þrotna, Þreyngir ad neydin vond, Reis þú vid reyrinn brotna, Og rétt mér þína hønd.

2. Í Veraldar vonzku solli Velkist eg, Jesú, hér; Falli þad opt mér ølli, Óstødugt holdid er; Megnar ei móti' ad standa Mín hreysti náttúrlig, Láttu þitt ljós og anda Leida og styrkja mig.

No. 193.

Lagid: Jesú, þínar opnu undir.

Sann-audmjúku, gud, mig gædi Gódi helgur andi þinn, Hvern dag vel svo hugsa nædi Um hrøsun, vansa' og breyskleik minn; Ad eg blygdist æ fyrir þér, Einn sem hjørtun manna sér, Og nád skærri þakki þinni, Þad gott allt mér hlotnast kynni.

2 Gódi fadir, lid mér ljádu, Ad líkjast mætti' eg jafnan þér, Arni góds þeim bols mér bádu, Blessi þann mig hata fer; Halt

sál minni hógværd vid, Hjartad mitt lát elska frid; Minn ef hrasar breyskur bródir, Bæta lát mig úr med gódu.

3. Gef eg hlýdni tjái trúa, Til lífs enda bodum þín, O gud, lát mér ekkert snúa Í frá þér og skyldu min! Öll min von á einn er þig, Í ótta þínum framleid mig; Þínum merkjum þjóni' eg undir, Þar til okkar verda fundir.

No. 194.

Lagid: Guds son kallar: komid til min.

Gud, hvad er líf mitt? háski, strid; Hvad er min æfi? reynslu tíd, Freistni hvert fótmál vefur; Frá þér holdid, sem breyskt eg ber, Blekkinn heims sollur eins frá þér Mitt hlaup til marksins tefur.

2. Skyldi' eg gálaus framgánga þá, Og gleyma stunda vid ad sjá Freistingum, fári, snørum? Hrokafullt, svikult hjartad er, Hvad fljótt mundi þad steypa mér Í synd og eymd óvørum?

3. O fadir! lát þá anda þinn Upplýsa daufan skilning minn, Æ betur ad eg þekki Sjálfan mig, heiminn hættan hér, Hverjum

í gegn mér stríða ber, Að sízt mig sigri' og blekki.

4 Yfir mér, guð, já í mér vak, Aldrei hönd þína frá mér tak, Um megn fram ei lát reynast, Hvað íllt eg heyra hlýt og sjá, Helga mér efli vareygð hjá; Minn guð, hvað má þér leynast?

5. Otal heims vélum illum gegn Eg hef sem styrkir hug og megn, Jesú, þitt dyggða dæmi; Þú ert minn vegur, líf og ljós, Að líkjast þér mitt æ skal hrós; Heims venju' eg sízt þá sæmi.

6. Mín trú á þig er sigur sá, Sem illra heimsins dæma má Eitraðar örvar vinna; Á þig eg horfi, auk mér dug, Aðferð þíns stríðs mér vaki' í hug, Nær freistni kann eg finna.

7. Ef eg stend, herra, er það náð, Ekki minn dugur, veit því dáð Eg verjist voða-föllum; Gef eingan dæmi gálaus mín Ginni frá hlýðni boða þín; Uppvakning sén þau öllum.

8. Eg vil þá stríða, vaka trúr, Vanda mig, biðja: guð, minn múr, Líðs kanntu

sízt mér synja, Míns Jesú æ fyrir aug-
um mér Allt hafa dagfar, og frá þér Um
hjálp auðmjúkur stynja.

9. Jesús til manna freistni fann, Fyrir
mig alla yfirvann Óvini, eg því líka Ó-
vini sigra alla kann, Allt vel eg megna
fyrir hann, Ef aðstoð hans öðlast ríka.

10. Já, þúngt er en þó stutt mitt
stríð, Stutt þessi hætta reynslu-tíð; Veit,
guð, eg geti varizt; Eilíft sigurhrós, eilíft
hnoss Af þér, nær sigrum, geymt er oss;
Ekki' er til einkis barizt.

No. 195.

Lagið: Krists er koma fyrir höndum.

Víst er eg veikur að trúa, Veiztu það,
Jesú, bezt, Frá syndum seinn að snúa,
Sem mig nú ángrar mest; Þó framast,
það eg megna, Þínum orðum eg vil
Treysta og gjarna gegna; Gef þú mér
náð þar til.

6. Guds ord og bænin.

a) Ordid.

No. 196.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

O gud! fyrir augsjón þína Auðmjúkir í bæn og trú Komum vér, lát ljósid skína Lífsins orda þinna nú; Virztu' oss sjálfur vera hjá, Og veita adstod, þinum á Ordum hafa gódar gætur, Gef þau hjá oss festi rætur.

No. 197.

Lagid: Sæti Jesú, sjá oss hér.

Gud, í þinn nafni nú Nálægir hér saman erum, Hjálpa, gódi herra þú, Ad heidur þinn og dýrd framberum; Gef þad hver med gledi finni, Gud, ad ertu hjá oss inni.

2. Vér þá sælir verdum hér, Vorar allar lífsins tídir, Og leidumst, nær æfin þver, Upp í himna dýrd um sídir, Hvar, ásamt guds eingla sveitum, Eilífa þér dýrkun veitum.

No. 198.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Kirkju þína vér komum í, Kærasti fadir,

enn á ný, Og biðjum ástsemd þína, Af náð oss senda nýjan dug, Að næðum stunda þig af hug Þekkja, sem þín orð sýna.

2. Orðs þíns sannleiki, æðsti guð, Alla svo hræri, þín að boð Með alúð helgri heyrum, Svo þau grandvarir getum bezt Í góðu hjarta jafnan fest, Til farsældar oss og fleirum.

3. Lát sérhvert orð, sem heyrum hér, Helga vort líf og vilja þér, Svo verði dýrð þér samin; Vora upplífga von og trú, Virztu oss alla blessa nú; Heyr, faðir, heyr oss, amen.

No. 199.

Lagið: Heiður sé guði himnum á.

Styrk þú, drottinn, vorn vilja vel, Vér nær í þitt hús gaungum, Svo að hégómlegt hræsnisþel Hér finnist með oss engum, Lát með athygli' og lyst oss þar, Til lærdóms, ráðs og huggunar, Lífsins orð þín heyra laungum.

2. Lát þekkjanlega þetta hér Þitt orð blessast oss öllum, Lofgjörð vor gef að líki þér, Líkn veit, nær þig áköllum; Gef Jesú

dyggda gaungum spor, Geymdu þitt orð á medal vor, Uns upprennur eilífd öllum.

No: 200.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Þú elskar þá, ó gódi gud! Sem girnast þin ad stunda bod; Med alúd heyra ord þin veit Oss, sem í þenna söfnumst reit; Hjálpa þú oss og gef vort ged Gladværri rósemd fyllist med.

2. Virztu med nád ad vera oss nær, Veikleikann styrktu, fadir kær, Kenn oss þig elska einan mest, Oss og náúnga gagnast bezt. Gud, sem ein saman gæzka er, Gef þig um eilífd prísum vér.

---

b) Bænin.

No. 201.

Lagid: Gud miskuni nú öllum oss.

O gud! syndarinn eg kem hér I augsýn bidja þinni, Af hástóli þinum héztu mér, Hyggja ad beidni minni; Stór og háleit er hugsan sú, Hjarta mins girnd þú alla Uppfyllir, fadir, æ lát nú Anda þinn mér tilfalla, Og kenna þig rétt ákalla.

2. Avallt skal því mín idja trú, A dyggda braut fram keppa, Mín ósk og stundan sífelt sú, Sáluhjálpina' ad hreppa; Þessi velfarnan, ó gud! er, Ounissandi sál minni, Oruggur því þá ósk fram ber, Eg vona hún af þinni Adstod áheyrslu finni.

3. Hlutskipti minu, herra, rád, Hagsæld ei þekki' eg mina; Hitt kaunast eg vid, hvad þín nád Hefur mér virzt audsýna; Pad er allt gjørt til góda mér, Gud, þín stjórn speki skýrir, Hvad vid mig skedur er frá þér, Allra því velferd stýrir, Þú, gud og drottinn dýri.

4. Meir þó enn herra minn þú ert, Minn fadir líka heitir, Heyri eg ord þín herma bert, Hollur oss nálægd veitir; O hvad styrkir sú hugsan mig! Helzt þá mitt audvarp grætur, Anægdur veit eg þad um þig, Þú ad mér, fadir mætur, I hverri neyd gefur gætur.

5. Hjálp, fadir, svo i hverri neyd Heit sé min bænar idja, Hjálpa mér, nær eg nálgast deyd, Nádþyrstum svo ad bidja: Bænheyr mig, og heyr blídur nú Bæn

þessa' af miskun þinni; Bæn mina ætíd blessa þú, Bænrækinn ad hvert sinni Réttkristins frid eg sinni.

No. 202.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minni.

Líknsami gud, sem gefur allt Gott og hjálpadir mér ávallt, Þá neyd eg nádi kanna; Um mikinn bid eg ekki aud, En nóg afskammtad daglegt braud, Og gedþókuun gódra manna; Lát mig Þá þig Blídan finna, Þegar þinnar Þreidu nádar Leita' eg eptir æfi þjáda.

No. 203.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

O gud! í audmýkt kenn mér kvaka; Kraptarins gud, sem himnum á Öllu rædur, virztu' ad þér taka Oss, fadir kær, þín børnin smá, Þad líknar nafn vort gjorir ged Glatt, sonar ótta fyllir med.

2. Því mun eg aumur þora' ad kalla, Í þinni verndun læstur hér: Gud, sem von mína' uppfyllir alla, Er stór og heilagt nafn hans er, Þad lof þá stama fram eg fer, Fylking eingla samsýngi mér.

3. Kenn mér fánýtum glausa gleyma Og gull = eign jarðar, metnað, lyst, Af innni hjartans ósk lát streyma: O guð! þitt ríki komi víst, Undir eins og ég ávinn það, Auðnast mér líka gott sérhvað.

4. Kenn mér, þá veröld vond mig ginn- ir, Að vill hún draga heill mig frá, Svo þoli' og gjöri' eg sérhvert sinni, Hvað sem þín forsjón gott mér sá, Þinn guddóms vilji veit oss hjá Verði jörðu sem himn- um á.

5. Þig, alls hins góða, bið eg, brunn- inn: Blessa mín störf, gef daglegt brauð, En þó eg rata eymdir kunni, Auktu mér þol, svo léttist nauð; Og fyrir Jesúm unn mér fá Allt, sem til góðs mér þéna má.

6. Eg óttast, guð, alvizku þína, Sem innstu þekkir hjartans slóð, Æ! aumka þig, synd alla mína Afplána láttu Jesú blóð; Þá aðrir gjöra' á móti mér, Í miskunn gef eg líkist þér.

7. Og þú, sem snörur þekkir allar, Þær holdið egnir minni sál, Og hættur, sem eg í kann falla, Opt fyrir heimsins

slægd og tál, Yfirgef þú mig ekki' í neyd, Utrykktu mér af synd og deyd.

8. Þér skal um aldir þakkir færa, Þér eilífst syngja lof og pris, Því ríkid, vald þitt er og æra, Einn ertu gódur stór og vís; O hvad fagnandi himnum á, Hallelúja! lof syng eg þá.

No. 204.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, drottinn, hvar eg fer, Í hverju sem ad höndum ber; Fyrir adstod og almátt þinn Í gledi breytist harmur minn; Gef ad framkvæmist gagnid mitt, Gud, svo eg prísi nafnid þitt.

2. Lífid er stutt, kenn, minn gud, mér Mínum svo verja dögum hér, Ad tækifæri aldrei neitt Idju skyldunnar frá sé sneitt. Tíd sú eitt sinn mér fór burt frá, Fást sídan ei til baka má.

3. Ef ad vellyst mín freista fer, Fadir, þinn kraptur líkni mér, Og veiti rád, hug, vilja þá, Vel ad strída og sigur fá; Sú yfirvinning verdur hér Vegur til himna lífs hjá þér.

4. Lán og hyggindi' ef lénast mér, Lát mig þá gjöf vel nota hér; blessa þú mér það hýtta allt, Við brúkun rétta þess mér halt, Mér til heilla í hvert eitt sinn Og hjálpar við náúnga minn.

5. Falli sorg og mótlæti' á mig, Minn guð kalla eg strax á þig; Því øruggt hæli ertu mér, Alla eg byggi vón á þér, Neyð og andstreymi frelsa frá, Faðir í náð mig littu á.

6. Loksins þá jørðu ekkert á Orkar mér framar ró að fá, Þegar senn fyrir sjónum mér Sortna við grafar barminn fer, Enda þá mína alla neyð, O faðir kær! með sælum deyð.

No. 205.

Lagið: Svo elskaði guð auman heim.

O guð! eg kem fyrir augsjón þér, Aumum bezt líkna virztu mér; Øll gefi brot og illverk kvitt, O guð! náð og þolgæði þitt.

2. Hreint skapa, faðir, hjarta' í mér, Hjarta fullt ótta' og elsku' á þér, Hjarta þøkk, auðmýkt, heiðrun fyllt, Hjarta jafnan rósamt og stillt.

3. Verndari' í háska vertu minn, Vona'

eg á þig, minn fulltrúinn, Skyldi' ófall nokkurt skelfa mig, Skýlir mér hönd þín guddómlig.

4. Þitt nafn sé æ fyrir augum mér, Önd mín svo fögnud hafi' í þér, Vid mína' ad geti' eg glatt mig trú', Gef í ást æ sé kroptug sú.

5. Hvad þú mér kennir, heill mín er, Heill sé þad mín, ad eg, sem ber, Umfram allt stundi ordin þín, Alla trúr ræki skyldu mín.

6. Allt of veikt krapta minna' er megn, Mínum girndum ad stríða í gegn, Þú kannt íklæda krapti mig, Eg kann allt sigra fyrir þig.

7. Heims þessa' af gædum gef þú mér, Gud, svo mikid sem líkar þér; Hóflegan skammt gef þínum þjón, Þó blessa idju hans og von.

8. Ef hönd þín gnótt mér gefur ör, Gef þau hófsamur brúki' eg kjör; Og med gódvild af gnægtum þín Gledji fátæka brædur mín.

9. Einlægan gef mér ástvin þann, O-

hult hverjum eg trúa kann; Hver með mér stundi' að hlýðnast þér, Huggun, ráð, dæmi gefi mér.

10. Ef að þín gæzka ætlar mér Æfiskeið leingra' í veröld hér; Öllu, faðir ástkæri, ráð, Aldrei mig svipt ei þinni náð.

11. Og þá lífs endi loks að fer, Líkn þín mig taki bezt að sér, Minn skjöldur, hlífð og mikil laun, Minn guð, þá vert fyrir Krist þinn son.

No. 206.

Með sínu lagi.

O, guð vor faðir! sem í himnaríki ert, Hátt yfir oss í anda mest, Vilt því tilbeðinn verða: Helgasta nafn þitt hjá oss verði opinbert, Heiðrað og lofað allra bezt, Á himni og á jörðu; Þitt náðar-ríki komi hér; Kenn oss í því að lifa, Og hvað sem ekki þóknast þér, Þar frá virztu' oss að hlífa, Svo æfinlega oðlumst vér Í þínu ríki' að blífa.

2. Voldugi guð, þinn vilji verði jörðu á, Vel, jafnan og á allan veg, Eins og í himnaríki; Því þar kann einginn stand-

ast eda koma má, Utan þinn vilja ìdki mjog, Og lifi svo þér liki. Vort daglegt braud oss veit þú nú; Vora sál endurnæra Lát þitt fridarord; frá oss snú Falskenning', en þad læra, Hvar med þú oss á helga trú Og hjálparveg vilt færa.

3. Forlát oss vora miklu skuld og marga synd, Módgum vér þar med jafnan þig, Pær virztu' af oss ad taka; Svo sem vér fyrirgefum þeim af gódri lund, Sem gjørdu oss mót og styggdu mjog, Ei viljum þá ásaka. I freistni þú oss ekki leid, A rángan veg svo viki; Heldur frelsa' oss af allri neyd; Athofn vor gef þér liki; Upplýs og helga oss, þinn lýd, Ad erfum vér þitt riki.

---

7. Skirn og kvoldmáltid.

---

a) A undan skirn.

No. 207.

Lagid: Halt oss, gud, vid þitt hreina ord.

Svo elskadi gud auman heim, Ad einka son sinn gaf hann þeim, Ad allir, sem trúa á hann einn, Eilift lif hafi', ei tapist neinn.

2. Jesús Kristur, vor herra kær, Kom í heiminn, að frelsumst vær; Sínum postulum sjálfur hann Sagði hjálpræðis lærdóm þann:

3. Endurfæddur sá ekki er Af vatni og guðs anda hér, Í guðs ríki kann ekki fá Inn að gánga og það að sjá.

4. Því farið út um allan heim, Til allra þjóða, kennið þeim Friðarlærdóm og fögnuð þann; Fullnaðarlausn og öllum vann.

5. Hverjir sem þiggja þessi ráð, Þeim skuluð veita skírnarnáð Í nafni föðurs og sonar Og anda guðs, sem allt helgar.

6. Eins sem eg hefi yður sett, Allt kennið þeim að halda rétt, Í trú, kærleika' og kristnum sið, Kvöl og hörmúng ei skelfist við.

7. Vor herra Jesú, varðveit þú Veika kristni í réttri trú; Leys oss frá allri andar neyð, Í himna frið og fögnuð leið.

No. 208.

Lagið: Heiðrum vér guð af huga' og sál.

Vor guð, heilagi herra, þér Heiður og

prís um eilífd ber, Von sáluhjálpar veitir þú Í vorri skírn, þig bidjum nú: Hjálpa oss, fadir, fyrir þér Fram ad gánga, sem skírdum ber, Hólpnir allir svo verdum vér.

---

b) Eptir skírn.

No. 209.

Lagid: Jesú, þínar opnu undir.

Fadir, sonur og fridar andi, Fót minn leid þú hrosun frá, Skírnarheit svo vel eg vandi, Virztu nád og styrk mér ljá, Ad lifa svo, ad líki þér, Líf á medan veitist mér, Uns á himnum fæ eg finna Fögnud medal barna þinna.

No. 210.

Lagid: Halt oss, gud, vid þitt hreina ord.

Þetta barn þér befalad sé, Blídi Jesú, vor lausnari; Í þína kristni þad innleid, Þyrm og frelsa frá allri neyd.

2. Ætíd hlíf því med adstod þín Frá ólukku, slisum og pín; Med þinni ást og mildri nád Miskunna því og blessa þad.

3. Veit því med aldri vort og spekt, Ad verdi hlýdid þér og þekkt, Og lifi svo í heimi hér, Ad himneska fái dýrd hjá þér.

No. 211.

Lagid: Hver sem ad reisir hæga byggd.

Allir foreldrar, ó gud! magn Og adstod hjá þér finni Sinna afkvæma sálargagn Svo stunda' í verøldinni, Ad segja kunni sídar meir: Sjá nú, drottinn, hér em og þeir, Mér gafst af mildi þinni.

---

a) Á undan altarisgaungu.

No. 212.

Lagid: Hver sem ad reisir hæga byggd.

Minn gud, þú sér og þekkir nú Þad allt mitt hjarta bidur. Sjá, þitt í audmýkt, ást og trú Altari krýp eg vidur; Sálar helg laungun sé hér mín, Sameinud nád og blessun þín, Eykst þá minn audar fridur.

---

b) Um útdeilingu.

No. 213.

Lagid: Jesú, þín minning mjög sæt er.

Hvad gódgjarn ertu, Kristur kær, Er kallar oss þinn bordi nær, Sameinadir hér sofn-umst vér, Ad sækja styrk og traust hjá þér.

2. Þú vilt oss sjálfur vera hjá, Vér skul-

um, eins og bod þín tjá, Minnast á kærleik mikla þinn Ad máltid þessari, drottinn minn.

3. Vér hlýdnumst þessu hvert eitt sinn, Því, herra Jesú, fadir þinn Veröld elskadi' og veslan mig, Veröldinni því gaf hann þig.

4. Elskan þín var svo undra há, Ad daudann leidstu krossi á; Dóst fyrir brædur þína þú, Þínir hvers brædur minnast nú.

5. Þitt líf og daudi þannig bjó Þínum fridkeyptu sálar ró. Æ veittu oss med dyggd og dád Dýrmæta þá ad mikla nád.

6. Blessadu, Jesú, oss þitt ord, Oss blessa vid þitt nádarbord; Opinberlega allir hér, Í ást og trú sameinumst þér.

7. Eins og fadirinn eitt med þér, Allir gef þú ad séum vér, Og hjartanlega elskum hann, Elskum þig, sem oss leysa vann.

8. Fyrir þig vill vor fadir þá Födurlega oss gæzku tjá, Og af nád gott uppfylla þad, Er hver einn um ad réttu bad.

9. Á þig trúum og vonum vær, Vert oss med líku og huggun nær, Í lífi' og dauda hlýdnum hér Hjálpa oss til ad fylgja þér.

10. Æ! þá skyldu eg illa braut, Eilífan

voda þar af hlaut. Son guds, þinn dómur sannur er: Syndugir standast ei hjá þér.

11. Elska vidkvæmust þrýsti, þér Pjáning og písl ad lída hér, Ad þinum dyggda unnum síd, Allir syndirnar skiljumst vid.

12. Blessadi drottinn bezti, þú, Blessa enn vora fundi nú, Svo leitum alls þjá einum þér, Andlega sem oss farsæld lér.

13. Vid æfi lokid stutta stig, Styrk oss, drottinn, vér bidjum þig, Med vissu nádar þinnar, þá Þreyttir leysumst vér hédan frá.

14. Hallelúja, vor gódi gud, Geyma viljum vér øll þín bod, Þér einum kemur frelsíd frá, Frá þér vor gud, hallelújá.

No. 214.

Lagid: Jesú, þin minning mjøg sæt er.

Audmjúk nálægir øndin mín, O Jesú Kristur! sig til þín, Og minnist skipun eptir þín A dauda þinn og bitru pín.

2. Elska var þad, sem þrýsti þér, Pjáning og písl ad lída hér, Hneigdu burt dóstu høfdi med, Hjálprædi fékkstu mønnum téd.

3. Tapadra ekki tølu í Trúi' eg framar ad

verda, því Guð, þinn faðir, vill fyrir þig, Frelsari, Jesú, náða mig.

4. Mín sál trúir og finnur frið, Fast-lega jafnan gleðst þar við, Jesú, eg með þér jarðast á, Jorðunni mun þó rísa frá.

5. Fyrir þinn kærleik þakka' eg þér, Þján-ing leiðstu til frelsis mér. O! lát forgefins aldrei mig Um þína hugsa pínu' og þig.

6. Upp á margreynda elsku þín Ohult sig reiðir sálin mín, Gnægð þinnar náðar gefi mér Góðfýsi til að hlýðnast þér.

7. Áformið það, sem eg hef nú, Eptir að fylgja þér, Jesú, Hvert sem mér geingur með eða mót, Mín sé laungun af hjartans rót.

8. Og þó eg villist eitthvert sinn, Yfirgef mig ei, drottinn minn, Á réttan aptur stig mig styð, Stöðugt á sama halt mér við.

9. Veiztu bezt, Jesú, vanmátt minn, Veit, að eg geymi lærdóm þinn, Þegar að höndum þjáning ber, Þolgæði þitt sé dæmið mér.

10. Með eptirlaungun önd in mín Upp-lyptir, Jesú, sér til þín; Um þinna boða leið mig leið, Lífsins á meðan renn eg skeið.

No. 215.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Eg kem, ó herra'! og eptir þér Af ángri mæddur leita; Virztu því enn af miskun mér Mildi og nád ad veita; Ad þinum kropinn er eg trón, O, þú guds og mannsins son! Hjartad mitt nú hughreystu. Syndanna ángur særir míg; Sál mína frida', eg trúi á þig Einn med þeim endurleystu.

2. J lifandi trú eg leita' ad þér, Sem léttir synda byrdum; Vor synda sekt afplánud er, Ad þar med guds børn yrdum. Um hørmúng þína hugsa' eg nú Og hjálp, er monnum veittir þú, Min heill er af þér ordin, Þá fyrir mig þú fórnadir þér, Fødurnum gedþekk aptur er Øll endurleysta jørdin.

3. Gled þig því hjarta mitt i mér, Misverk þín bætt hann hefur, Nád þér og mildi mestu hér J máltid sinni gefur, Ef hrópar, þinni' hann annsar bón: „J huga styrkur vert, minn son, Kvitt skulu brot þín blifa, Upp á minn reida átt þig deyd, Ætíd skaltu, þeim fyrir þig leid, Med hreinn hjarta lifa".

4. „Þér gefst hjálpræði' og heillin nú,

Yfir henni' í trú skalt vaka; Fyrir óvar-úð ei lát þú Þinn æru-krans burt taka, Sjá, hér eg mig innlífa þér, Eg er víntréð, blíf á mér; Æ skaltu ávøxt bera; Eg vil hughreysta' og efla þig, Fyrir elsku þína' og trú við mig Sigursæll víst skalt vera".

5. Herra, þín boð eru' heillin mín, Halda' þau lát mig feginn; Veit, fyrir dauða og verk øll þín, Sá vilji styrkjast megi, En upp frá þessu nuntu mér, Allt mitt hjarta gefa þér, Þinn dauða þakka' og prísa; Lát mig svo helgun æfast í, Og endurbótar verkin ný Meðan lifi auglýsa.

No. 216.

Lagið: Jesú, þín minning mjøg sæt er.

Við þína náðar máltíð mér Mæta býð-ur þú, Jesú, hér, Svo að eins og þú manst til mín, Minnast skuli eg einnig þín.

2. Heimur mig því hindraði frá, Hans glys og framar stundaði' á, Hvað opt freist-ar mín hold og blóð, Að halda af réttri gæfu slóð.

3. Æ! þá eg gleymi þinni náð, Og það til góðs hef veika dáð, Gætir ei skyldu

gleymskan blind, Glæpugnr bæti' eg synd á synd.

4. Æ! hjálpa mér rétt hyggja' að því, Hvernig þú umgekkst veröld í; Þá missir veröld mitt afhald, Missir þá syndin krapt og vald.

5. En það eg brant þér ávallt mót, Angrar mig nú af hjartans rót. Æ! skyldi' eg vera vinur þinn, Veikan, hvikulan mig sem finn?

6. Já, í von þori jeg og trú Jesú þinn að minnast nú. Skal hann ei minnast mín, sem þó Mig fyrir sekan leið og dó?

7. Komi nú þúnga þjáður hér, Og þreyttur hingað komi hver. Þeir öðlast frið, sem trúa traust, Og trega syndir hræsnislaust.

8. Upp á þín kem eg eigin orð, Og mæti, Jesú, við þitt borð; Bænheyr míns hjarta harmaraust, Hjá þér, á þér er allt mitt traust.

9. Gef oss að minnast ætíð á Endurlausn, sem þér feingum hjá; Gef oss, herra, á himnum stað Hjá þér, af miskun bænheyr það.

No. 217.

Lagid: Kristi, vér allir þökkum þér.

Frelsari gódi, fyrir þitt bord Framkrýp eg þessu sinni, Pínu þínu og efstu ord Audmjúkur hef í minni; Nafn þitt vegsama vil eg hér, Vera má hver, sem treystir þér, Fullviss ad miskun finni.

2. Er eg þess verdur, ad þá nád, O Jesú! reyna fái? Elska eg þig af allri dád, Umbót svo vinna nái? Er mín trú þér svo þóknanleg, Pad upprisinn á sídan eg Dýrd þína, son guds, sjái?

3. Pú rannsakar og þekkir mig, Pú veizt af gleymsku minni; Of sjaldan minnist eg á þig I hryggd og velgeingninni. Æ! hvad dárleg mín illskan er, Eg veikur treysti, Jesú, þér, Ad fyrirgefning finni.

4. Medtaktu, drottinn, mína trú, Medtak þad heit eg gjordi, Helgist þér allt mitt hjarta nú, Helgist þér mitt framferdi; Sjálfur hér mína sálu prýd, Svo eg maklegur alla tíd, Guds son, þinn gestur verdi.

5. Pú sem í minning' þína hér Pessa bandst oss ad neyta, Svo allir jafnan ætt-

um vér Eptir þér, Jesú, breyta, Láttu oss þannig lifað fá, Að lærdóm þinn vér stundum á; Virztu krapt þar til veita.

Minnstu, ó maður! á minn deyð.

Sjá No. 76 og fleiri að framan prentaða sálma um Jesú pínu og dauða, No. 70, 74 og 75.

---

c) Eptir útdeilingu.

No. 218.

Lagið: Jesú þínar opnu undir.

Jesú, sem að dauðann deyddir, Og dauðlegum gafst lífið mér; Þú að borði lífs mig leiddir, Lausnar pantur feinginn er, Efl þú mína ást og trú, Auk mér sálar rósemd nú; Þig mitt lífið heiðri' í heimi, Hjálp veit, þér eg aldrei gleymi.

---

8. Dauðinn, upprisan, dómurinn.

No. 219.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Hver veit, hvað fjærri' er æfi endi? Oðfluga tíminn burtu fer; Bráðlega má ske beri' að hendi Burtfarar kallið dauðans

mér. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja gef þú mér vel og rótt.

2. Má ske í nótt þú munir kalla Mína sál í eilífdar rann, Og hreysid líkams fyrri falla, En sela sólu hafid kann. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja gef þú mér vel og rótt.

3. Kenn mér þá vizku, vel svo telja Vegferdar minnar daga hér, Ad þinn eg stundi veg ad velja, Vakni til sælu' og lífs hjá þér. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja gef þú mér vel og rótt.

4. Vid elsku heimsins ann mér vara Æ minn hjarta taka á; Þegar þú kallar, þori' eg svara Þá: mig tilbúinn, herra, sjá. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja gef þú mér vel og rótt.

5. Veit þú, ad einginn hlutur hrífi Hjartad mitt þínum ótta frá; Öll skal mín vera lyst í lífi, Líka í dauda von þér á. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja gef þú mér vel og rótt.

6. Birztu med Krists verdskuldun hylja Vel mínar syndir, fadir kær, Þeim sem idr-

ast og vanda vilja Verk sín, miskunin æ er nær. O gud! þá daudans dregst ad nótt, Deyja gef þú mér vel og rótt.

7. Komi því minnar æfi endi, Eg af heiminum gladur fer, Á míns frelsara fund eg vendi, Finn þig, ó gud! nádugan mér; En þegar daudans dregst ad nótt, Deyja gef þú mér vel og rótt.

No. 220.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Hversu mig leysast lángar, Lifandi gud, þú sér, Og frá holds fjøtrum gánga Í frelsi mitt hjá þér. Ef finn eg ángist eina, Otalfalt böl og vei, Harm sál og hjartad reyna, Hægist þeim, nær eg dey.

2. Fús heli fáng eg breidi, Fæla mig þad ei kann, Fyrst Jesús drottinn deydi, Dyr lífs sem opna vann. Nær gud svo vill mér vegni, Viljugt eg dey med þel; Hans kalli gladur eg gegni; Gott er ad deyja vel.

3. Allt þó mér veita vildi Veröld ágæti sitt, En eg hér ei vid skildi, Ohapp þad væri mitt. Á himnum allt er betra, Eg

fagna, þegar má Fara til fedra setra, Fyr komnum búa hjá.

4. Mín burtför má ske græti Mér léntra vina geð, Og þeir, eg við skil, væti Veinandi minn' náðbeð; Ef dauðinn út mig kallar, Öflug sú huggun er: Þá finn eg aptur alla, Sem ástkærir voru mér.

5. Í stríði' hins stránga dauða, Styrk veittu, faðir, mér, Lát beli linna nauða, Lífs neyð þá hættust er; Svali, nær síðast anda, Sálunni friður þinn, Þá sendri þér til handa Þæg verður burtförin.

No. 221.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Æ! vökum, dauðinn áður en kallar Oss á óvæntri héðan stund, Aldraðir bæði' og úngir falla Í sótt, og hraustir hels í blund. Sín afdrif fyrir einginn sér, Ætíð viðbúinn sæll því er.

No. 222.

Lagið: Upp á fjallið Jesús vendi.

Glaður héðan vil eg venda, Vært í jarðar skaut á ný, Neyð með lífi ná mun enda,

Næsta feginn verd eg því, Audnist mér ad lyktum lenda, Líknarhöndum drottins í.

2. Hvad má framar auka ótta? Eg med ró vil daudann sjá, Sem úr lífs mig færir flótta, Til frelsarans, hvern ad vin eg á; Sál, vid adfor andláts nóttar, Í guds vernd sig fela má.

3. Sá fullkomnad hér allt hefir, Hann mun annast líf mitt hér; Jesú, stýrk þín gæzka gefi, Til grafar trúr eg reynist þér, Vel vidbúinn, kært þá krefur Kallid dauðans önd af mér.

No. 223.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Kristi', er lézt á krossi lífid, Og krapti med 'þad aptur tókst, Dauda míns ad duga' í kífi Dád og krapta þú mér jókst. Hel fær grandad hvergi mér, Ef hlýdnast eg og treysti þér; Mig, í trú sem for þín feta, Flytur þad til lífsins betra.

2. Lífsins fjör þá magnlaust mædist, Mér gröf opnar kjöltu sín, Ognum dauðans hvergi hrædist, Horfi' eg gladur upp til þín, Fel ókvidinn frelsta önd, Frelsari

minu, í þína hönd, Feta helstig fúsu gedi, Fullur af huggun, von og gledi.

3. Þú ert, drottinn, ljós og lífid, Líkn og traust er ordid þitt; Þú mér hefur heit þad gefid, Ad hold einúngis rotni mitt; Í vegsemd eg upp mun stá, Avallt fremd í dyggdum ná; Avallt kroptum ædri safna, Eingu má vid sæld þá jafna.

No. 224.

Lagid; Gæzku guds vér prisum.

Sjá, Jesú, vegferd vora, Umvafda hættu' og þrá; Veit oss varlega' ad fara, Vertu oss ætid hjá, Óhult um daudans dal Vér svo braut þúnga þreytum, Þér loks í gledi mætum, Og fyllum frelstra tal.

No. 225.

Med sinu lagi.

Allt eins og blómstrid eina, Uppvex á sléttri grund, Fagurt med frjóvgun hreina, Fyrst um dags morgun-stund, Á snöggu angabragdi Afskorid verdur fljótt, Lit og blöd nidur lagdi, Líf mannlegt endast skjótt.

2. Svo hleypur æskan únga Óvissa daudans leid, Sem aldur og ellin þúnga,

Allt rennur sama skeid. Innsigli eingir sríngu, Upp á lifs- stunda bid, En þann kost undirgeingu Allir ad skiljast vid.

3. Daudinn má svo med sanni Samlíkjast, þykir mér, Slingum þeim sláttumanni, Er slær allt hvad fyrir er, Grösin og jurtir grænar, Glóandi blómstrid fritt; Reyr, stor sem rósir vænar Reiknar hann jafn- fánýtt.

4. Lífid manns hratt fram hleypur, Hefur þad einga bid, J daudans grimmar greipur, Grøfin tekur þar vid; Allrar veraldar vegur Víkur ad sama púnkt, Fetar þad fús sem tregur, Hvort fellur létt eda þúngt.

5. Hvorki fyrir hefd né valdi Hopar daudinn eitt stryk, Fæst sízt med fögru gjaldi Frestur um augnablik, Allt hann ad einn gildir, Þótt illa líki' eda vel, Bón ei né brædi mildir Hans beiska heiptar- þel.

6. Menn vada' í villu og svíma, Veit einginn neitt um þad, Hvernig, á hverjum tíma, Eda hvar hann kemur ad. Einn vegur öllum greidir Inngáng í heimsins

rann, Margbreyttar lízt mér leidir Liggi þó út þadan.

7. Afl daudans eins nam kreinkja Alla í verøld hér; Skal eg þá þurfa þeinkja, Hann þyrmi einum mér? Adams er edli runnid Í mitt náttúrlegt hold, Eg hef og þar til unnid, Aptur ad verda' ad mold.

8. Hvorki med hefd né ráni Hér þetta líf eg fann; Sálin er, svo sem ad láni, Samteingd vid líkamann; Í herrans hønd-um stendur, Ad heimta sitt af mér. Dand-inn má segjast sendur, Ad sækja hvad skap-arans er.

9. Nú vel, í herrans nafni, Fyrst naud-syn ber til slík; Jeg er ei þeirra jafni, Sem jørdin geymir nú lík; Hve nær sem kallid kemur, Kaupir sig einginn frí; Þar læt eg nótt, sem nemur, Neitt skal ei kvída því.

10. Eg veit minn ljúfur lifir Lausn-arinn himnum á, Hann rædur øllu yfir, Einn heitir Jesús sá, Sigrarinn daudans sanni Sjálfur á krossi dó, Og mér svo aumum manni Eilíft líf víst til bjó.

11. Med sínum dauda' hann deyddi Daudann, og sigur vann, Mágt hans og afli eyddi, Ekkert mig skada kann; Pó leggist lík í jørdu, Lifir mín sála frí, Hún mætir aldrei hordu, Himneskri sælu í.

12. Jesús er mér í minni, Mig á hans vald eg gef, Hvort eg er úti' eda inni, Eins þá eg vaki' og sef. Hann er mín hjálp og hreysti, Hann er mitt rétta líf, Honum af hjarta' eg treysti, Hann mýkir daudans kíf.

13. Jeg lifi' í Jesú nafni, Í Jesú nafni' eg dey, Pó heilsa' og líf mér hafni, Hrædist eg daudann ei; Daudi, eg óttast eigi Afl þitt né valdid gilt, Í Kristi krapti' eg segi: Kom þú sæll, þegar þú vilt.

No. 226.

Lagid: Í Jesú nafni uppstá.

O minn herra! hjálp mér, þá Lífsins skammtur er á enda, Ei vill hjólid leingur vendast, Og eg spennist oki frá. Unn mér þá ad eyddum dogum Audlits þíns eg sjái dýrd; Eydist synd, ángist og kløgun Ásamt mínum hjúpi' í jørd.

No. 227.

Lagid: Öldúngar Júda annars dags.

Gef eg mig allan á guds míns náð, Geymi hann allt mitt efni og ráð; Hvad helzt mér kemur höndum að, Í hverjum stað, Hans miskun gjörvallt fel eg það.

2. Minna lífdaga stærð og stund Stendur í guds míns föður hönd; Nær sem hann vill, þá vil eg strax Vera til taks, Gladur bída þess góða dags.

3. Af því eg veit og eflaust finn, Endurlausnarinn lifir minn, Það er mín trú, hans kvöl á kross Keypti lausn oss, Avann farsældar ædsta hnoss.

4. En þó að lágt mitt lidna hold Liggi, fúni og verdi' að mold, Samt finnur ekki sálin deyð, Né sorgar leið, Því hún er frí frá allri neyð.

5. Hvað er lík manna? mold og jörð, Máttarlaus, dofin, köld og hörð. Hver maður fædist hingað ber, Hver helzt sem er, Hefur ekkert í burt með sér.

6. Hann kann að vera hraustur í dag, Heill og vel fær í gledihag, En á morgun

sjúkur og sár, Svo til þad gár, Líka má ske framlidinn nár.

7. Allt eins og blómstrid gult og grænt, Med glans er stendur fagurt og vænt, Á augabragdi er ordid þurt, Einga ber kurt, Fellur, visnar og fýkur á burt.

8. Med þeim skilmála madur hver, Af módur lífi fæddur er; Hann skal burtdeyja hédan víst, þá varir sízt, Verdur hann sæll er vid því býst.

9. O madur kristinn! hygg ad hér, Hugsa þig um medan tíminn er, Nú er þér bodin nádin stærst, Guds elskan ædst, Í þessu lífi líkn sú næst.

10. Ef ad þú idrast efalaust, Á Jesúm setur von og traust, Þá er hans nád þín heill og hlíf, Hjálp, verud og líf, Svo aldrei kannir eymda kíf.

11. Af augum þínum öll þín tár Aft-rík hans þerrar höndin klár, Jundælan fögnud helgum hjá, Á himnum þá, Endalaust muntu finna og fá.

12. Gledjumst hér vid, öll guds börn trú, Gód og fullvíss er huggun sú; Heim-

von er kær, því hér er allt Í heimi valt, Eilífan fögnud erfa skalt.

13. Unn þú oss, gud, ad idrast hér, Á medan nádartíminn er. Drottinn, gef hæga dauda tíd, Frid fyr og síd, Eilíft líf med útvöldum lýd.

No. 228.

Lagid: Um daudann gef þú, drottinn, mér.

Mín lífstíd er á fleygi-ferd, Eg flýti mér til grafar, Innan nauns tíma nár eg verd Nakinn lagdur án tafar; Daudleg mann-eskja, dvel ei þá, Dauda þinn fljótt ad minn-ast á, Þau rád er þörf ad hafa.

2. Eins og þú vildir óska þér Í daud-ans sídstu mædi, Ad lifad hefdir, lifdu hér, Í lukku' og þrautum bædi; Hefd, vold og motord held eg þá, Heldur létt verdi met-um á Vid himna vegin gædi.

3. Þó ad oss sæki sótt og hel, Samt megum vér því trúa, Ad ef hér lifad höf-um vel, Heim er oss gott ad snúa, Til drottins, hvar í dýrdar vist, Dýrdlegir mun-um fyrir Krist, Vid sælu' og blessun búa.

No. 229.

Lagid: Hver, sem ad reisir hæga byggd.

Líkt skugga burtu líf manns fer, Leid þúng verkar mótlæti, Æskublómid stutt einatt er, Yfrid hvikul vor kæti; Menn fædast, vara' og falla frá, Fáir sjøtiu árum ná, Ef fleir- um, er fágæti.

2. Grøfin vort hold til geymslu fær, En góds ad vænta megi, Og dauda verdi' oss dúrinn vær, Drottins ord bregdast eigi, Sem þad fyrst vøktun setur í, Sidan líf eilíft gefur því Uppvøktu á efsta degi.

No. 230.

Lagid: Herra gud í himnaríki.

Høndin þín, drottinn, hlífi mér, Þá heims eg adstod missi, En nær sem þú mig hirtir hér, Hønd þína' eg gladur kyssi.

2. Daudans stríd af þín heiløg hønd Hjálpi mér vel ad þreija, Medtak þá, fad- ir, mína ønd, Mun eg svo gladur deyja.

No. 231.

Med sínu lagi.

Nú látum oss líkamann grafa, Og eingan

efa á því hafa, Á efsta degi' ad upprís hann Í dýrd, sem aldrei bregdast kann.

2. Holdid er jørd og af jørdu, Ad jørdu einnig aptur verdur, Af jørdu rís þad efalaust, Alla þá vekur drottins raust.

3. Í guds ríki øndin lifir, Eilíf miskun henni hlífir, Jesú fyrir sáru krossins kvøl, Kvitt vid syndir og daudans bøl.

4. Hans (hennar) mótlæti, hryggd og mæda Hefur nú øll endíng góda, Ok Krists um sína æfi dró, Er nú framlidinn, lifir þó.

5. Eilífan frid øndin hefur, Allt til dómsdags holdid sefur, Af jørd gud þá uppreisir þad Ódaudlegt, heilt og forklárad.

6. Lúinn skildist hann (hún) vid heiminn, Í himna sælu er nú kominn, Lifanda gudi lifdi í trú, Lifir því víst med honum nú.

7. Sofi hann (hún) nú hér í fridi, Heim vér gaungum frá þessu leidi; Sem bezt jafnan sig sidi hver, Svo daudinn oss velkominn er.

8. Þar til hjálpi oss herrann Kristi, Hver oss med pínu' á krossi leysti, Frá dauda, synd og hættum heim; Heidur, lof, dýrd sé kóngi þeim.

No. 232.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hér á jørdu ei hefur tøf Hugur minn, þegar sé eg grøf; Sjón þeirri glædist ávallt af Upprisu von, sem Jesús gaf; Sofnar líkami' og lífid manns, Lifnar sídar med dýrdar glans.

2. Mikill dagur oss mæta á, Munu grafirnar ópnast þá. Lifandi' og daudir, lausnari minn, Leidast skulu fyrir dómstól þinn; Þeir einir standast þá fyrir þér, Sem þér í trúnni lifdu hér.

No. 233.

Med sinu lagi.

Um daudann gef þú, drottinn, mér, Eg daglega hugsa megi, Og ad min æfi á enda fer, Eg víst því gleymi eigi. Upplýs mitt hjarta, herra minn, Ad hrædast kynni' eg dóminn þinn, Er uppkvedst á efsta degi.

2. Eins og þverhond er æfin breid, Allfátt mig kann ad hugga; Litils er vert mitt lífsins skeid, Launsvik óvinir brugga, Fánýtt er þad og fallvalt mjøg, Eg sæ því ekki' á nokkurn veg Vid líkara lift en skugga.

3. Vort lífsins blóm er sorg og sút, Og svo sem grasið vallar, Líka sem ræða líður út, Eða lesnar sögur snjallar. Sem fuglar á burt fljúgum vér, Fljótt eins og þá straumur fer, Guð menn úr kífi kallar.

4. Þótt margir menn í heimi hér, Hégómlega sig mæði, Til einkis gjöra þeir allt það sér, Fyrir auð og ríkdóms gæði, Og vita' ei, hver það hljóta skal; Herra, kenn mér mitt daga tal, Hjá þér svo huggun næði.

5. O guð! þú ert mín aðstoð bezt, Á þig minn andi treystir; Mín er sú bón og þörfin mest, Mig frá ófærum leysir; Hjálp mér í dauðans dapri pín, Drottinn, varðveittu sálu mín, Og til lífs mig uppreisir.

No. 234.

Lagið: Jesú, þínar opnu undir.

Vonin kæra, eilífð eina, Arfleifð mín þá varð eg til; Glæpa næra glóð óhreina, En gæta þín, er dára spil; Hver vill þar um hugsa þjóð, Og helgunar ei velja slóð, Sem til vísta gleði greiðist, Gjörvöll lyst á jarðar eyðist?

2. Á guð þig, minn andi kallar, Áheyrn ljá nú bænum mín, Aldrei mig lát annan falla Orði frá og boðum þín; Fallinn reis mig fætur á, Fljótt afleys og miskun tjá; Fyrir hinna seku sanda Syndir minn leið Jesús dauða.

3. Veit mér brúka vel í haginn Bænstu náðar gefnu tíð, Svo við ljúka sérhvern daginn, Sjáist dáða verkin fríð; Að guðrækinni aldrei eg Út af kræki dyggða veg, Inn í blíða eilífð lánga Ugglaus síðan vil eg gánga.

4. Fær þá stríð í friði enda, Forn ánauðin kyrrð í ró; Einginn kvíði' og klögun henda Kann, hvar dauðinn aldrei bjó, Unmyndaður, alheill þá, Eg hugglaður loksins má Frelsarann í fegurð líta, Fundinn þann ei tímar slíta.

No. 235.

Lagið: Far heimur, far sæll.

Mér, heimur, far frá, Því nú þreytist sál mín að sveima þér hjá, Og glaumur þinn metandi ekki neitt er Mót unaðsemd himins, sem lofuð er mér, Mig heim þáng=

að lángar, því hér leiðast fer :,: Hégóm-inn einber :,:.

2. Seg mér satt: hvað er, Sem heim-urinn fláráði heilla nafn lér? Reikandi skuggi og skýjaflug hratt, Skjótt uppþotin bóla, sem hjaðnaði' og datt; Í sút vafin missýning sannkölluð hér :,: Hégóminn einber :,:.

3. Hvað auðurinn er? Sá afguð, sem dárunum dýrmæti lér, Og tældi svo marga mjög frómleika frá, En fékk þó ei mettað, þann fýsti því ná; Þú, ríkdómur, ert, eins og reyníst þú mér, :,: Hégóminn einber :,:.

4. Hvað gildir heims makt, Hans ó-skapa veldi, hans oflæti stakt? Hvað opt er það öfundað, ofsókt og hrjáð? Hvað opt glatað, umbilt og hatað og smáð? Þinn skersur, þú dárlega drambsemi, er :,: Hégóminn einber :,:.

5. Afl, aldur; hvað er? Hvað snilli? hvað heilbrigði' og heppileg kjör? Hvað unnusta mannanna, aðstoð og ráð? Hvað erviðis ákafi, mæða, manndáð? Hvað er

þad, nær daudinn oss út kalla fer? :,: Hégóminn einber :,:.

6. Þvi far þinn veg nú, Þú heimur fallvalti, og hjálp þín ótrú; Eg sný hug til himins og hann stunda á; Til herra míns Jesú, minn frelsara sjá; Þar hjá þeim útvoldu' hann hét og bjó mér :,: Víst sjálfum med sér :,:.

7. Þar mun eg þad fá, Sem hér á jordunni' ei heyrdi né sá, Þann ríkdóm, þá virding, sem varanleg er, Þá vegsemd og gledi, sem aldregi þver, Þá einkis eg sakna, því ávinn gjørvallt, Þar gud er mér allt, Minn gud er mér allt.

8. Sæl verdur sú stund, Eg sídasta burtfarar sætan fæ blund, Nær sála mín duptinn sig skilur frá, Til síns guds og skapara upplída má; Sú komi sæl stundin, mér komi' á hans fund, Kom dauda kær stund, Kom mér á guds fund.

---

9. Fyrirbænir.

a) Fyrir öllum yfir höfuð.

No. 236.

Með sínu lagi.

Gef þinni kristni góðan frið, O guð! um allar tíðir, Því ekkert höfum vér annað lið, Einn þú fyrir oss stríðir, Sjálfur guð vor sannur faðir.

2. Þú einn heilagan hug og ráð Og hreint framferði veitir; Gef oss það hjarta' af þinni náð, Þíns orðs alleina leiti, Eptir því í öllu breyti.

3. Þó vor misgjörð sé mörg og stór, Með náð virztu það bæta, Í líkn og miskun lít til vor, Lát oss ei hegning sæta, En fyrir Jesúm mildi mæta.

4. Um það biðjum vér öll þín börn, Að frið viljir oss gefa, Með þinni hönd og mildri vörn Móti óvinum oss hlífa, Þér til lofs svo mættum lifa.

No. 237.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Guð, þú kannt og vilt oss veita, Vora

það sem bætir þörf, Um aðstoð þína ekki neita, Allra blessa kall og störf, Auki krapta oss þín náð, Að efla bræðra heill með dáð, Að vér gögnumst æ sem flestum, Unn oss, guð, vér hug á festum.

2. Kórónu þeim þú bauðst að bera, Byrði létta gjörðu hans, Þér til heiðurs hann lát vera, Heill ríkis og Íslands, Fús sérhverjum gefi gaum, Sem gjörir rétt og sannleiks taum Dregur, efli lán svo lýða; Laungun hans sé þér að hlýða.

3. Valdstjórn bjóða virztu' á landi Vizku þræða rétt á mið, Að vernda góða', en varna grandi, Veit hjálpræði þitt og lið; Þeim oss dyggða lýsa' á leið, Léna tryggð, en forða neyð; Sín embætti veit þeim vanda Vel af mætti' og náð þíns anda.

4. Blessa þá, sem byggðir yrkja, Blessa þeirra sveita' í frið, Með vellíðun virzt þá styrkja, Við forsjálni, heiður, grið, Hvern ærlegan iðjumann Í stétt sinni blessa hann, Lát það vera sérhvers sóma, Sæmd vors efla lands og blóma.

5. Guð, þitt orð og andi leiði Oss

á dyggða vegi hér, Aðstoð nema oss þú greiðir, Ekkert megnað fáum vér; Þér að þóknast unn þú oss, Svo öðlast mættum dýrðar hnoss, Það trúlyndum þínum gefa Þjónum síðar munt án efa.

No. 238.

Lagið: Jesú, þínar opnu undir.

Faðir, þeink til þeirra', er gráta Þúnga mótgángs undir hér; Virztu krapt þinn vera láta Vægð og styrk þeim nauðir ber; Allra kjør um láð og lønd Leika, guð, í þinni hønd, Þú kannt græða, þú kannt særa, Þú kannt hryggja' og endurnæra.

2. Í verndar þinnar skjóli' og skugga, Skulum vér lifa sorga frí, Fyrir ótta, fyrir ugga, Friði góðum jafnan í. Guð, þín miskun eilíf er; Eins framvegis gef oss hér, Allt hvað þurfum og til þinnar Ávallt þénar dýrðarinnar.

No. 239.

Lagið: Heiðrum vér guð af huga' og sál.

Vors herra Jesú verndin blíð, Veri með oss á hverri tíð; Guð huggi þá, sem hryggðin slær; Hvort þeir eru fjær eða

nær; Kristnina efli og auki vid, Yfirvöld-unum sendi lid, Hann gefi' oss öllum himna frid.

No. 240.

Lagid: Gjörvöll kristnin skal gledjast nú.

Þín hátign, gud, um eilífd er, Af dýrd-arstól himnanna, Í nád til jardar samt þú sér, Sendir heill byggdum manna; Æ! vér þig bidjum allir nú, Ad vort födur-land blessir þú, Veitir frid, velferd sanna.

2. Gef vorum kóngi gæfu' og rád, Gagn stunda landa sinna, Ad elska frid en efla dád, Og þegnum heill ávinna; Kall sitt ad rækja kenn svo hér, Kórónu' ad lífs í dýrd med þér Veitist og vegsemd finna.

3. Vors kóngs rádgjöfum veittu nád, Visdóm og adstod sanna, Og stjórna þeirra idn og dád Öllum til gagnsemdanna, Svo allir gódir eignist frid, Og med réttvisi geymist vid Arásum illra manna.

4. Fadir, lát rigna foldu á, Frjóvgun-ar krapt af hædum, Umgird vort land, og geym þad frá Grimmum hernadi' og skæd-um; Gud, þú med speki gjörir allt, Gef

oss ad treysta þér ávallt Bædi' i medlæti' og mædum.

5. Gef þegni hverjum gedjist hér Gaum skyldu sinni ad veita, A sjó og landi brands, sem ber, Og blessunar þinnar leita; Astundi svo med ást og dád Adstod, huggun og þarfleg rád Volndum jafnan veita.

6. Láttu oss, drottinn, líkjast þér, Og líf vort dyggdum prýda, Gef øllu því, sem gjøra ber, Góda framkvæmd, heill blída, Fodurland rétt uns finnum vér, Hvar fáum betri styrk en hér, Þér, fadir, þjóna' og hlýda.

No. 241.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Frid veittu voru landi, Voldugi fadir, fyr og sid; Yfirmonnum øllu grandi Og undirgefnum forda lýd. Þá lidur ad lifsins enda, Og linnir heimsins stund, Gef oss þinn guddóms anda, Sem gledji vora lund, Vort athvarf allt i heimi Og adstod drottinn er, Hans hønd oss hlifi' og geymi Vid háska' og naudum hér.

No. 242.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Lát landid frjóvgun fá Fulla og sæta; Réttinn sinn framgáng sjá, Og sannleiks gæta. Gud gefi mér Minn deildan verd á medan, Og til þess eg vid grof Aflegg minn ferda staf, Og held burt hédan.

No. 243.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Kóngsins lifdagar fjolgun fái Fyrri og síd í blessun hér; Hans stjórn lukku og heillum nái, Hans kyn blómgist, uns tíd oll þver, O gud vor fadir! oss heyr nú, Vér æskjum þess, hann blessir þú.

2. Umkríng hans sæti sífelt skíni Sannleiki' og nád, réttlæti med, Þín adstod hann med heidri krýni, Heill og fridur hans lífgi ged, O gud vor fadir! oss heyr nú, Vér æskjum þess, hann blessir þú.

No. 244.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Heidur, frid, lukku, lán og gædi Legg yfir hann, sem kóngur er, Landa- stjórn hans og hjarta bædi, Himneski kóngur, líki

þér; Landa-búum hans legg þau ráð, Ad lukku fái' og gæfu náð.

---

b) Á strids-tímum.

No. 245.

Lagid: Væri nú gud oss ekki hjá.

Sé gud med oss, vér eingri þá Olukku þurfum kvída, Hann má traust setja hver einn á Í hryggdum mædu tída, Hann sá gódi gud hjá oss er, Hann frelsar oss, því skulum vér Hans gladir hjálpar bída.

2. O gud, þú hefur opt þad gjört, Er menn sízt vænta kunnu; Já opt þá ský umkríngdu svört, Inndælust ljós upprunnu; Von þegar komin var í þrot, Vér þinnar hjálpar feingum not, Mein farga oss ei unnu.

3. Vér bidjum þig, vor blídi gud, Bæn vora heyr sem fadir, Set takmak stridi, sorg og naud, Send oss frid, svo ad gladir Þitt frelsi sjáum, þitt í hús Þakklátur gángi hver og fús, Þér prís ad hefja hradir.

Gef þinni kristni gódan frid.

(Sjá No. 236.)

---

c) Í skædum stór-sóttum.

No. 246.

Lagid: Væri nú gud oss ekki hjá.

O gud! hvers nád og adstod blid Er þeim vís, sem þig bidur, Þú sendir oss nú sorgar tíd, Svo burt vor hverfur fridur; Angistin girdir um oss, því Allmørgum daudinn kastar í Grafar nidmyrkur nidur.

2. Oss nidurlúta' í naudum því Nýjar hormúngar græta, Daudanum hljótum hartnær í Hverju fótspori mæta, Einn vinur flýa annan má, Og bródir fordast bródur sjá, Síns lífs sjálfur ad gæta.

3. En verdi, ó gud! vilji þinn, Var hann og er þad bezta; Vægdar þig bidjum vér hvert sinn, Von høfum á þér festa, Þó ædi daudinn enn á ný, Øllu til góda stýrir því Þín fødur-mildin mesta.

4. Þeirra styrki þinn andi ønd, Er hédan svipta eiga, Rétt þeim í dauda hjálpar hønd, Ad hafi trú ódeiga; Von um fullsælu vek þeim hjá, Værd andar lát þeim gefast, þá Í fridi fara mega.

5. O drottinn, minnstu mædra vel, Mildi

gleð alla þinni, Veit oss hreintrúað hjarta-þel, Hrind frá oss efa-sinni; Gef að í kvøl og kæti vér Kappkostum, að oss dauðinn hér Viðbúna vel æ finni.

---

d) Í landplágum.

No. 247.

Lagið: Jesús Kristur er vor frelsari.

Réttláti guð, hvers hegning stríða Hræðilegt er að sjá og líða; Í þinni hendi er himin stór, Hafið, jörð, elding, vindar, snjór.

2. Hvað sem þú býður, hlýðir, kemur, Hvað þú vilt afmá sést ei fremur, Árfæld, hallæri, auðnu, pín Almáttug stýrir forsjón þín.

3. Æ guð, sjá nú, hvað yfir dynur, Undir hörmúngum land vort stynur, Þín börnin kveina' og barma sér, Boði dauðans því geyst um fer.

4. Mønnum og skepnum missist friður, Menn og skepnur því stynja viður, Hvorttveggja þetta, herra, þó Høndin almáttug þín til bjó.

5. Lifandi guð, sem lífið lénar, Og lífs

heill vorri sér hvad þénar, Minnst vor í náð og vægd oss sýn, Vér treystum upp á gæzku þín.

6. Bjóð þú landplágum, hættu, hryggdum, Að hverfa burt frá vorum byggdum, Fødurland vort og fólk allt hér, Fadir, í miskun tak að þér.

7. Bjóð himni, jørd og hafi líka, Herra, oss færa blessun ríka, Forþéntu straffi væg oss vid, Vort land umgirtu þínum frid.

8. Gef oss framfor í gódum dyggdum, Gæt vor vid syndum, kvøl og hryggdum, Vernd þín oss geymi' um vøtn og lønd, Vér felum oss í þína hønd.

---

e) Fyrir deyjandi.

No. 248.

Lagid: Øldúngar Júda annars.

Þeim, sem daudinn nálægist nú, Nádugi drottinn, hjálpa þú, O! hvad hørmúngin hart þá sker, Hvad jardneskt er, Ekkert þá framar huggar hér.

2. Þinn kraptur styrki þeirra lund, Sem þúngan báru dags um stund, Nú er lífs

dagur enda á, Æ! láttu þá Kvøldværdir góðar, fadir, fá.

3. Eingiun svo hladist eymdum hér, Ad vonarsjónir missi' á þér; Send veikum hægd og legg þú lid, Lát sálarfrid Lina of-raun og gefa grid.

4. Æ! lát þá minnast á þad vel, Ad nú sídasta' er rauna jel, Og hvern einn lika hyggja' ad því, Ad heimi i Audstreymi vid er einginn frí.

5. Þitt ord þeim sýni saunleik þann, Sigur á deyd ad Jesús vann, Og ad oss til bjó samvist sá Þér sjálfum hjá; Gef þeim traust setja allt þar á.

6. Veit þeim øfluga von og traust, Um vegsemd med þér endalaust, Og þá farsæld, sem er þér hjá, Þitt anglit sjá, Og meiri æ fullkomnun fá.

7. Vert þeirra gud og gef þeim nád, Gæd þá vid andlát styrk og dád; Líkamans þegar bresta bond, Í blída hond Þína, gud, medtak þeirra ond.

III. Sálmar til vissra tíma.

1. Áraskipti.

Einn guð þér allir prísið. (Sjá No. 31).

No. 249.

Með sínu lagi.

Guðs vors nú gæzku prísum, Góðir rétt-kristnir menn, Með saungum líku hans lýs-um, Lof segjum honum enn Fulltingi fyrir sitt, Sem hefur af gæzku sinni, Hver einn trúi' eg það finni, Á þessu ári' oss veitt.

2. Miskunsemd hans og mildi Vér minn-umst glaðir á, Og virðum víst, sem skyldi, Hans velgjörninga þá, Er hann nú þetta ár Oss gefið hefur öllum, Konum bæði og köllum, Og kunnugt fyrir oss stár.

3. Voldugur drottinn veitti Voru á landi frið, Allt fólkið einnig fæddi, Og gaf hvað þurfti við, Af hans miskunar hönd, Því byggð og bæum vildi Blessun faðirinn mildi Gefa um gjörvallt land.

4. Oss hefur vardveitt alla Af födurlegri náð, Ef vildi' hann yfir oss falla, Sem vor er mørg ódáð, Með jafnri mæðu' og pín, Fyrir laungu værum vér deyddir, Af sorg og eymdum eyddir, Hver fyrir syndir sín.

5. Sí- ljúfur svo sem faðir Svo er hann mildur víst, Vér fáum frelsi glaðir, Fyrir vorn drottinn Krist, Með réttu trausti' og trú; Hann af oss sviptir syndum, Setur skammt hryggðarstundum, Vesslum hjálp viss er sú.

6. Allt gott þú einn oss gefur, O guð vor himnum á! Allt hvað andardrátt hefur, Allt skal þér lofgjörð tjá, Í Jesú nafni nú, Þín biðja børn enn fremur: Blessa árið, sem kemur, Allra þørf uppfylltú. :,: Í Jesú nafni nú, Þín biðja børn enn fremur: Blessa árið, sem kemur, Allra þørf uppfylltú :,:.

No. 250.

Lagið: Herra, þér skal heiður og lotning greiða.

Eitt á enda Ár vors lífs er runnið, En oss sendast Guðs af náðar brunni Líkn,

hjálprædi, Lífsins gædi, Lán og nædi, Hvarf þad hræda kunni.

2. Hjartad dansi, Honum lofgjörd inni, Hátt til annsi Túnga, mannvit, sinni, Hver med gáti Gofgi kátur, Guds nád játi, Lída' ei láti' úr minni.

3. Honum sálin Hlýdni sverji vísa, Hans vort málid Æ skal gæzku prísa; Vort þakklæti Veri' hans mæta Vilja' ad gæta, Ást svo ætíd lýsa.

4. Honum felum Hagsæld árs komanda; Hann sér vel um Oss, hvad mun þá granda? Oss hann seka Ei útrekur, Allan speki Hans burthrekur vanda.

5. Alvold mildin, Öllu þú sem rædur, Enn gódvildar Sed oss þinnar gædum; Andga dyggdum, Hamla hryggdum, Hrind burt styggdum, Bú oss byggd í hædum.

No. 251.

Lagid: Lofid gud, lofid hann, hver sem kann.

Eitt nú er Utrunnid lífsins ár; Lof sé þér, Lífs herra' og fadir klár, Allt þig lofar endalaust, Anda sem hrærir, Vetur, sumar, vor og haust Vegsemd þér færir;

Hver dags sól Heill veita' og gledi Heims um ból Hvervetna rédi, Likn og skjól Ljúfur oss tédi Gud, hvers mildi gøfgum vér. :,: Tíd og eilífd heidri hann, Hans kærleik prísi :,:.

2. Greida ber, Gud, fyrir lidna tíd Þakkir þér, Þín geymdi' oss nádin blíd, Gud og fadir vor þú varst, Varnadir grandi, Umsjón fyrir øllu barst Í voru landi; Frjóvsemd af Fylltir og gróda, Enn lézt haf Audlegd frambjóda, Fridur gaf Oss farsæld góda, Allt í settri ordu stód; :,: Allt forsjónar auga þitt Aleit í mildi :,:.

3. Allir nú Enn selum drottinn, þér, Allt hvad þú Oss hefur gefid hér, Ønd, líkama, audnu, líf, Øll vor heimkynni, gud, vort athvarf, hjálp og hlíf, Hønd geym oss þinni. Vel munt því, Vor gud, oss leida, Bjørg á ný Byggdum tilreida, Landi í Líkn, heill útbreida; Þér fulltreystum allir enn, :,: Ad þú blessir árid nýtt Oss, sem nú gefur :,:.

4. Útbreid þú, O drottinn! krapti med Traust og trú, Til þín ad fáum séd, Orda

þinna ljóma ljós, Leid villtum beina; Dyggd og vizka vort sé hrós, Vegsemdin eina, Gef oss frid Gódum ad halda; Send oss lid, Sitt hverjum gjalda; Alla vid Ást, nád margfalda; Af jord' og hafi braudi' útbýt, :,: Hvern med trú sín stunda storf Styrk, gud, og blessa :,:.

5. Kóngs vors lønd Krýn farsæld, drottinn kær, Þín sé hønd Þeim æ til verndar nær; Valdsmenn þeirra vizku prýd, Veit styrk af hædum, Ad farsæla landa lýd, Létta burt mædum, Gef þeim fá Gledi þá kanna, Avort sjá Embættis anna, Blessun sá Um byggdir manna; Hvers eins blessa stétt og stand, :,: Einn hvad bera' ei orka má, Adstodi fleiri :,:.

6. Gef oss nád, Gud, medan lifum hér, Vort allt rád Vanda til dýrdar þér; Oss í dyggdunm efli sú, Afstýri føllum, Í Jesú bidjum nafni nú, Neyd hrind af øllum. Íslands lýd Almáttug leidi Forsjón blíd, Farsæld útbreidi Árs hver tíd, Óhopp hjásneydi. Gud, þig heidri gjør-

voll lönd, :,: Þig vegsami ár og öld Allur lífs skarinn :,:.

No. 252.

Lagið: Gæzku guðs vér prisum.

Þökk, góði guð, vér færum Með gleði-saungum þér, Hátíðar hljómi skærum Hugkátir tjáumst vér; Heyr með velþóknun þú, Faðir, það lof, er ljóðum, Lypt munns og sálar hljóðum Á nýu ári nú.

2. Þú gafst oss lands og lýða Ljúfan, ó herra! frið, Og lagðir blessun blíða Bjargræði sérhvert við; Þitt væga vís-dóms ráð Oss hefur ætíð leidda, Og alla stigu greidda Með föður mjúkri náð.

3. Þegar til þín oss snérum, Þín misk-un tók oss við; Af himni hrestir erum, Huggun þú gafst og frið. Hugkæti helgri með, Þér bljúgir þakkir iðjum, Þig, drott-inn, enn tilbiðjum, Þitt prísum gæzku geð.

4. Gjör nú, ó guð! það biðjum, Gef oss blessun í ár, Með oss í öllum iðjum Æ sé þín gæzka klár, Hvern blessa, hvers eins stand, Lát vísdóm vaxa' og dyggðir, Vellíð-an kefji hryggðir, Blessa kóng, lýð og land.

No. 253.

Með sinn lagi.

Rís upp, mín sál, að nýu nú, Nýa lofgjörð uppbyrja þú, Því nú er nýtt ár komið, Nýr skeinkur þér Nýgesinn er, Nýrunnið himna blómið.

2. Lof sé þér, guð, fyrir liðið ár, Lífs heilsin mín öll í þér stár, O þú, minn andar kraptur! Sem vægðir mér, Svo enn eg er Á nýtt ár kominn aptur.

3. Þú hefur verndað veðhlaup mitt Vel, svo eg gæti huossið hitt, Á nú umliðnu ári, Líkama' og önd Þín líknar hönd Leiddi úr hættu og fári.

4. Einn varstu traust og unan mín, Ein mig verndaði gæzkan þín, Eg gekk í geymslu þinni, Hagsæld og ró Þín hönd mér bjó, Og huggun sálu minni.

5. O mín sálar heill hjartanlig! Haltu því sama fram við mig Á ári inngángandi, Handleiðslan þín Sé hlífðin mín Við háska' og öllu grandi.

6. Ný miskun ári nýu á Nýa mér kveiki laungum hjá, Þér einum þjóna, hlýða;

Mitt kall og stétt Trúr rækja rétt, Nór þiggja', ef vilt hid strída.

7. Þá æfi árum hallar 'hér, Hjástod bezt, fadir, vertu mér, Gef ending glada nauda; Athvarfid mitt Skal ordid þitt, Eins í lífi sem dauda.

8. Allt þad gott, sem mér untir þú, Almáttug hönd þín geymi nú, Og blessi mig og mína, Þitt andlit blítt, Um árid nýtt, Yfir mér láttu skína.

No. 254.

Lagid: O drottinn allsvaldandi!

Þökkum vér gudi gladir Af gódu hjarta, huga' og trú, Allir sem innsafnadir Erum í drottins húsi nú; Hann oss gaf Líf, og lénti Líknsemd af, Hvad sem þénti, Ei hann svaf, Allt sá bezt er henti.

2. Vor gud, þér vegsemd tjáum Vardveizlu þína fyrir og nád, Framar en skynjad fáum Forsjón þín hefur ad oss gád; Fyrir hlíf, Heilsu, gródur, Hjálp vid kíf, Næring, fódur Þér eilíf Þökk sé, fadir gódur.

3 Æ! fremur en þig bidjum, Oss

réttu þina fødur hønd, Ad allt til lofs þér idjum, Audi þinn styrki vora ønd; Auk oss dád, Andgast dyggdum, Um vort lád Barna styggdum, J sorg oss nád Send frá efri byggdum.

4. Lát hvern ársdaginn eina Æ kenna jafnan sért oss med, Og menn i øllu reyna, Ad stjórn þin mild þá fær á séd. Fadir, vér Forsjá þinni Felum hér Lif, heimkynni, Allt hjá þér Adstod, Blessun finni.

---

2. Missiraskipti.

---

a) Vor-sálmar.

No. 255.

Lagid: Gæzkurikasti grædari minn.

O herra gud! eg þakka þér, Þú hefur hlift og stjórnad mér A nú umlidnum vetri, Háska og slisum varnad vid, Veitt blessun, næga hlifd og lid Mér og minu adsetri. Drottinn, drottinn, Eg kann eigi, Ut ad segja Astar anda, Miskunar þinnar mér til handa.

2. Samt hef eg syndgad mikid og mjog

Móti þér hátign guddómleg, Minn guð, minnstu þess eigi, Lát yfirgnæfa gæzku þín, Gjørðu enn framar vel til mín, Hvað eg efa aldregi. Drottinn, drottinn, Mín hefur gætt Og meinin bætt Þín miskun ríka, Unn mér hún fylgi' á eptir líka.

3. Missirið er nú umliðið, En hið nálæga tekur við, Því bið eg, herra hýri, Að mig leiði þín hjálpar hönd Hættulaust yfir mein og grønd, Og athöfn allri stýri; Drottinn, drottinn, Að øndu minni Máttur þinn og Mildi gæti, Líkaminn sömu liðsemd mæti.

4. Inngáng bæði og útgáng minn, Aform og hegðun sérhvert sinn Farsæl þú, guð minn góði, Mér og minni svo stjórna stétt, að stundi' eg hana vel og rétt Í þinnar forsjár flóði. Drottinn, drottinn, Leið þú mig um Lukkustig frá Lasta voða, Virztu mig ætíð í øllu stoða.

5. Allt hvað eg gjöri og gjöra læt, Guð minn, blessaðu, að því gæt, Svo farnist farsællega; Reisur mínar og ráðahag, Ræðu og ástand nótt og dag Annastu alla vega.

Drottinn, drottinn, Leyf þú ei eg Lifs á vegi Løstum sinni, Mig fel eg þér og mitt heimkynni.

6. Leid þú mig, gud, þann vissa veg, Sem visa ord þín guddómleg, Um alla æfi mína, Geym mín í sannri gudrækni, Gef þú, ad eg innlæstur sé I verud og vøktun þína. Drottinn, drottinn, Leyfðu mér, ad Lifa hjá þér og Lausnar degi Fagna, náð þína svo mikla megi.

No. 256.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Vetur er enn á enda, Eilíft lof sé þér, fadir kær, Þú lézt oss lukku henda, Og lagdir þad til, sem þurftum vær; Þú hefur øll vor efni Annast vid fári' og nand, Verndad í vøku' og svefni, Og veitt oss daglegt brand; Varnad voda og føllum, Vedra og húngurs pín, Afstýrt stórslisum øllum, Og stodad vel børnin þín.

2. Einginn kann yfirvega Alla blessun, sem veittir þú, Andlega og stundlega A þessum lidna vetri nú, Heilsu, lán, heill, bjargrædi Hofum enn þegid vér, Margs-

háttar gagn og gædi Gafst þú oss, drottinn, hér, Þú hlífdir háska' og grandi, Hélzt byggd og skepnum vid; Þú veittir vorn landi Verndum á alla hlid.

3. Þakklætis offrid þýda Þiggdu nú af oss aptur á mót, Fyrir ást og ássjá blída Oll velferli og nádarhót; Svo fyrir son þinn mæta, Sendan til lausnar oss, Þú lézt hann borga og bæta Brotin vor oll á kross; Í honum allt hid góda Oss veittir, drottinn, þú, Þér gjorum þakkir bjóda, Þad er vort offur nú.

4. Hver kann ad tjá og tína Trúfesti þinnar sérhvern vott? Eda med ordum sýna Allt, sem landsbúum veittir gott? Auga þitt ad oss gádi, Eyra þitt heyrdi' oss vel, Hondin þín hjálpa nádi, Hýrt var þitt ástar þel. O þú drottinn alvaldi! Allt gott er lézt í té, Hér og um allar aldir Æfinlegt lof þér sé.

No. 257.

(Eptir gódan vetur).

Lagid: Nær Jesú Kristi!

Guds gæzku prísa Geymar, hof og stord,

Lof hans auglýsa Lifandi manna ord; Himnanna hersveitir Herrans votta dád, Allt gott enn oss veitir Ástin hans og nád; Merkin tída hentug hann Hogum lýda setja vann, Vorum hlýda kjorum kann Kæla' og sólar bráð.

2. Oss enn framleiddi, Eitt um vetrar skeid, Gud og lífs greiddi Gánginn heim í leid; Vodannum afvendi, Vedrin gjordi hæg; Leika lét í hendi, Lífsins medol þæg; Gaf fárádum huggun hann, Hressing þjádur jafnan fann, Oss í nádum veitast vann Vegnan gegn og næg.

3. Med hverju má eg, Minn gud, heidra þig? Ekkert til á eg, Áttu sjálfur mig; Þitt eg þér skal bjóda, Þad er mín ønd og líf, Prís þinn lystugt ljóda, lán hvort reyni' eda kíf. Offur greidi' eg þakkar þér, Þig tilbeidi: vertu mér Lífs um skeid, sem eptir er, Unan, von og hlíf.

4. Ný nádar gædi Nýu sumri á, Líf, føt, og fædi, Fadir, virztu ljá; Gagn, sem geingid stydur, Gefi' oss himininn, Frami, heilsa, fridur Fylgi' oss út og inn. Fén-

adar hjørd ei finni nauð, Færi jørdin øll-
um brauð, Lands umgjørdin láti auð Lað-
ast ad oss sinn.

5. O Jesú! á þér Øll min grundast
von, Haf bústað hjá mér, Heilagi guðs son,
Einkum lífs við lotin Láttu anda þinn,
Þegar eg máttar þrotinn Þeinki' á dauða
minn, Huggun seðja hjartans þel, Hugann
gleðja deyðs við el, Heim þá kveðja kann
eg vel, Og koma í himininn.

6. Þar sífeld sæla, Sem ei bregdast kann,
Og líf inndæla Æ við leikur mann; Alla'
án enda gleður Ástin drottins heit, Unun
æðstri meður, Í þeim dýrðar reit, Eymda
róli frelsuð frá, Fyrir stóli lambsins þá,
Høfuðbóli himins á, Heiløg dvelur sveit.

No. 258.

Lagið: Guði lof skal ønd min inna.

Lof syngið, gøfgið glaðir, Guð voru skap-
ara prísa ber, Sem með oss fer, sem faðir,
Framleiddi jørð og himna her, Gøfgið þann
guð, hvers haldizt Grunnlausa hefur náð,
Frá eilífð og um aldir, Allir hans mikl-
um ráð, Vor-søgnuð blitt útbreiðir Bøð

þitt, ó guð! vor guð, Þér lofgjörð, Þökk og heiður Því syngur ond vor glöð.

2. Voldugur, vís og góður, Veturinn, faðir, lézt framgá, Her náttúrunnar hljóðir Hvild tók og sem í dvala lá, Með vorblóma bliðum vakti Bending þín hann til lífs, Hýrt brosti og burthrakti Blíð sól þraut vetrar kífs, Ylgjöfum enn útfleytir, Öllum því gleði ljær, Fjör, hressing, frjóvsemð veitir, Farsæld um byggðir grær.

3. Guð, Allrar gæzku lindin, Gleðst enn náttúran öll við það, Í daggardropum sendir Öhra frjóvsemð hér ofan að; Strax blómi skógur skrýðist, Skraut jarðar nýsked læst Inndælum urtum prýðist, Eingið er blómstrum glæst, Lopt hlýtt, ylmur ágætur, Öll laða til vor hnoss Vorgæða', er, guð, þín lætur Gæzka útbýtast oss.

4. Um vollu' og grænar grundir, Gæzku þinnar bergmála róm, Otal þúsund þúsundir, Með þrá-samstilltum gleðihljóm; Lof þitt um loptið dunar, Lofa þig blómstur stráð, Fjall, laut og lækja buna Lof róma þinni náð, Hvert hljóð fögnuði fyllt er,

Fagran æ, syngur prís, Oss því ad þakka skylt er Þína tryggd, gud alvís.

5. Ei skal þó túngan eina, Algódi fadir, prísa þig; Hjartad í ástum hreina Hessi med gladværd til þín sig, Sífelt skal vor ósk vera, Med verkandi' ást og dyggd, Þér vora þøkk ad færa, Þjóna gladir med tryggd; Vér lífs tóm vort þér helgum, Vor skal á-stundan sú, Ad lærum, fúsir fylgjum, Fad-ir, því skipar þú.

No. 259.

Lagid: J Jesú nafni uppstá.

Ný upprann þín sumarsól, Vottur til um eilífd eigi Ad í minni grøf eg þreyi, Vor gud, athvarf vort og skjól, Ur ham vetrar folum færir Fold þín alvøld máttarhønd, Uppýngd skepnan hýr sig hrærir Um hafid, lopt og ylmd lønd.

2. Gud, þín lindin gæzku ný Med ár-døgg foldu fredna kætir, Frjóvum med kvøldskúrum vætir, Sólar vermda hollum hlý; Tímar árs í ordu', er settir, Enn nú skiptast, lof sé þér, Þraut skammdægra ljós þitt léttir Líka af nordurs búum hér.

3. Þú upplýkur þinni hönd, Gledur, blessar, gnægtum fyllir Gæda þinna', en harma stillir Þeirra skepna', er þágu önd, Þín af feiti' og frjóvsemd drjúpa Fótspor þá í skýum gár, Ástar undra afgrunn djúpa Opid hverri skepnu stár.

4. Lautin, brekkan brosir hver, Sádgros, ótal urtir gróa, Oss ad sedja' og gledja þróast, Skógur björg og skjólid lér; Í ótal lækjum ad oss streymir, Unadsemdum náttúran, Af þér fyllt, þá gledi geymir Gnótt, Er tæmast aldrei kann.

5. Hver finnst gódur, gud, sem þú? Trúfast, örlátt hvar er hjarta, Á hverju fodur nafn eins skartar? Vér undrumst þína ást og trú; Án þín, gud, vér glatast hljót-um, Glæpugt líf vort til þess vann, Vér þó lífs og nádar njótum Nægta, er mildi þín oss ann.

6. Öllum lýsir ljósid þitt; Eingan vant-ar ástar gædi, O! þín nád er vort lofkvædi, Og þín vægd, sem oss lét frítt, Gud til-bidjid, gofgid, kvedid, Guds nád prísid;

virdid menn, Hvad margt gott vor gud oss tédi, Gott hvad margt vill tjá oss enn.

No. 260.

Lagid: Gudi lof skal önd min inna.

Nú skal enn í guds trausti, Uppbyrja nýan missira hríng, Lífsins hertoginn hrausti, Hafdu gát á oss allt um kring. Nýa blessun nýtt sumar Nú lát oss færa hér, Hvad um lopt, haf, jörd sveimar, Hlýda má, drottinn, þér; Lát nýa nádarstrauma, Nýkomna frjóvga tíd; Virztu verna og geyma Veikstaddan Islands lýd.

2. Gef þú oss farsæld góda, Gef þú oss enn í landi hér Af jördu gras og gróda, Gagn sjávarins og heilsu kjör, Blessun um byggdir allar, Bjód andar, líkamans, Enn heillum oss tilfalla, Abúum þessa lands; Svo gladir náum njóta Næringar lífs og ands, Þá skal ei þokkin þrjóta, Þágu vors daglegs brauds.

3. Kóngsins tign stödug standi, Styd þú, drottinn, hans ríkis rád, Fridurinn fordi grandi, Forsjón þín blessi Isaláð, Völd, kirkju, kristindóminn, Kenning, trú,

líf vort hér, Eilífi lífsins ljóminn, Leid allt til dýrdar þér; Vorn inn- og út-gáng bædi, Öll verk og ferdalag, Byggdir og öll bjargrædi Blessa þú nótt og dag.

4. Alla lands yfirherra Í þína felum verndar hönd, Eigu og embætti þeirra, Og alla menn um þessi lönd. Íslands vorn enn veri Þín voldug hjálpin sterk, Oss svo hér einginn geri Áhlaup né skemmd-ar verk; Þig ef menn vita vera Vorn skjöld á alla hlid, Þá mun alls einginn þora Oss spretta fíngri vid.

5. Í stjórn og umsjá vorri, Ytri og innri fridur sé, Ytri í höndlun hverri, Hinn gód samvizka láti' í té; En sá eilífi fridur Oss gefist himnum á; Þín hjörd, ó herra! bidur, Hana í nád lít á; Vor heill, athvarf og verja Vertu í landi hér; Svo skal sumarid byrja Með sönnu traust' á þér.

---

b) **Haust-sálmar.**

No. 261.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

O gud heilagur, heilagur, Heilagur gud

og drottinn vor, Blessadur um aldir alda! Þér offra eg þakklæti nú, Þig ákalla med bæn og trú, Þér vil eg gott lof gjalda, Gud minn, Gud minn, Skylt er mér ad Þakka þér og Þig ad prísa; Upp, upp minn saungur, guds ást ad lýsa.

2. Lof sé þér, heill og hjástod min, Himnerski gud, fyrir miskun þín, Og veitta velgjørd alla; Sem nú umlidna sumar tíd Sýnt hefur mér þín gæzkan blíd, Og lét mér allt vel falla. Gud minn, Gud minn, Mig hefur leitt og Meinum eytt þín Mildin ríka, Byggd mína vardveitt og blessad líka.

3. Upplokinn fann þinn ástar brunn Eg og þitt nádar djúpt afgrunn, Minn drottinn, mér til handa, Þadan kom mér øll þørfin mín, Því prísa eg nú gæzku þín, Og vil þér vegsemd vanda. Gud minn, Gud minn, Allt hvad er í Aumum mér, þér Einum unni; Lof þitt sé jafnan í mínum munni.

4. Allan mig, drottinn, offra' eg þér Á nú komanda vetri hér Og alla æfi mína, Lát mig umflýa lasta verk, Leidi mig jafnan hønd þín sterk, Geym mig fyrir gæzku þína.

Gud minn, Gud minn, Hvar eg er, og Hvert eg fer, og Hvad eg gjori, Skil aldrei vid mig, hirdir hýri.

5. Allt þad, sem ekki þókknast þér, Þad virztu taka burt frá mér, Vel svo þinum vilja hlýdi; En þad, sem þér er þægilegt, Og þénar til þinnar dýrdar frekt, Gef mér þad, gud minn blídi, Gud minn, Gud minn, Verk min øll og Vegnan höll, sem Mál og minni, Farsælist af þér úti' og inni.

6. O herra! tak þad allt frá mér, Er mér kann snúa burt frá þér, Svo okkur einginn skilji, O drottinn! gef mér aptur þad, Er mér kann þér ad snúa ad, Er þad min ósk og vilji. Gud minn, Gud minn, Virzt æ hér ad Vera med mér, minn Herra hýri, Eilíft lof sé þér, drottinn dýri.

No. 262.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Lof sé þér, drottinn dýri, Døgum og øldum stjórnar þú; Há-sumar timinn hýri, Hann er kljádur á enda nú; O! hvad ótal mørg gædi Oss gaf þin nádin blíd, Lif, heilsu, føt og fædi, Farsæla sumar tíd, Trú klára'

í kyrrd og fridi, Kristindóms medøl øll, Þín hjálp vard hverjum ad lidi, Svo hrepptum ei slisaføll.

2. Med mjøg margføldum gædum Miskun þín krýndi sumars tíd, Frjóvsemd af himna hædum Hefur á jordu audnast lýd, Land og sjór gagn og gróda Gefid hefur oss nú, Áhlaupi 'illra þjóda Oss hefur fordad þú, Yfir- og undir-stéttir Ásá þín milda hønd, Í þína umsjón settir Almennilegt tilstand.

3. Þér gjørum þakkir færa, Þýdi fadir, af hug' og trú, Lof þitt eflist og æra Vid allt þad, sem oss veittir þú; En hvad á hverjum degi Høfum styggt veldi þitt, Minn gud, minnstu þess eigi, Misverkin øll gef kvitt, Lát oss ei glæpa gjalda, Gef heiløg þekkjumst rád, Fadir, vid oss framhalda Fulltingi virztu' og nád.

4. Herra, lof þér sé, þýdi, Þinn fyrir son, er dó á kross; Þú blessar lønd og lýdi, Læsing atvinnu upplaukst oss; Fyrir Líf og lukku alla, Líd, heilsu, verund og fé, Er þú lézt oss tilfalla, Æfinleg dýrd þér sé, Svo skal sumarid enda, Sýn oss

þig náðugan, Og virzt oss veturinn senda Vægan og farsælan.

No. 263.

Lagið: Rís upp, mín sál, að nýu nú.

Sjá, blóminn sumars á burt er, Iklæðast vetrar búning fer Náttúran, dimma dægra, Og hretin hörð, Lífs laða hjörð, Leita að skjóli þægra.

2. Sjá, vér meðtókum sumri á Svo margföld gæði' af landi' og sjá, Bjuggumst við lopts óblíðu, Bjuggumst við þörf, Vor bæa störf Buðu að verjast stríðu.

3. Sjá, að lífum og sérhvað gott, Sem þegið höfum, gæzku vott Þekkjum drottins dásaman. Oss hættum af Hreif, blessun gaf, Hann leiddi oss alla saman.

4. O guð! þig prísar sinni' og sál, Sérhvað, sem bærir raustu' og mál, Og skepnu skarar snjöllu; Þér þakkar allt Lán þúsundfalt, Þú sem viðheldur öllu.

5. Vertu vor hlíf, heill, unan öll, Allt hvað lifir um dali' og fjöll, Til þinnar mildi mænir; Gef blessun, brauð, Burtvísa nauð Og böli, sem ró oss rænir.

6. Æ lifa svo ad líki þér, Léna oss styrk, svo fánm vér Folnadri foldu medur Ad hvílast vært, Uns hróp þitt skært Heiminn til lífs uppkvedur.

No. 264.

Lagid: Syrgjum vér ei sáluga brædur.

Öll náttúran enn fer ad deya, Ylur horf-inn, saungfuglar þegja, Kulid skekur kvistu bersnauda, Kveina stráin folnud mót dauda.

2. Hingad sól dopru hornauga vendir, Hvert geislana blíd fyrri sendi, Foldin stirdnar, fyr sem réd gróa, Felur skugginn ljós, jördu snjóar.

3. Enn lifir þó aldanna fadir, Óumbreytt-ur, forsjá hans gladir Felum vér oss, fulltraust þad getur Fridad enn og geymt hér í vetur.

4. Nokkrum yndis nægtum þó svipti Náttúrunnar dauf hátta-skipti, Alvöld speki' og elska nærgætin Akvardadi hvad sem oss mætir.

5. Veturinn er velgjörd frá drottni, Vakir hans forsjá, aldrei svo þrotni, Þad

hverri til gagns er og góda, Hans gæzka mun skepnunni bjóda.

6. Hann baud, vetrar-húmid oss færi Þær heillir, sem gledji og næri; Herrans nægdir hollar oss fæda, Hann réd oss mót vetrinum klæda.

7. Foldar í skauti fredun hann lætur Felast kvikar urtanna rætur, Uppýngdar, þá út vetri hallar, Í æsku-blóm nýtt lífsins hann kallar.

8. Þínum einginn þekkir af gjørdum Þúsundasta partinn á jørdu, En af því stóra, sem vér þó sjáum, Sanna hjartans ánægju fáum.

9. Fagnid, ord guds fúsir ad geyma, Fadir ormanna kann oss ei gleyma; Stig hans boda gángid hug-gladir, Gud er sumar og vetur vor fadir.

No. 265.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Kominn er kaldur vetur, Kom þú til med oss, drottinn minn, Líf vort, eign og adsetur Anníst miskun og kraptur þinn. Oførum, illum dauda, Audstreymi, sorg og þrá,

Styrjaldar stórum voda, Sturlun samvizku frá, Húngri, drepsótt, hallæri, Hardindum, dýrri tíd Forda oss, fadir kæri, Fylgi oss nád þín blíd.

2. Gef þú oss gódan vetur, Gef þú oss hagstæd vedra-føll, Gef þú oss gott adsetur, Gef þú oss þarfa medøl øll, Annast þú ekkjur allar Og fødurlausan hvern, Annast þá á þig kalla, Aumstaddra sértu vørn, Unn oss þitt ord ad læra, Og synda fordast vél, Oss hjá þér unn ad vera, Unn oss ad deya vel.

3. Blessa þú byggdir manna, Blessud velferli lát oss fá, Blessudu braudi sanna, Blessun guds orda unn oss ná; Blessa vor brjóst og sinni, Blessa vor verk og mál, Blessa vor bæa = kynni, Blessa þú líf og sál, Blessa þinn barna skara, Blessa þú hús og menn, Blessa oss, vondu vara, Veturinn blessadu' enn.

4. Frá ædstum tignar tróni Þín trú-føst nád enn gæti vor; Þér hver einn hlýd-inn þjóni, Hønd þín oss leidi sérhvert spor; Innri og ytri fridur, Eining í hverri stétt Haldist oss einnig vidur, Og alls konar

höndlan rétt; Geymi oss vid glæpafollum, Grandi, fári og neyd, Sídan úr eymdum öllum Í eilífa dýrd innleid.

---

c) Eptir gott og ardsamt sumar.

No. 266.

Lagid: Lofid gud, lofid hann, hver sem kann.

O vor gud! Er nú jardyrkjan hér Utendud, Allir því færum vér Þér, vor fadir, þökk og pris, Þú oss blessadir, Stjórnin þín er væg og vís, Vér syngjum gladir, Frjóvgun lands Forsjón þín greiddi, Gagnsemd manns Góda til reiddi, Skepnum hans Skadsemd frá leiddi; Lífs björg söfnud saman er. :,: Allt hvad hefur andardrátt, Einn gud vegsami :,:.

2. Sól þín skein Sannhlý um hvolfid blátt, Kulda mein Kröptug í hverri átt Burttók hún, en himininn Hlýtt regn oss færdi, Breiddi jörd út barminn sinn, Blómleg gros nærdi; Yrktum vér, Ardsama reita, Vonin hér Vorn gladdi sveita, Gudi ber Greida þökk veita, Starfid borgad vort

er vel. :,: Allt hvad hefur andardrátt, Einn gud vegsami :,:.

3. Lof sé þér, Lánadir, drottinn, þú Allt vort hér Erfidi og mædu nú, Idni hjá þér ávallt fann Ást og nád kæra, Heill lézt þú í hverri einni raun Himininn færa, Víst ert sá Verndarinn þjóda, Sem vilt oss ljá Vætu, þurk, gróda, Er þér hjá Upphaf alls góda; Þér ber æra, þökk og pris. :,: Allt hvad hefur andardrátt, Einn þig vegsami :,:.

No. 267.

Lagid: Í dag þá hátíd höldum vér.

Lof sé þér, hjartans hróp vort því Heyrdir þú, fadir þjóda, Starf vort borgar nú blíd á ný Blessun af jardar gróda, Hvert stráid, lauf og blómstur ber Verlega vitni, ad mikil er, Drottinn, þín gæzkan góda. Vér þökkum þér, Þig lofum vér.

2. Heyskap vorn blessad hefur vel Hönd þín ad þessu sinni, Því syngjum lof med þakklátt þel, Þad medtak af nád þinni, Gef oss forsjálni', ad gjarna hver Gáfur, sem

veitti náð þín or, Á beztan hátt brúka kynni, Og þakka þér, Þig prisa hér.

3. Lát vorar hendur bjóða brauð Bjarg-þrota þurfamönnum, Svo léttum undir annara nauð Með ást og kærleik sönnum; Þegar vér afgáng höfum hér, Hugsa lát oss, að skýldugt er Bágstöddum bjarga grönn-um; Svo þökkum þér, Þig prisum hér.

4. Líf meðan varir lát oss þér Líkjast í kærleik hreinum, Í sögnuð himna fram-ar vér Fullkomnum hans þá reynum, Þó kunnum nú þinn kærleik sjá, Klárlegar skín hann himnum á; Þér sé, guð, æra ein-um; Vér þökkum þér, Þig lofum vér.

No. 268.

Lagið: Gæzku guðs vér prisum.

Vér þökkum þér, hinn góði, Þig prisum vér, ó guð! Að þú af þínum sjóði Þarf-legt oss veitir brauð, Oss geymir æ og nú; Allt það, sem fram þú færðir, For-sjón þín ávallt nærði; Góður, vor guð, ertú.

2. Land vort blessa, lífs herra, Legg fæðu' á sérhvert borð, Lát blessun þeim ei þverra, Sem þitt varðveita orð, Örbyrg-

um adstod tjá; Gef andgum gjafmilt sinni; Gef eining, svo menn kynni Sins njóta' í fridi fá.

---

d) Eptir bágt sumar og i hardæri.

No. 269.

Lagid: Jesús Kristur er vor frelsari.

O gud! sem rædur øllum gædum Af jørdu, vøtnum, sjó og hædum, Þin hønd útbýtir, herra kær, Hvers kyns gáfum, sem þiggjum vær.

2. Allt vald þú, drottinn, ætíd hefur, Øllu, sem lifir, næring gefur, Þegar uppþlýkur þinni hønd, Þá mettast allt, hvad dregur ønd.

3. Þegar útsendir þú þinn anda, Þá nýast ásýnd jardar landa; En ef krapt dregur undan þinn, Oss sparar jørdin gróda sinn.

4. Í sumar margur sá og reyndi, Sinn orlæti nú ad leyndi Náttúran annars nógu rík, Neyd er verdskuldud af oss slík.

5. Vér kjósum gæda kjør, en sýnum Kaldsinni mikid gáfum þínum, O gud!

refsa því ei, sem ber, Einginn fyrir þér saklaus er.

6. Gef oss ánægdu enn med sinni Uthlutun móti taka þinni, Og ósfi svo vort andvarp stillt: Æ verdi, drottinn, hvad þú vilt.

7. J hug til þinnar hjálpar stefnum, Hagtær þú vorum litlu efnum; Björg lífs-ins drýgi blessan þín, Bjód frá oss víki húngurs pín.

8. Blessa vort land og bæg frá mæd-unn, Bjód þú einnig, ad rík af gædum Opni náttúran oss sitt skaut, Og vid hallæris fordi þraut.

9. Til þinnar, drottinn, mildi mænum, Miskun þín hyggi' ad vorum bænum, Veit þú oss hjálp mót voda' og neyd, Vertu vor gud í lífi' og deyd.

No. 270.

Lagid: Kom hér, min sál, og kynntu þér.

O drottinn kær! hvad veiztu vel, Van-kvædi gjörvöll min, Mér hjálpar æ, hvar helzt eg dvel, Hjástod og gæzkan þín, Halt mér stödugum vid þinn veg, Vist

þín af hjarta ef leita eg, Ró gefst, en rauuin dvín.

2. Mig þó heimsæki margfold nauð, Mædan ef ángra fer, Þó daglegt hljóti' að bresta brauð, Svo bannist nauðþurft mér, Raskast þó ei mín hugar-hægð, Hef eg alls konar gæða nægð, Því drottinn líkn mér lér.

3. Haf því í skorti glaðvært geð, Grátin og hugkjúk önd, Fimm þúsund litlum mat því með Mettaði Jesú hönd; Herrann skerf þínum hefur ei gleymt, Heldur þér nóg til vista geymt, Þó úrræði virdist vond.

4. Hvað hann þér gagna sjálfur sér, Sannlega muntu fá, Heims nægta þó ei heppnist þér Herra-borð við að stá, Lát þér nægjast í lægra sess Lífs uppeldis að neyta þess, Sem skammtar hönd hans há.

No. 271.

Lagið: Gæzkuríkasti græðari minn.

Það er svo margt og mikilsvert, minn drottinn, sem þú hefur gjört mig við um mína daga; Allt var það gott, eg þakka þér, Þín forsjón mild útbýtti mér Því, sem

bezt hér nam haga; Fadir, fadir, Veiti' lid mér, Pad eptir er, Og øllum lika Guddómur þinn og gæzkan rika.

---

e) Eptir allgódar og ardsamar vertídir.

No. 272.

Lagid: Gudi lof skal ønd min inna.

Frá þér, ljósanna fadir, Flýtur øll gjøf, sem nefnist góð, Vér sjáum vonarglaðir, Þú veittir allt, sem hentar þjód, A þitt ørlæti mænir Allt, hvad lifs hræring ber, Hæd, votn, laut, hálsar grænir Herma oss: stórt þad er, Hafid bandst heita skyldi Hirzla andæfa þin, Þadan þin midlar mildi Mørg gædi skepnum sin.

2. Þinn lifs eptir ordi, Ad þeirri hirzlu søfnumst mér, Sem børn ad fødurbordi, Blessunar þinnar leitum hér; Enn gaf þin ørlát mildi Oss þadan góðan plóg; Hver er, sem ekki skyldi, Upphrópa: þú gafst nóg? Dýrd sé þér, gud, sem gefur Gott allt til sjós og lands; Allt hvad andardrátt hefur, Efli pris skaparans.

3. Hver kann þér, herra, næga Herma

vegsemd og þakkargjørd? Þín safnar forsjón fræga Fiskum hafs, sem menn sauda-hjord, Mitt í sjós ólgu øldum Opnar sig hønd þín gód, Med gædum svo margføldum Mettir þú landsins þjód; Því hættulegri heita Hér vor ervidis kjør, Þess betur þrátt vorn sveita Þín borgar mildin ør.

4. Lof þér, gud, allir inni, Allt má nefna þíns kærleiks vott; Lát oss nú líkjast þinni Líknsemd í því ad gjøra gott; Gef oss med gáfum þínum Góda ánægd og frid, Hallæri, háska, pínum, herra, oss forda vid; Gef ad vér lifum gladir, Greid þú oss allt í hag, Vér þinni forsjón, fadir, Felum oss nótt og dag.

No. 273.

Lagid: Jesú Kristi, vér þøkkum þér.

Prísi drottinn allt hvad er, Øllu sem næring gefur; Af brunni hafsins bjorg oss lér, Blessad enn land vort hefur, O gud! hvad værum vér án þín? Virzt oss framvegis gledja Med þinni líku, uns líf vort dvín, Lands heillum gódum sedja. Lát oss annt ad gjøra gott, Gjøf þína svo rétt

brúkum; Þakklætis sýnum þar med vott, Ad þurfamanns tár af strjúkum. Drottinn, þér einum dýrdin ber; Vér þøkkum þér, Þig lofum vér.

---

f) Eptir bágar vertídir og í fiskileysi.

No. 274.

Lagid: Hver sem ad reisir hæga byggd.

Gud, þinni stjórnum hæfir hrós Í hryggdum, skorti, mædum, Þín hefir hondin líknar ljós Lykil ad øllum gædum; Nær þeim upplýkur, lætur lýd Lukkusæld hreppa' á hverri tíd Af hafi, jørd og hædum.

2. En ef þú lýkur aptur þá, Ørbyrgdin viss er líka, Lífs næring hverfur landi frá, Læsist hafsskautid ríka; Nálgast þá húngurs neydin sár, Nú hefur margur þetta ár Mátt reyna mædu slíka.

3. Féssjód sinn hafid furdu tregt Fékk oss, vér megum klaga: Líkams ad lúd er fjorid frekt Forgefins marga daga; En verdi, drottinn, vilji þinn, Veiztu, hvad þínum hvert eitt sinn Børnunum helzt kann haga.

4. Vér møglum ekki móti þér, Miklu

heldur oss fleygjum. Í þinn forsjónar faðminn hér, Felum oss þér og segjum: Æ faðir! mikla mildin þín Miskunni oss og forði pín, Vongóðir vér svo þreyum.

5. Það oss ei líði þánka úr, Ef þykir atvinnu bresta, Að skinið fylgir eptir skúr, Og skort opt nægtin mesta; Þú hefur allt í þinni hönd, Þér felum bæði líf og önd, Neyð bæti náð þín bezta.

3. Morgunsálmar.

No. 275.

Lagið: Þér þakklir gjörum.

Ljómar ljós dagur, Lífs fætist hagur; Sjá, ljós sveit vekur, Sól nótt burthrekur; Enn fæður alda Eilífum gjalda Þökk skal þrefalda.

2. Lof hátt skal hljóma, Hjálp og náð róma Guðs geymslu beztu, Gæzku nægð mestu; Þolgóðir þreyum, Þar til burtdeyum, Synd hatur segjum.

3. Vort kall vel rækjum, Vort gagn rétt sækjum, Óttumst guð, eina Elskum dyggð

hreina, Sátt og samlyndi, Sem er lífs yndi, Bæn og blídlyndi.

4. Verum vongódir, Vel þolinmódir, Þrautir af þreyum, Þó hér stríd heyum, Sizt drottinn sefur, Sinni nád hefur Heitid, hjálp gefur.

5. Mitt líf, minn andi, Mín raust sýngjandi, O gud upphæda! Um þinn prís ræda, Vel sé vid tamin; Vegsemd skal samin Þér og þökk, amen.

No. 276.

Lagid: Gæzkuríkasti græbari minn.

Med fridi nóttin fráleid svort, Fyrir mér aptur sólin bjort Lýsir og glatt mig getur; Í mætti' og gæzku mikill þú, Med krapti þinum, gud, enn nú, Oss tíd og takmörk setur; Dýrd ber, Þvi þér, Vernd og nád Og vizku dád Mér virztu senda, Hvern dag í Blessun hér byrja og enda.

2. Í svefni gud min vörnin var, Eg vissi' ei af mér sjálfum par, Og háskann ei adgætti; En móti hvers kyns hættu' og pín, Herrann var sjálfur verndin mín, Hans forsjón fár upprætti, Krapt med Glatt ged

Nýan gefid Hann nú hefur Heilsu minni; O gud! eg treysti umsjón þinni.

3. Í nafni Jesú ángurs frí Eg byrja þenna daginn, Því Hann verdur mér hagstæd- ur; Guds vilja ef ad eins eg ann, Allt mér til góda leidir hann, Lífs og lukku rædur, Hann mér Hjálp tér, Herrann rádi, Herrans nádin Hjá oss veri, Hans allt, sem lifir, lof frambert.

No. 277.

Lagid: Hver sér fast heldur.

Hátt upp í hædir Mitt hjarta lypti sér; Gud, sem nú gædir Mig gledi, lofa ber, Nýan dag vott um nýa eg sé Nád, nú sem lætur :,: Nádugur gud í té :,:.

2. Hans nádi heyra, Pá hóf eg andvarp kløkkt, Fúst fødur eyra, Fann mína naudsyn gløggt, Pá fyrsta byrjast þorfin vann, Um ássjá bad eg, :,: Og amen sagdi hann :,:.

3. Gud, hverju gjalda Gjøf þína má eg nú? þokk þúsundfalda Pér ber eg fram í trú, Ad um mig hugad enn er þér, Gef gáfur þínar :,: ad gódu verdi mér :,:.

4. Enn framar feti Færist eg lífs á

skeid, Gef æ eg geti Geingid fram dyggda leid, Takmark míns lífs sé takmark þad, Oss fýsi' ad finna, :,: Nær flytjumst eilífd ad :,:.

No. 278.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Dagur er, Dýrka ber Drottinn gud minn; Nótt er lidin, Lof sé gudi, Ljós skín; Gleður enn Marga menn Myrkra flóttinn; Líf og sál Líka mál Lofi drottinn.

2. Fyrir þinn son Og sælu von Sé þér hæst lof, Mig þú spardir, Meinum vardir, Minn gud, Mér gafst frid, Líku og lid, Leid svo nóttin; Líf og sál Líka mál Lofi drottinn.

3. Mig hefur leitt, Og meinum eytt Miskunin þín, Hverja stundu' Á heimsins grundu Hér til, Mér vert hjá Mildur, þá Eg missi þróttinn; Líf og sál Líka mál Lofi drottinn.

4. Eg bid þig: Annast mig Enn í dag nú, Fyrir þann sanna Sálvin manna, Son þinn, Veit mér nád, Vernd og rád, Vægd og lidsinn'; Líf og sál Líka mál Lofi drottinn.

5. Helgan dug, hreinan hug Hjá mér uppkveik, Þér ad hlýda, Líka lída Lán dags, Og þúngann med Þolugt ged Þreya hlýdinn. Gódan dag, Gladan hag Gefi' oss drottinn.

6. Hvad eg hér forma fer, Farsælist vel, Utgáng, framgáng, Inngáng blessa Æ minn, Og í nád Allt mitt rád Annast' hvert sinn. Gódan dag, Gladan hag Gefi' oss drottinn.

7. Eg fel þér Allt, hvad mér Adur gafst þú; Sé þinn dugur mér máttugur, Minn gud, Bæti sá, Bezt sem má, Breyskan þróttinn. Gódan dag, Gladan hag Gefi' oss drottinn.

8. Líf og önd, Efnin vond, Eg nú þér fel, Öllu illu, Voda' og villu Ver mig; Sómi' og dýrd Sé þér skýrd Sífelt, gud minn. Líf og sál Líka mál Lofi drottinn.

No. 279.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Ljósid dags fagurt ljómar enn, Líf breidir út og gledi' í senn, Minn fyrsti þánki því nú sé, Þakklæti gudi' ad láta' í té; Ad eg

upprisinn, frór og frí Farið get til míns verks á ný.

2. Í værðar skauti sætt eg svaf, Svefninn mér nýa krapta gaf, Minn líkama', sál og hús mitt hér Í hendi geymdir, drottinn, þér; Sú föðúrlega forsjón þín Forðað hefur oss neyð og pín.

3. Hér fyrir sál og málið mitt, Minn guð, vegsamar nafnið þitt; Míns hjarta traust og athvarf allt, Á meðan lifi' eg, vera skalt; Því hverju, sem á þér hefur trú, Herra, ei yfirgefur þú.

4. Hjálp, eg uppfylli hér í dag, Hvað þú bauðst og minn styrkir hag, Ætíð stunda með allri gát Annara' og mína velferð lát; Fótsporum Jesú fylgja hér, Svo fái' eg himna dýrð hjá þér.

No. 280.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Lít eg enn daginn létta húmi, Loptið purpura-geislum stráð, Sem lík eg áðan lá í rúmi, Líf nýtt þigg af míns föðurs náð; Sé, tilbið, undrast yfir því, Að hlotið hefi fjör á ný.

2. Þessi reynsla, þó þegi annað, Þar um órækt mér gefur skil, Meður undrun svo má eg sanna, Mikill og vís að guð er til, Alvaldur, góður, öllum nær, Umsjá holla sem skepnum ljær.

3. Hann lætur skepnur lúnar deya, Líf nýtt uppyngdum gefur þeim; Um augnablik að eins hér þreya, Um eilífð fagna' í betra heim; Deya hlýt eg, svo himna víst Hold mitt upprisið fái gist.

4. Við von þá styrkur vil eg bíða, Og vernd míns drottins treysta hér, Mót heimsins löstum herkinn stríða, Hins leita, sem þar uppi er, Holdið temja, sem himnum á Helgaðri sálu fylgja má.

5. Æ! styrk mig, faðir, upp svo risi, Og lifi þér, sem skepna ný; Þíns orðs og dæmis ljós mér lýsi, Lastvar svo gángi fram í því; Upprisunum, lífs nær útlegð þver, Er mér þá sæla vís hjá þér.

No. 281.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Ást þína, guð, enn mér boðar Upprennandi morgunsól; Þig að prísa', er varðir

voða, Væra léðir hvíld og skjól, Fyrst skal iðja' og munnsins mál, Min af blundi hressta sál Lyptir sér í himna hæðir, Um hátign þína' og miskun ræðir.

2. Blunds í faðmi' 'eg lá sem liðinn, Líku þín vakti' og til min sá, Endurnæring, næði' og friðinn Náðug veitti þín forsjá; Enn mér nýtt gafst aptur fjor, Otal bjóst mér heilla kjor, Er þú vildir að 'eg hlyti Uppvaknaður og þeirra nyti.

3. Lífs þess krapta áttu alla, Er mér gafstu nýtt í dag; Til þín þeinkja' og þig ákalla Í þrautum skal og gleðihag, Lífs míns faðir, login þín, Lífs regla sé jafnan min; Yfirvegan ástar þinnar Unaðsemdin sálar minnar.

4. Eg vil þín með lotning leita, Og lífs við sporið finna hvert; Í elsku' og dyggð þér eptir breyta, Eins hreinskilinn leynt, sem bert; Þú minn vilja' og veikleik sér; Vertu aldrei fjærri mér; Leið mig svo fram lífs hvern daginn, Loks að dýrðar erfi' eg haginn.

No. 282.

Lagið: O faðir himneski' og eilífi guð!

Uppris mitt hjarta og í mér hvað býr, Uppris mín túnga og máli rétt stýr, Upprísi lofsaungur andheitur, nýr, Upprísinn dagsroða nótt flýr.

2. Eins og lík andvana eg lá í nótt, Ekki neinn finna réð líkama þrótt, Dauða og lífs er æ millibil mjótt, Mér lét þó guðs verða náð rótt.

3. Hans réttri leiði mig höndin í stétt, Hún í dag greiði minn fótastig rétt, Hún öllum sneyði mig hamíngju prett, Hvergi svo veiði mig tál sett.

4. Lát oss, guð, nema að lifa svo hér, Lífsins svo dagana telja, að vér, Allir þá deyum, ó drottinn! hjá þér Dýrðina erfum með lífs her.

5. Fús skal eg, drottinn, þó bíða, sem ber, Bera dags þúngann, en lið veittu mér; Eilífur sómi og þökkin sé þér, Þig lofi hvað, sem að lífs er.

No. 283.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Enn til ljóss alvald þitt Á ný mig færdi Af dúrsins dái', og mitt Dug hresstum nærdi Lif, sem ad lá, Lúid á fótskör þinni; Verud þín, sem vidhélt mér, Vottar eg enn sé þér, Minn gud, í minni.

2. Því skal mín þakklát sál Þér aldrei gleyma, Hegdan, hjarta og mál, Holl bod þín geyma; Med nýum dug Í dag hún fast ásetur Ad stunda dyggd og dád, Drottinn, gef veikum náð Ad breyta' æ betur.

3. Eg er í hættum heim, Hans glis mig letur, En móti óvin þeim Adstod þín hvetur; Eg megna allt, Ef þinn kraptur mig stydur, Súrt ef mér sendast vann, Sykra þad aptur kann, Þitt fylgi og fridur.

4. Aldrei yfirgafst þú Þann á þig treysti; Vera skal vissa sú Von mín og hreysti; Í kvöld eg mun Ást og nád lýsa þinni, Ad hélzt mér á þeim stig, Ad óttast, fadir, þig, Svo frid eg finni.

No. 284.

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Hýr aptur morgunblíða brosir, Breiðir út heill og fögnuð sinn; Við annir heims sig önd mín losi, Og til þín skundi, drottinn minn, Fyrst allra þökk svo færi þér, Föðurlega sem viðhélzt mér.

2. Hollt í svefnværðum hlaut eg næði, Hreppti nýtt líf og krapta þar; Hús mitt, líf, velferð, lánið, gæði Læst í míns föðurs höndum var; Mín gætti forsjá föðurlig, Fékk ei skaðræði nálgast mig.

3. Þigg í náð, faðir, þá sem flýtur Þökk af viknuðu brjósti nú; Heppinn er sá, sem hælis nýtur Hjá þér, og setur á þig trú. Æ skaltu vera athvarf mitt, Aldrei bráist mér fulltingi þitt.

4. Æ! hjálp mér, svo með alúð vandi Allt mitt framferði vel í dag; Að trúr í minni stétt eg standi, Stundi heill mína og bræðra hag; Leið mig á fótspor lausnarans, Sem leiði mig til himna ranns.

5. Með hugfró eg þá hlaup mitt þreyti, Herra, þín forsjá leiðir mig; Eg veit þitt

heitorð aldrei breytist: Elskar þú þá, sem stunda þig; Þú ert minn faðir ástargjarn, Eg fyrir náð þitt kjörið barn.

No. 285.

Lagið: Sæll dágur sá.

Sú kemur stund, Kröptug fram þegar alla Af grafar-blund Guðs sonar raust mun kalla, Og eilífs lífs Eða dóms vekja til. Eg verð, mín sál, Einn með í þeirra skara; Lífs leið er hál, Líku drottins enn þó sparar Þig, þess ei dyl.

2. Enn varð þér vært, Vægð drottins enn þitt hefur Fjör endurnært, Og föður-tryggðar gefur Þér merki ný; Manstu til hvers það sker? Guðs ástar geð Gjöri þér til hans snúa, Að fáir séð, Undir ei-lífð sig búa Hver skuli hér.

3. Þér vaki sá Þánki jafnan í brjósti, Synd fæli frá, Fýsi dyggð að kappkostir: Eilífð eg flyzt Við andartak hvert nær. Hann greiði þér, Gjörðir allar svo starfa, Að stundir hér, Öðrum og þér til þarfa, Vel vinnist þær.

4. Rótfest hjá mér, Minn faðir, áform

þetta; Kenn mér, ad hér Hef eg ei bústad réttan; Mitt födurland Er minum gudi hjá. Þángad svo eg Þannkunum hvern dag snúi, Þann þrædi veg, Þar til mig jafnan búi, Lid þitt mér ljá.

No. 286.

Lagid: Jesú þínar opnu undir.

Dagur austurlopt uppljómar, Ljóssins herra, dýrd sé þér, Mikla vernd og milda dóma Miskun þín oss jafnan tér; Morgunrodans blídri brún Blessnd enn nú gledur hún; Af sæng upprisum sælir, gladir, Ad syngja lof þitt, hjartans fadir.

2. Skapari þar ed lýds og landa, Lífs og heilsu veitir hvoss, Láti' hann sannleik, ljós og anda Leida, skína' og styrkja oss, Ad þjóna sér í þeirri stétt, Þar hann hefur oss í sett; Sérhvert bol, sem mér kann mæta, Miskun virdist hans ad bæta.

3. Gud, hvad sem í ollum áttum Oss til heilla skaptir þú, Eptir sínum edlishættum Efli vora farsæld nú; Gef oss þenna gódan dag, Gódi fadir, sjá vorn

hag; Oss þín blessud gæzka geymi Gædin full i betra heimi.

No. 287.

Lagid: Endurlausnarinn vor Jesú Krist.

Gudi sé lof fyrir ljósid glatt, Lidin med værd er þessi nótt, Eg vil upprísa, Og minn gud prísa. Gæti vor gud.

2. Hans verk því eru himin og jord, Hér med er ljós og dimman gjord, Mót morgum voda, Monnum til góda. Gæti vor gud.

3. Svo marga lofgjord segi' eg þér, Sem þú gafst andartakid mér Um æfi mína, Fyrir alla blessun þína. Gæti vor gud.

4. Minum misgjordum, gud minn, gleym, Gud minn, lát mig ei deya í þeim, Mín verk ad stunda Veit mér án synda. Gæti vor gud.

5. Svo lát mig vera, sem þú vilt, Sé æ þitt nádarheit uppfyllt A mér og minum, Med krapti þínum. Gæti vor gud.

6. Gef mér ad skynja, endast á Æfinnar skeid og lífsins þrá; Minn drottinn gódi Mér ollum rádi. Gæti vor gud.

7. Eg fel mig nú og oll guds born

Almáttugs guds í skjól og vörn, Í himnaríki Hann oss inntaki. Gæti vor gud.

No. 288.

Lagid: Sá vitnisburdurinn valdi.

Hvern skyldi lif mitt lofa, Ef lifs ei höfund þann, Er lét mig lifa' og sofa, Og lifga þar med vann; Skylt er og ljúft mér líka, Ad lofa hinn gæzkuríka, Því verdur þess er hann.

2. O! ad mitt áform vekti, O gud! ad lofa þig; O! ad eg ætíd þekkti, Hvad annt þér sé um mig, Hjálp, gud, á hverjum degi Hver ein min athöfn segi: Ljóst ad eg lofi þig.

3. Mun þá einn morgun fagur Mig vekja af þægum blund, Hinn mikli dómsins dagur, Pá drottins födur-lund Lofsæld mig lætur gledja, Lifs gledi' og heillum sedja, Um eilifdar alla stund.

---

4. Kvöldsálmar.

No. 289.

Lagid: Pökk sé þér gód gjörd.

Sólin rann, ljós leid, Ljúfur gud mig

stydja Í dag vann og neyd Allri burt ad rydja, Af því hans er greid Öllum líku, ad bidja Enn skal mín idja.

2. Veit mér þrótt veg þinn Vel, ó gud! ástunda, Og ad skjótt eg finn Enda lífs ígrunda, Svo hefji rótt hug minn, Hédan burt þá skunda, Til fegins funda.

3. Veik mín dád æ er, Afl og menntir dvína, Gjörvallt ráð, gud, þér Gef eg mitt, audsýna Virztu nád í nótt mér, Nú eg fel í þína Umsjón önd mína.

4. Mér ei neyd mun þá Mædu' og kvída valda, Ef lífs skeid og þrá Endar helid kalda, Gefst mér þreid, gud sjá, Gledi' og dýrd margfalda Um aldir alda.

No. 290.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Dags vökn' er enn nú endi, Og nætur-svefn fyrir hendi; Svo breytist allt í heimi hér, En himnesk gledi stadföst er. Gæti vor gud.

2. Eilífi einvalds herra, Eg vil þér þakkir gjöra, Ad sendir Jesúm soninn þinn, Sálu-hjálpara' og hirdir minn. Gæti vor gud.

3. Þú hefur á þessum degi Þyrmt mér en glatad eigi, Annast svo sem þitt einka barn, O gud! hvad þú ert nádargjarn. Gæti vor gud.

4. Eg vil þó annur játa: Eg má ei barn þitt heita; Hróp synda minna í himininn Hefur opt stigid, fadir minn. Gæti vor gud.

5. Þú gafst mér blessun þína, Þá nád hef eg syndum launad, Í dag sem öll mín æfikvöld; Æ! mína þúsund punda skuld. Gæti vor gud.

6. Fadir, ó fadir náda! Fadir sannleiks og dáda, Fyrirgef öll mín afbrot leid Fyrir árnan Jesú, pínu og deyd. Gæti vor gud.

7. Annars eg ei má sofa, Ellegar nádir hafa; Hver vill vænta sér værd og frid, Vera ósáttur þó vid gud. Gæti vor gud.

8. Gleym þú því glæpum mínum, Gud minn, en krapti þínum Vernda þú mig, svo vil eg traust Vel sofa' og hvílast háskalaust. Gæti vor gud.

9. Sál, ærn, andun, lífid, Og allt þad þú hefur mér gefid, Gef eg í þína gæzku

vorn, Gud minn, vardveit þú øll þín børn. Gæti vor gud.

10. Jesú, meistarinn mildi, Mín óskar sál og vildi Himneska ró og hvildir fá, Heilagra þinna landi á. Gæti vor gud.

11. Gud gefi oss gódar nætur, Gud hjálpi' oss vel á fætur, A hann vér setjum traust og trú, Tryggd hans selum oss allir nú. Gæti vor gud.

No. 291.

Lagid: Lángar mig i lifs høll.

Hvíld er þægust þjádum, Þvi hún hressing tilbýr, Guds ad gæzku rádum Gjørdist nóttin mørg hýr, Skær frá lýdi' og ládum laungum þegar sól flýr, Aptur værd ad snýr.

2. Lof þeim lifs foringja, Lif sem geymir vort þrátt, Sætlega skal sýngja Sál og túnga min hátt, Nýrri nád umkringja Nú mig lætur sinn mátt, Og hlynnir ad dátt.

3. Nú á falla nótt vann, Nádir lúdir fá menn, Allan hennar óttann Yfirgnæfir værd enn, Lifs um ferdar flóttann Farsæl endar hvild senn, Laun fáum þá þrenn.

4. Mína daga mig lær, Minn guð, telja svo hér, Að eg skynji allnær Er síðasta kvöld mér, Ending þegar öll fær Æfistundin hjá þér, Þú betra líf lér.

5. Mér hlíf minn guð vel eg, Mínum lífs á vegi, Aldur hvar sem el eg, Eins á nótt og degi, Forsjón hans mig fel eg, Fyrir tign hans hneigi, Og æðst lof segi.

No. 292.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Upp dregst að auga-brá Enn dauðans bróðir; Mig gleyminn minnir á, Og mælir hljóður: Minning dauðans Dag hvern ný hjá þér vaki; Hef eg það huga' innrætt Haft, og í dag þess gætt Að enda' eg taki?

2. O sál' ódauðleg mín! Efldi' eg heill þína? Hugsan sú: hverful dvín Hérvistar lína; Jók hún mér megn Mót girndum heimsins blindum, Og hvatti' að iðka dáð, Aðhyllast guðs míns ráð, En sjá við syndum?

3. Væg, faðir, væg í náð, Væg þú mér sekum; Lát brot mín ljót afmáð, Létt sektum frekum; Sjá hjarta sært, Synd hatar

til þín leitar, Sem einka athvarfs síns, I nafni sonar þíns, Um náð ei neita.

4. Mig fødur-forsjón vann Fram í dag leida, I nótt því annast kann, Og meinum eyda; Hels dúr mig frá Heimi þá svæfir kaldur, Oud dýrdleg, frelsud, frí Fullsælu lifir í Eilífda' um aldur.

No. 293.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ljóss á vængjum leid einn dagur Leingst í vestrid frá oss inn; Einn þú veizt, hvert annar fagur I austri rennur nokkurt sinn, Herra gud, sem hefur rétt, himinljósum midin sett, Otal vizku verkin ljóma, Vald og gæzku' er þína róma.

2. Þér af hjarta þøkkum gladir Þenna lidinn sæla dag; Øllum meinum af verndadir, Allra leizt í mildi hag. Gef ad minnumst allir á, Enn nær dauda bar oss sá; Gef því lífid vel svo vøndum, Viss sé hlífd í þínum høndum.

3. Blund á oss lát sætan síga, Síg hér þinni fodurvorn, I nótt sem má ske nákold hniga, Nú þín audmjúk fela børn. Søfni

augad daudadúr, Draumi sálin vakni úr, Frá nátt-dægra dimmu hafin, Dýrdar ljósi þínn vafin.

No. 294.

Lagid: Kom andi heilagi.

Til hafs sól hradar sér, hallar út degi, Eitt skeidrúm endast hér Á lífsins vegi.

2. O gud! hvert annad nú Enn þá vor bídur, Auglýsir eingum þú, Odar en lídur.

3. Nóg er, ad vitum vel, Vort líf ad endi, Og ad þad eins og hel Er þér í hendi.

4. Ad um oss annt sé þér, Ad sért vor fadir, Hughraustir vitum vér, Vissa nóg þad er.

5. Þó dagsins stundum skeid Skjótt fram ad nóttu, Brátt hennar lídur leid Ad ljósri óttu.

6. Svo lífid brant er breid Til bana kífsins, Og daudinn eins er leid Aptur til lífsins.

7. Svo lifa sérhver á, Sem sálast eigi, En andast eins og sá, sem aldrei deyi.

8. Í þína umsjón nú, Ástríki fadir, felum líf, byggd og bú, Blundum svo gladir.

No. 295.

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Mins guds fodurleg mildi sparad Mig hefar enn nú þenna dag, Lif mitt frá øllu vondu varad, Vikid fyrir mig ollu' í hag; Þakklát og audmjúk því min ønd Þina minnist vid fodurhond.

2. Mig ørlát saddi, mér nam svala, Mér lédi klæda- og húsaskjól, Ad heyra' og sjá og hugsa' og tala Hjá mér enn krapta máttug ól; Brjóst mitt vakti og breysklegt ged Bendingu þinna orda med.

3. Æ! hver sær huga yfirfarid Ástgjafir þínar, fadir minn, Æ! held eg vel, þad hafdi' eg svarid: Hlýdinn ad reynast sonur þinn? Notadi' eg gædi', er gafstu mér, Gud minn, sem vissi' eg þóknast þér?

4. Fyrirgef brot min, fadir kæri, Fyr en min augu lykja sig; Þinn andi sátt og svolun færi, Samvizkan þegar klagar mig; Sjá, allt mitt athvarf, øll lifs von Er sá fyrir mig leid, þinn son.

5. O drottinn! þinni umsjón anda, Eignir og lif mitt nú eg fel; Fullviss ad ekkert

fær mér grandad, Forsjón þín allt því geymir vel. Á fætur þá eg aptur rís, Enn skal þér syngja lof og pris.

6. Allt eins deyandi eg mun hneigja, Í trausti Jesú, höfud mitt, Eg mun þá sofna' en ekki deya, Eignast vaknadur ríki þitt, Hvar þig, ó gud! um eilíf ár Einglanna prísar raustin klár.

No. 296.

Lagid: Rís upp, min sál, ad nýu nú.

Fyrir gott allt þig gofgum vér, Gud, sem oss nád og miskun tér, Eg þó sé mörgu minna, Líkusamt ged þitt Lofkvædi mitt Láti nád hjá þér finna.

2. Hjálp í dag tédir mikla mér, Mig hjartanlega tókst ad þér, Bænheyrdir blítt sem fadir, Mig og mitt hús, Miskunarfús, Frelstir og forsorgadir.

3. Allt hvad eg er og andi sá, Í mér gladvær, sem hugsar á, ad þín dýrd eflast nædi, Allt hvad minn hag Efldi í dag, Ern þín meddeild gædi.

4. Eptir þinni elsku og mátt, Annastu mig um þessa nátt, Sjá ei til synda minna;

Í dandans neyd, Allsherjar gud, Adstod láttu mig finna.

No. 297.

Lagid: Gæzkuríkasti græðari minn.

Nú geingur sól ad gylltum bed, Gánga vil eg því feginn med Ad hvíldar hægu rúmi; Víst hefur allt mitt vinnulag Verid án slisa þenna dag, Frá birtingu' hans ad húmi, Gud minn, Þjón þinn, Færir þér af Hjarta hér, þad Hefur hann eina, Þúsundfaldlegar þakkir hreinar.

2. Þad er svo margt og mikilsvert, Minn drottinn, sem þú hefur gjørt Mig vid um mína daga; Allt var þad gott, eg þakka þér; Þín forsjón mild útbýtti mér Því sem bezt hér nam haga; Fadir, fadir, Veiti lid mér þad Eptir er og Øllum líka, Guddómur þinn og gæzkan ríka.

3. Gef þú oss hæga hvíldarstund, Svo hver og einn vid lokinn blund Frelsist af Líkams lúa; Ervidid léttist æ hvern dag Af von um dýrd og sæluhag, Vid beztu kjør ad búa, Hjá þér Þá vér Nótin sjá-

um Full og fánm, Fadir þjóda, Þess sem í heimi gjørdum góda.

4. O drottinn! vertu allra hlíf, Annastu, drottinn, þeirra líf, Sjúkleiki sem ad þjáir, Gef þú oss hjarta gott, med and Gled þú oss, svo ad hjálp í nand Hver einn fátækur fái. Anægt, Þér þægt Hjartalag um Hvern einn dag og Hógvært sinni, Gef þú oss øllum af gæzku þinni.

No. 298.

Lagid: A gud alleina.

Minn tími stendur, Minn gud, í høndum þín; Enn er á enda Eitt stig af vegferd mín; Leidtogi tryggur, Tryggd þín enn reyndist mér; O! hvad øruggur Er sá, sem treystir þér, Fyrir øllu', er á liggur, Einn þú bezt honum sér.

2. Þigg mitt þakklæti, Þér sem glød færir ønd Allt fyrir ágæti, Er þín mér veitti hønd; O! hvad eg minni Er ást og þinni tryggd, Saurgad hef sinni Af synda vidurstyggd; Vægd þó nád þín vinni, Og vidrétti mína dyggd.

3. Sjá, synd eg hata, Þú sér mitt

hjarta þel; Eg bid minn bata, Bod þín ef ræki vel; Veikum þú vægir, Vilja álítur minn, Hjarta það hægir Hræddu vid breyskleik sinn; Nádin sú mér nægir, Nálægan þig ef finn.

4. Nú fer ad nóttin, Nádþurfi' eg leita þín; Gud, þinn á þróttinn Þorgód von stendur min, Sizt mun mig saka, Þá sit í skjóli því; Þú veizt ad vaka, Svo værda njóti' eg frí, Og mig ad þér taka, Í það hæli eg flý.

5. Í deyd öruggur Er hver sá treystir þér, Leidtogi tryggur, Tryggd þín þá reynist mér. Minn tími stendur, Minn gud, í höndum þín, Ef vilt útendud Ad skjótt sé vegferd mín, Fel eg í födur- hendur Frelsada' sál af þín.

No. 299.

Lagid: O fadir himneski' og eilífi gud!

Himinsól vendi í hafsins skaut inn, Húmid oss bendir til værdar um sinn, Leid svo til enda einn lífs dagur minn, Líkn vaunstu senda mér, drottinn.

2. Þér, blídi fadir, lof þýdasta ber, Þú

mig verndaðir, og öllu frá mér Grandi vísaðir, þín gnæfandi hér Gæzka blessaði hvað mitt er.

3. Þú, sem vel greiðir mér gæfunnar stig, Gjör það eg beiði: þín föðurhönd mig Annist og leiði, mín önd örugg sig' Í lífi' og deyð reiðir á þig.

4. Öll skal svo hrundin burt ángist og þrá, Er værðarstundin mér gleðileg þá, Síðasti blundur þó sígi mig á, Sælum guðs fundi mun eg ná.

No. 300.

Með sínu lagi.

Sá ljósi dagur liðinn er, Líður að nætur stund; Himneski faðir, hjá oss ver, Hægan gef þú oss blund. Gleðji oss guð í himnaríki.

2. Gæzkan þín allvel geymdi oss, Og góð verndaði' í dag, Mýkti í náð mótlæti' og kross, Miskun þín sá vorn hag. Gleðji oss guð í himnaríki.

3. Þar fyrir allir þakkargjörð Þér fær-um, drottinn, vér, Heiðri þig menn, himin og jörð, Og hvað sem skapað er. Gleðji oss guð í himnaríki.

4, Svo margt brutum vér móti þér, megnum ei telja það, Orð, hugrenningar, verkin vér Vanda ei gádum að. Gleðji oss guð í himnaríki.

5. Fyrirgef oss nú, faðir kær, Það frömdum þér á mót, Oss nýan dugnað aptur fær, Iðrun að gjöra' og bót. Gleðji oss guð í himnaríki.

6. Aðgæt þú oss nú enn í nótt, Oss verndi mildin þín, Að sofna kynnum sætt og rótt, Sviptir frá allri pín. Gleðji oss guð í himnaríki.

7. Þá líkaminn hvílist, haltu þó Hönd þinni yfir mér, Gef þú, að allir öðlumst ró, Oss forða meinum hér. Gleðji oss guð í himnaríki

8. Að morgni aptur uppvek þú Oss á hagkvæmri tíð; Svo af oss þá í sannri trú Syngist þér lofgjörð blíð. Gleðji oss guð í himnaríki.

9. En þegar endast æfitíð, Og kemur vor dauða-stund, Veit oss, Jesú, hún verði ei stríð, Væran gef síðasta blund. Gleðji oss guð í himnaríki.

10. Á enda heimsins oss sért hjá, Innleid í dýrd med þér; Lát oss eilífan fögnud fá Og frid, þegar deyum vér, Gledji oss gud í himnaríki.

No. 301.

Lagid: Jesú, þínar opnu undir.

Hvíldir nætur húmid bodar, Herra, sál mín gledst í þér, Enn þín stýrdi öllum voda Alvöld hönd í dag frá mér, heilsu, blessun, fjör og frid Fann eg andar-tak hvert vid, Síns guds ástar undrum lýsi Önd mín þakklát, lofi, prísi.

2. Var eg í dag, sá vera skyldi? Vitna þad, mitt hjarta', í kvöld; Avann óþreytt míns guds mildi Mig ad fordast glæpa völd? Æ! eg blygdast, auga þitt, Alskyggni, sér dag far mitt, Æ því gjör þad yfirvega, Æ því meir eg fyllist trega.

3. Fús þú brotin fyrirgefur, Fadir, svo menn elski þig, Í þad skjól mín önd sig vefur, Audmjúk, trú-góð huggar sig Vid míns Jesú kvala kvöld, Þá kvittadi' hann mín synda gjöld, Fyrir hann eg vænti vægdar, Og veit þad eitt til hugar-hægdar.

4. Ljá mér, fadir, fylgd þíns anda, Ad framkvæmt geti eg áform mitt, Æ því meir mig allan vanda, Sem afbrot fleiri gafst mér kvitt; Eg sofna, veit senn af mér ei, Eg er þinn, hvort lifi' eda dey, Í fædurhønd, minn fadir þína, Fel eg líf og sáln mína.

No. 302.

Lagid: Gef þinni kristni gódan frid.

Gud fadir, sem oss geymir vel, Gæzku, mátt þinn eg prísa, Þitt enn ad lofa ástarþel, Og miskun þinni lýsa, Skal mín þakklát vanda vísa.

2. Eg, sem þíns anda ástgjof hlaut, Er þínni tryggdum minni, Vesall til þeirra vægda', er naut, Vann ei af miskun þinni, Synd uppgafst mér enn eitt sinni.

3. Gud, heilog vera, gód og trú, Gud minn, gud fedra minna, Frá módurlífi minn varst þú, Æ mætti' eg verdur finnast, Í tolu barna teljast þinna.

4. Leid mig þitt endurlífnad barn, Lát andar frid mig næra; Nú sofna' eg, fadir

gæzkugjarn, Gef mér hvíld trygga' og væra; Til dóms lát mig ei dúrinn færa.

5. Fadir, oss háska forda' og neyd, Fel eg þér mig og mína; Þér treysti' og ad mér tek þinn eid; Tryggd hef eg reynda þína, Aumum miskun enn munt sýna.

No. 303.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Gudi vér Hessum hér Helgan kvöldsaung, Dagur lidur, Fagur, fridur, Fæst því Hvíldin hæg, Þjádum þæg, Því skal hvert sinn, Líf og sál Líka mál Lofa drottinn.

2. Eilíf nád Allt vort rád Annast hefur, Slisafollum Afstýrt öllum Oss frá; Sýngi þér, Allt hvad er, Ædst lof, gud minn, Líf og sál Líka mál Lofi drottinn.

3. O! hvad mjög Opt hef eg Illa mót þér, Dyggdum hafnad, Syndum safnad, Sál mín Kallar því Eymdum í Á þig, gud minn, Lífid hér Leidist mér, Leys mig, drottinn.

4. Veit mér ró, Frid og fró, Fadir, í nótt, Lát ei hræda Mig né mæda Mein þúng; Kraptur hér Med sé mér Máttug-

ur þinn; Góða nótt, Gott og rótt Gef oss, drottinn.

5. Bljúg er mín Bæn til þín, Bezti guð, enn, Að mig geymi Hér í heimi Hönd þín; Verndin þín Vörnin mín Veri hvert sinn, Góða nótt, Gott og rótt Gef oss, drottinn.

6. Eg fel þér Allt, hvað mér Aður gafst þú, Sálu' og lífi Hjálpi' og hlífi Hönd þín; Allt hvað er Meður mér Mikli prís þinn; Líf og sál Líka mál Lofi drottinn.

---

5. Borðsálmar.

a) Fyrir máltíð.

No. 304.

Með sínu lagi.

Faðir á himna hæð, Hver fyrir Jesú náð Elsku þína oss vottar, Önd og líkama mettar.

2. Hvað um lopt, haf og jörð Hefur tilsetta ferð, Forsorgar þú og fæðir, Fjölgar, annast og klæðir.

3. Með lofgjörð og lotning vér, Líka

sem kristnum ber, Þiggjum í dag þakklátir Þitt lán, sem að oss veitir.

4. Lát oss í hreinum hug, Halda oss við þinn veg, Svo með samvizku góðri Seðjumst vorn fóðri.

5. Hjálp oss nú, herra kær, Svo heiður þinn eflum vær; Fyrir frelsarann Kristum, Faðir, á þig treystum.

Vér þökkum þér, hinn góði, (Sjá No. 268).

---

b) Eptir máltíð.

No. 305.

Lagið: Kristi, vér allir þökkum þér.

Guð, vor faðir, vér þökkum þér Fyrir þinn son Krist vorn herra, Af mildi þinni, sem margföld er, Manneskjur virðist næra, Og allar skepnur, sem eru með önd, Oss hefur satt þín milda hönd, Lof sé þér æ og æra.

2. Herra, sem mettað hefur nú Hold vort, er deyja hlýtur, Sál vora einnig seðjir þú, Sem aldrei deyr né þrýtur; Orð þitt er hennar afl og megn, Að stríða synd og löstum gegn, Uns með þér náðar nýtur.

3. Himna fødur á hverri tíd Heidrum mesta sé framin, Sá oss kvittadi syndir vid, Fyrir soninn til vor kominn, Hjálparann Jesúm, herra vorn, Hver oss þin gjørdi óskaborn, Ætid lofum vér, amen.

No. 306.

Med sinn lagi.

Heidrum vér gud af huga' og sál, Hans lof vor túnga sýngja skal, Ad sína gæzku sýndi ljóst, Saddi oss vel med drykk og kost; Sá øllu holdi fædu fær, Fætt hefur oss nú drottinn kær, Pad allt hans mildi þokkum vær.

2. Þokkum honum nú, þjónar hans, Pad er æ skylda sérhvers manns. Játum, ad oss elskadi hann, Af nád sinni skapadi mann, Med húd og holdi, blódi' og beini' Byggd er sú helzta skepnan ein, Og sidan gefin sálin hrein.

3. Gud hefur verold vel tilreitt, Vanta lét ekki' á næring neitt; Fjollin og dali frjóvgar hann, Fénadinn gras ei vanta kann; Ver af jordunni vin og braud, Veitir

þad hvert ár mildur gud, Og hjálpar svo af húngurs naud.

4. Fiska veita oss votn og sjór, Verdur af þessu bjorgin stór; Eggin og fugla eignumst vér; Oss til atvinnu skapad er Naut, geitur, svo og sauda-fé, Sjálfur gud lætur oss í té, Svo ad vor næring nógleg sé.

5. Þøkkum honum og þiggjum nú, Þad hann gefur oss sanna trú, Hofum því æ í hjarta sett, Halda hans bod í vorri stétt; Svo jafnan oll hans heiløg hjord Heidri hans blessad nafn á jord; Þad skal vor allra þakkargjord.

---

6. Brúdkaupssálmar.

---

a) Á undan hjónavígslu.

Í nafni Jesú athofn má. (Sjá No. 48).

No. 307.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

Fyrstu brúdur til fyrsta manns Framleiddi mildin skaparans, O! hjónabandsins herra,

Af þínum himni þau álit, Þitt sem nú koma fyrir auglit, Efl heill og heidur þeirra, Í heim Æ þeim Birzt lidsinna, Lát þau finna likn af hædum, Blessa þeim lifsins lán og mædu.

No. 308.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Þér, lifsins herra, gud, vor gud, Gofgun og lotning sýnum, Þú skapar ljós og lifs fognud, Líka med krapti þínum Áftir tendrar í úngdóms barni, Allteins fullordins styrkir arm, Og heillum audgar þínum.

2. Frábærlega jørd fogur er, Full med øll hentug gædi, Þau ef ad eins rétt þekktum vér, Og þekkt hver brúka nædi, Armædan sjálf oss yndi fær, Á medal þyrna rósin grær, Líftjón lif betra grædir.

3. Hver sá hér vina situr í krans, Sem ei med gleditárum Velgjordir telji verndarans, Veittar á barndóms árum? Ó guð! þær reiknad einginn fær, Í dag þó vilt þú mikla þær, Med nádar nægdum klárum.

4. Þar fyrir prísum þrávalt vér Þig, fadir allra lýda, Gamlir og úngir greida

þér Gofgun um heiminn víða; Á himni' og jørdu' í hverri átt Hljómi sú lofgjørd dag og nátt: Blessad sé nafn guds blída.

5. Blessa þann dag, nú eigum á Ást-anna gledi' ad sæta, Og brúdhjóna lags, er byrjast á, Í blessun virztu gæta: Blessa hvern aldur, stétt og stand, Styrk og blessa vort fødurland, Lát eining ást innræta.

No. 309.

Med sínu lagi.

Heimili vort og húsin med, Nema herr-ann byggja vildi, Árlega blessi bú og fé, Bjørg svo hver hljóta skyldi, Af gæzku hans og guddóms nád, Sem gjarnan eflir allra rád, Annars vor idja' ei gildir.

2. Nema gud sjálfur styrki stad, Og stjórni borg og landi, Hlífi og gæti øllu ad, Svo eingu stofnist vandi, Gefi og sjálf-ur gódan frid; Gagnlaust er þó ad vaki lid, Fær eingu fordad grandi.

3. Litid ávørt og ydar børn, Af gudi þau hafid þegid, Hagkvæma fá þau hjálp og vørn; Hans lán og gáfur segid: For-sjón vill hann þeim veita vel, Vís þeirra

fæda' hún ávalt er, Sjálfir þad sanna megid.

4. Eins og ad pílur ekki fár, Öflugur hefur í hendi, Þángad sem hugdi hann sér til fjár, Sérhverri frá sér rendi, Mátt guds og vilja merkir þad, Mann og kvinnu úr ýmsum stad Til samvista hann sendi.

5. Sæll er sá mann, þeim gefur gud Gæfusamt láunid barna, Óvinum kvídir ekki vid, Þeir ýfa hann ei gjarna, Ófund og neyd ef hann vill hrjá, Hjástod örugga hefur sá, Volædi sér ad varna.

6. Fødur, syni og anda sé, Ædst dýrd um jörd og himin, Eins sem hún var ad upphafi, Án enda verdi framin; Kenn oss ad halda kristinn sid, Kvittast og skiljast syndir vid, Sá þad vill sýngi: amen

---

b) Eptir hjónavígslu.

No. 310.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

Þau féllu ad þínum fótum hér, Fadir, einum treystandi þér, Gódra því adstod ertú; Þad bandid tryggda blessa þú Blídri

med fødur hendi nú, Sem trúlynd teingir hjørtu, Æ med glatt ged Lífsins feta Gef þeim gøtu' og Gledi nœga, Í þíns fridar skauti og skióli þœga.

No. 311.

Lagid: Gœzkuríkasti grœdári minn.

O gud! þín mild og heiløg hønd, Hjúskapar gaf á jørdu bønd, Þig bidjum, helgur herra, Gef þessum hjónum heill og nád, Hjartans eindrœgni, idni, dád, Þeirra lát yndi' ei þverra, Þau leid, Þeim greid, Hjálp ad bera, Hvad sem sker, svo Heit adgœti, Vongód í hryggdum, Vør í kœti.

---

7. Katekisatións-sálmar.

---

a) Á undan katekisatión.

No. 312.

Lagid: Kristi, vér allir þøkkum þér.

Í nafni Jesú nú, vor gud, Nálœg þér børn þín standa, Ord þitt í gledi eins og nauð Oss fœrir líf til handa; Svo þad til gagns vors sanna vér Séum fúsir ad lœra hér, Gef øllum oss þinn anda.

No. 313.

Lagid: Heidrum vér gud af huga' og sál.

Alvísi gud, lát ord þitt blítt Útbreidast heims um löndin vítt, Góda þeim úngu gef sem fyrst Til gudrækni og dyggda lyst, Þinn kraptur ædri öllu er, Úngum og gömlum kenn því hér, Gódi fadir, ad gedjast þér.

b) Eptir katekisatión.

No. 314.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

Nádugi gud, vér þökkum þér, Pad oss úr myrkri leiddir hér, Og kveiktir ljós þitt klára; Kenndir oss þekkja þig og hann, Þú hvern útsendir, lausnarann, Strax á tíd æsku ára; Gjöf sú Gef þú Avort færi, Ad vér lærum Lifa' og deya, Frelsarans bodord sem, fyrirsegja.

Vér bidjum þig, ó Jesú Krist! (Sjá No. 130).

8. Konfirmatións-sálmar.

a) Á undan konfirmatión.

No. 315.

Lagid: Óvinnanleg borg er vor gud.

Þessi dagur, ó gud! vor gud, Gef vel

oss blessast nái, Við þig oss bind og við þín boð, Veit trúarstyrk hver fái; Faðir, hér fyrir þér Fólk úngt og gamalt sér; Oss, faðir, álít þú Með æðstu mildi nú, Augi þinn lið oss ljái.

2. Þitt legg þú úngum orð í munn, Innra þess kraptur brenni, Að trúna' og hennar atrið kunn, Æ fölskalaust meðkenni. Þeir fyrri færðust þér, Fyrir þeim báðum vér, Skírðust til þíns nafns þá, Þig, guð, nú treystum á, Von sú uppfyllast vinni.

3. Náðar sáttmál ánýa þú Nú við börn þessi' og síðan, Lát já það, sem þau segja nú, Sízt þeim úr minni líða; En breyskt þó er sérhvert, Einn þú máttugur ert, Hjálpa með styrkri hönd Hverri frómlyndri önd Til enda trúrri' að bíða.

4. Og nær þau húsum feðra frá Flytjast í veröldinni, Trúarbrögð Jesú þú lát þá Þeim vera' í ferskn minni; Svo hlýðin þjóni þér, Á þig treysti' einn, sem ber, Yfirgafstu' aldrei þann, Á þig sig reiða vann, Og föðurlíkn fela þinni.

No. 316.

Lagid: Gæzkuríkasti grædari minn.

O fadir, son og andi! þinn Drottinn stendur sáttmálinn, Eg þó min ord ei haldi; Æ! minn mig jafnan á minn eid, En ef eg skeika af réttri leid, Unn mér þad ángri valdi; Hver þá Hér má Vita, gud, ad Veitir nád, þvi Viljum gladir A sáttmál þitt treysta, tryggvi fadir.

---

b) Eptir konfirmatión.

No. 317.

Lagid: Lofid gud, lofid hann, hver sem kann.

Drottinn, þú Drottinn, ad hátign stór, Æskan nú Einlæg en hvikul sór, Pínum merkjum undir æ Og dyggdar strída. Seg þú: bornum lid eg ljæ, Læt þau heill bída. Gud er hjá, Gudi ef hlýdid; Fadir sá Sér hvad bágt lidid, Drugg þá, Elskud born, strídid, Sterk er drottins hjálpar hond. :,: Ydar fadir elskar heitt Elskendur sína :,:.

2. Dyggda-skeid Skundid nú, kæru born, En sú leid Er hætt og villugjorn; Hættri

villu þurfid þér Þó sízt ad kvída, Ljós á vegum ykkar er Ord drottins blída. Guds forsjá Greidir veg ydur, Hættum frá Hvervetna rydur, Alla þá Almáttug stydur, Sem ljúft er ad drottinn leidi sig. :,: Hann er sæll, sem hlýdir fús Himnanna gudi :,:.

3. Varnir, hér Hlustid ord drottins á, Hrædizt þér, Ad hneykśla børnin smá; Drottins raust af hæstu hæd Hátt dunar þanninn: Mín skal hegníng hitta skæd Hneykslunar manninn; En hver sá, Er villtan leidir Veginn á, Veg sjálfs síns greidir, Sælu' ad fá, Sem gud tilreidir Þeim, er kærleiks vinna verk. :,: Gjøri hver ad gæta sín, Gud drottinn allra :,:.

No. 318.

Lagid: O drottinn allsvaldandi!

Gud, fadir orma' og anda, Eilíf, trúfost veran merk, Obifnd ord þín standa, Þó alheims falli bygging sterk; Veit oss trú Vel ad halda, Ef veikist sú, Styrk margfalda Vid oss þú, Og veikleiks lát ei gjalda.

9. Reformatións-sálmar.

No. 319.

Lagid: Væri nú guð oss ekki hjá.

Guð, ljóssins faðir góði, nú Gøfgi þitt nafn vort hjarta, Ur ljótu myrkri' oss leiddir þú J lærdóms skin Jesú bjarta, Þá myrkurs skýldi þoka því, Þú sagðir: verði ljós á ný, Drógst svo frá dimman svarta.

2. Þína kirkju stríddi' illskan á, En, guð, þú náðir styrkja; Hug og dug gafstu þinum, þá Þeir lýstu' upp veginn myrkva, Svo frelsi' og ljós oss féll í skaut, Flýa hjátrúar veldið hlaut; Sem klettur stóð þín kirkja.

3. O guð! lát oss ei optar sjá Aldanna myrku daga, Og lát kennendur aldrei fá, Oss sem á tálar draga, Svo allir kristnir, eins og ber, Þig elski, þekki' og hlýði þér, Og þinum elskulega.

4. Øll blessan, drottinn, er hjá þér, Oss blessa þú af hæðum; Kirkjunnar ætíð vørður ver, Vernda frá ófrið skæðum; Á jørð trú manndyggð oss skal þá Undirbúa, svo himnum á Ljóssins guð lofa næðum.

No. 320.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Góð stendur, gud, þín kirkja, Grundvöllud, føst, óhrærd, Hana vannst stydja og styrkja Gegn strids ofriki' og flærd. Illskunnar megnt ofbeldi Ei hús þitt bifa má, Mótstend= ur myrkra veldi, Merkum byggt sannleik á.

2. Líknsami fadir ljósa, Oss leiddir fund þinn á, Allir, sem inngáng kjósa Í hús þitt, gjarnan fá. Þá bandstu, burtu lída Blindni og hjátrú vann; Lofgjørd þér lúkum blída, Í ljósi því upp sem rann.

3. O gud! oss unn ad læra, Hvad ertu mildur oss, Og í nyt ord þín færa, Svo ødlumst dýrdar hnoss; Æ medur oss þitt skæra Orda ljós drottinn geym; Lát þess fridar= bod færa Farsæld um allan heim.

---

10. Kirkjuvígslu-sálmar.

No. 321.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Þig innilykja, ó gud! kann Ei jørdin, hús né stadir, Himnanna einginn himin

vann Þig, himna, taka, faðir, Alla hluti þú ætíð sér, Einnig þann søfnuð, sem að hér Þig dýrkar, þig ákallar, Vor hjørtu bljúg sig hefja nú, Himnanna til, hvar sjálfur þú Drottnar um aldir allar.

2. Í nafni Jesú oss lít á, Eptir hans fyrirheitum, Hús þetta blessa, heyr oss þá, Hér þinnar náðar leitum. Hér heyrum vér þitt heilagt orð, Hér setjumst vér við Jesú borð, Hér dyggðir helgar lærum; Þú, faðir, rétt oss þína hønd, Þinn andi styrki vora ønd, Að góðan ávørt færum.

3. Margur, sem hryggð í brjósti ber, Hvern bnga mótgángs hlekkir, Athvarfs leitar og hjálpar hér, Hans mæðu bezt þú þekkir, Leið hann, ó guð! af ángist út, Og lát hvern þann, er þjakast sút, Frelsis stund finna þína; Svo hann með geðið glatt á ný, Gángi musteri sjálfs þíns í, Þakklæti þér að sýna.

4. Þig biðjum vér í þessum stað, Þú, faðir allra þjóða, Vort blessa land og verndа það, Veit því frið og heill góða: Í nafni Jesú oss heyr þú, Í nafni Jesú von

og trú Á hans orð ætíð festum, Að þú oss veitir, herra, hér, Hvers í hans trausti biðjum vér, Og oss er æ fyrir beztu.

5. Á síðan, guð, með eingla her Um eilífð samstemmandi, Fegri lofsaung vér færum þér, Á farsældarinnar landi, Þar fáum vér þig sjálfan séð, Og son þinn, Jesúm Kristum með, Sem megum vin vorn kalla; Þar gefur þú oss frið og frægð, Fögnuð, vegsemd og gæða nægð, Drottinn, um eilífð alla.

---

11. Friðarsálmur.

No. 322.

Lagið: Herra, þér skal heiður og lotning greiða.

Bjóðið lof þeim Böli og neyð afvendi, Burt er stríð, sem Oss með nauð umspennti, Bæna gáði, Grimmð afmáði, Guð alráði, Og sína náð oss sendi.

2. Herrann æðsti Hýr oss gaf, að friður Frá himni sté til Vorra landa niður, Hann oss kætir, Hvað sem mætir, Hryggð uppkætir, Barn aðgætir, er biður.

3. Guð, með lotning Þér sé þökk vor

samin, Þinn lofstir um Öll heims löndin framinn; Þig, er gridin, Gæfu lidid Gafst og fridinn, Einn tilbidjum, amen.

---

12. Huggun i sjúkdómi.

No. 323.

Lagid: Af djúpri hryggd ákalla eg þig.

Eg farsæld lifsins ádur sá, A minum gledi-dögum, Otal gladværdir átti' eg þá, I eptirlætis högum; Vil eg því nú veikleika med Vardveita jafnan rósamt ged; Þó særist sorgar slögum.

2. Eg má syndara auman mig, O gud! fyrir þér játa; Ohlýdinn er eg þrátt vid þig, Þú agar samt i máta; Skal eg sekadur ekkert þá Alag timanlegt borid fá, Og mig leidrétta láta.

3. Fadir, mig allan fel eg þér, Forsjón þín ad mér gæti; Hvort sem þú leingra lénar mér Lif, eda heli' eg mæti, A þér einum skal allt mitt traust, Asjá mannanna' eg trúi laust, Þú hjálpar, huggar, kætir.

4. Eg þá trúadur út af dey, Erfd min

er viss á hæðum, Mitt andlát því eg óttast ei, Ellegar grafar hræðu; Og þó eg ráfi' um dauðans dal, Drottinn, náð þinni' eg treysta skal; Þú ert hjá mér í mæðum.

5. Harmatölum skal hrinda frá, En heiður guði veita, Með þolinmæði honum hjá Hjálpar og náðar leita; Jafnan í nauðum hugsa hér, Hversu líknsamur drottinn er, Hann einn kann öllu að breyta.

---

13. Við kirkjugáng mæðra eptir barnburð.

No. 324.

Lagið; Gæzku guðs vér prísum.

Lof, dýrð um aldir alda, O guð! þér syngjum vér, Þigg lofgorð þúsundfalda, Þú veikum miskun tér, Oss, þegar ángur sker, Í föður umsjón tekur, Og aldrei burtu rekur Þá, sem að treysta þér.

2. Hættar þrautir, sem þjáðu, Þær hvurfu, gleymdist hver, Og inndæl orð viðkváðu: Einn maður fæddur er, Arftöku von sem á Í dýrðar ríki æðstu; O! vón, án líka, stærstu, Hversa burt hrygð öll má.

3. O vor gud! veit hver módir Vel børn uppali' um heim, Avertir idju gódir Eilífd farsæli þeim, Upp þá risin af grøf Til gledi, gladvær segi: Gud, hér er eg og, þegin Af þér, hin góda gjøf.

---

14. A fædingardegi manns.

No. 325.

Lagid: Guds son kallar: komid til mín.

Fyrir mitt líf eg þakka þér, A þessum degi' er gafst þú mér, Gud, þér eg gøfgun færi, Ad þín nád til þess þóknun bar, Pad eg af eingu skaptur var; Líf mitt sú nádin nærir.

2. Undarlega þú um mig bjóst, Vid umsjón þína fram eg dróst Ad augnabliki þessu; Gledi-dag margan gafst þú mér, Grátur og þjáning umbreytt er I farsæld, frid og blessun.

3. Overdugan medkenni' eg mig Margfaldrar nádar lífs um stig, O þú allsherjar herra! Mig, jardar duptid, minntist á I mildi þinni eilífd frá, Svo farsæll feingi' eg vera.

4. Þú sást og heyrdir mædu mín, Mín andvörp taldi forsjón þín, Fyr en eg skapnad feingi, Minn deildan verd útmældir mér, Miklu fyr en eg beiddi hér, Þá eg var enn þá einginn.

5. Þú lézt mig fyrir þér finna nád, Frá eilífu þín vizku dád Synd alla sá þó mína. O elsku' og náđ! þá aumum mér Allrar veraldar herra tér, O fadir, forsjón þína!

6. Ad lífid mitt adgættir þú, Ad lífs og heill hér stend eg nú, Ad lífs ánægju' eg smakka, Ad undarlega' útleiddir mig, Og híngad til um gæfu stig, Þér, fadir, allt eg þakka.

7. O gud! ef lífa leingur á, Legdu mér til þad gagna má, Af þér eg vona þessa. Eg líf og sál afhendi þér, Æ herra! virztu líkna mér, Vernda mig bezt og blessa.

15. Ferdasálmar.

No. 326.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

O þú guds barna geymarinn! Sem greidir inn- og út- gáng minn, I nafni þinu nú vil eg, Nádþurfi byrja ferdaveg. O drottinn! bjód þú einglum þin, A leidinni þeir gæti min.

2. O drottinn! virztu ad mér gá; O drottinn! leid mig til og frá; Hönd þin mig verndi, hvar eg fer, Háskanum visi burt frá mér; O drottinn! skildu ei vid mig, Einka fornnant kýs eg þig.

3. O drottinn! geym mitt megn og mál, Minn likams krapt og veika sál, Húsid lika og heimkynnid, Holla vini, sem skilst eg vid, Gættu þeirra og gef mér þá Glada og heila aptur sjá.

4. O drottinn! gódi, annast þú Aformid minnar reisu nú, Taktu mig ad þér trútt og vel, Tilsjón þinni mig allan fel, Slisförum öllum varna vid, Vertu minn gud á alla hlid.

5. O drottinn! eign mín æfinleg, Af þér lifi og hræríst eg, Fyrir mig Jesús útgaf önd, Af því leið mig við sterka hönd, Einkum nær eg skal falla frá, Farsæla reisu gef mér þá.

---

a) Við húsföðurs lánga burtför.

No. 327.

Lagið: Væri nú guð oss ekki hjá.

Þú þekkir, guð, vort áform allt, Og vorn fótstig þú greiðir, Iðn góða blessar einn ávallt, Allt styður, verndar, leiðir; Eg byrja ferð, en bið, að þú Blessir mitt áform líka nú, Háskasemd allri eyðir.

2. Gef heilsa, þol og heill frá þér Hjá mér á vegum búi, Svo hagsæld finni' eg hvar eg fer, Og heim með glaðværð snúi Um vötn og lönd mót voða hag, Vertu minn skjöldur nótt og dag Eg þinni tilsjón trúi.

3. Ástvini mína ei forlát, minn ert og þeirra faðir, heimkynni mínu haf á gát, Hvað sem mér úthlutaðir, Heimafólk, eignir, ástand, líf, Almættis þinni fel eg hlíf, Gef aptur finnumst glaðir.

4. Eg svo í fridi reisi rór, Ræki mitt kall med dádum, Og held til baka, hitti frór Hús mitt gladur í nádum, Og ásamt mínum eptir þad, Eg þig prísa og dáist ad Þinni vernd, þínum rádum.

---

b) Vid húsfödurs apturkomu.

No. 328.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Mitt hús enn stendur þökk sé þér, Þú gud, sem geymdir mitt hvad er; Margur heimkominn hús sitt fann Hrapad, velbyggt sem kvaddi hann, En stormur, vatnsflód, eldur braut, Orsnandur svo hann ráfa hlaut.

2. Þú heyrdir, drottinn, þad eg bad, Þá eg og mínir skildumst ad, Þú hefur vardveitt þá og mig, Þín nád oss fylgdi mildilig, Ferd mína hefur framad þú, Finn eg allt skadlaust heima nú.

3. O gud! verndarinn, eg þig bid: Oss hér framvegis haltu vid, Ad med fridsemi, eins og ber, Umgángast mættum gladir vér, og lifa þar til æfin dvín Í bæn og trú og von til þín.

4. Öll vor fótspor og allan hag Annist þín forsjón nótt og dag, Þín hönd oss leidi, herra kær, Hvar sem vér gaungum, nær og fjær, Og gef sídast, ad sælir vér Samfögnum upp i dýrd hjá þér.

---

16. Við lika úthafningar.

No. 329.

Lagid; Þann signada dag vér sjáum nú einn.

Dagur svo lángur aldrei er, Ad ei med kvöldi lendi, Daudinn lifid dregur med sér Dapur i burt úr hendi, Vér skulum út, en grofin er gjör, Þar gefst ei annar endi.

2. Gud gefi þad svo þjónum vér I þessari veröld inni, Ad guds son med trúnni taki hver, Svo traustlega miskun finni; Þá heimurinn frá oss hallar sér, Hjálp guds aldregi linni.

3. Nær förum vér i vort födurland, Og úr fárinu skulum vénda, Gef eg mina sálu gudi' i hand, I gledi himna-

rikis senda. Gud fadir, guds son, guds heilagur andi Gefi oss gódan lifs enda.

Lof sé gudi, vor lausn er gjord, o. s. frv.
(Sjá No. 92., 2., 4. og 5. vers).

No. 330.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Audlegan styrk mér auktu þá, O gud! nær verold skilst eg frá, Svo gedrór mina gefi' eg ønd, Gódi fadir, í þina hønd; Hørmum minum í huggun snú, Og himninum fyrir mér uppljúk þú.

Viðbætir.

I. Lofgjörðar og þakklætissálmar.

No. 331. (1).

Lagið: Rís upp, mín sál, að nýu nú.

Eilífi guð, þín gæzku gnótt, Gjörvallra minna daga nótt, Upplýsti náð einskærri, Svo leiðin þraung Ei þótti laung, Þjáningum setuð nærri.

2. Fyrir þá elsku, faðir vor, Færum þér við hvert æfi-spor Þakkir í þessum heimi, En síðar meir, Þann aldrei deyr, Eilífðin prís þér geymi.

3. Þér einum felum alla oss, Þínn einka son, er leið á kross, Vort dæmi, von, ágæti Sé, þar til vér Sonnum hjá þér, Sorg að breytist í kæti.

No. 332. (2).

Lagið: Í Babýlon við vötnin straung.

Þig lofi allur eingla her, Alheims verndarinn blíði, Þig lofi jarðar þjóðin hver,

Þér allt, hvað skaptir, hlýði, Þig lofi allt, hvað lofa má, Er líf og tilveru' af þér nam fá; Um þitt alveldið víða Útbreiðist lof þitt alla tíð, Eilíf guðdómsins hátign blíð, Af túngum allra lýða.

II. Endurlausn vegna Jesú.

No. 333. (3).

Lagið: Guðs son kallar, komið til mín.

Jesús Kristur vor vinur er, Vinfeingi hans fulltreystum vér, Samvizku' er ógnum eyðir; Flýum því glaðir fund hans á, Er frelsa náði oss kvölum frá, Og til lífs eilífs leiðir.

2. Af elsku til vor ofan frá Guðs einka son steig jörðu á, Og maður verða vildi; O hann fögnuð! sem fáum vér, Frelsari vor hann orðinn er, Prísum hans miklu mildi.

3. Guðs einka son er vinur vor, Vér ef hans fetum dyggða spor, Í huggun hryggðin breytist; Óttast ei þurfum deyð né dóm, Drottins ef þekkjumst náðarróm, Oss þá hans vingan veitist.

4. Vinur trúfastur vor er hann, Er vill oss hjálpa og líka kann, Ef hörmúng á vill stríða; Synd-þjáðir flýum fljótt til hans, Fullkomna meina græðarans, Sem andar svipti' oss kvíða.

5. Oss yfirgefið aldrei fær, Undir hans vernd framgaungum vær, Ef hrösum, hann oss styður; Hvér honum treystir, sæll er sá, Sífelt hans gánga vegum á, Um að-stoð bljúgur biður.

6. Vor ástvin, Jesú, þakkir þér, Þínir frelsuðu gjöldum vér, Sem von oss veittir blíða, Þínum fagnaðar fundi ná, Fullsælum gleðjast drottni hjá, Í flokk útvaldra lýða.

No. 334. (4).

Lagið: Heiðrum vér guð af huga' og sál.

O hvílík heill! að þekkjum þann, Þjóða gjörvallra frelsarann, Jesúm, sem lífið lét á kross, Ljúfur til frelsis öllum oss. O þá brennheitu elsku hans! Ei vildi hann dauða syndarans, En til farsældar leiddi lands.

2. Sælar má kalla þjóðir þær, Þig sán' og heyrðu, Jesú kær, Meðan í heimi hafðir dvöl; Hvers þó oss hér ei gefist völ, Þig

munum glaðir síðar sjá; Samarfar þínir verða þá Í helgra bústað himnum á.

3. Sanna huggun og sælu von Sjálfur hefur oss veitt guðs son, Endurlífgaðir, að hjá þér Eilífrar gleði njótum vér. Sú eptir-þreyða sæla' og hvoss Sífelt upplífgar hvern af oss, Þegar aðkemur þraut og kross.

4. Til himins fórst á undan oss, Eptir útstaðinn deyð á kross, Eins munum eptir ending kífs, Endurvakna til betra lífs, Í þínu ríki' oðlast þá Æru og dýrð þér sjálf-um hjá; Hvað þá við jafnast huggun má?

5. Á þig trúum og vonum vær, Oss veika styrk þú, Jesú kær, Þér svo að aldrei follum frá, Freistingar þó oss leiti á. Þú heyrir æ vort harma kvein, Hjálpar og græðir andar mein; Sú er vor líkn og sælan ein.

III. Sannur kristindómur.

No. 335. (5).

Lagið: Sá frjáls við logmál fæddur er.

Allt gott kemur frá einum þér, Ástríkur

manna fadir, Af þér hins bezta væntum vér, Í von loks deyum gladir.

2. Helgist þér æ vort hjarta' og mál, Svo hötum-rædu ljóta, Vísdómsfull ord þín vora sál Veki til yfirbóta.

3. Andar gagn vort og annara med Ord-rædur vorar stodi; Polid og hógvært gef oss ged, Glæpa svo firrist vodi.

4. Herra, þegar ad þúngan kross Þú vilt oss bera láta, Víst hann ad gódu verd-ur oss, Von sú oss gjori káta.

5. Ef ad trúlyndir elskum þig, Andar mein kunna ei granda; Vodi og neyd þó sýni sig, Senda munt nád þíns anda.

6. Hvad sem oss mætir heims um byggd, Hugglatir vér því tökum; Mýk oss gjor-valla mædu' og hryggd, Mæddir þá til þín kvökum.

7. Verdi oss, fadir, vild þín á, Vantrú og efa forda, Óþolinmædi' oss flýi frá Fyrir krapt þinna orda.

8. Samvizku ró og sálar frid Sælum gef oss ad halda, Einnig medbrædur vora vid Varast tvídrægni kalda.

9. Svo sem að fjøldann synda þrátt Sjálfur oss fyrirgefur, Eins gef framvegis iðkum sátt Við alla, sem skyldan krefur.

10. Auðlegð ef fellur oss í skaut, Elsku-ríkt veit oss sinni, Að aumra léttum undir þraut, Eptir tilætlun þinni.

11. Ef fáum neyð og ørbyrgð reynt Eptir ráðstøfun þinni, Trú og þolgæði ljóst og leynt, Lát oss votta hvert sinni.

12. Athafnir vorar allar hér, Ætíð gef oss að vanda; Svo iðjum það, sem þókn-ast þér, Þinn send oss styrk til handa.

13. Hóf og iðju, sem hentar bezt, Hrein-skilni' og dyggðir allar Oss kristnum gef að iðka mest, Uns dauðinn héðan kallar.

14. Lát oss svo, drottinn, lifað fá Last-vara, meðan þreyum, Að sæla vís þér sjálf-um hjá Sé oss, þá héðan deyum.

No. 336. (6).

Lagið: Kom skapari heilagi andi.

Þú, sem hið góða elskar eitt, En þótt að veikum finnist hjá, Án þín eg megna ekki neitt, Allur minn kraptur þér er frá.

2. Breyskleik minn, drottinn, þekkir þú,

Þín náð og styrkur efli mig, Á þínum kær-
leik kroptug trú Kenna skal mér að elska þig.

3. Lát elsku þá minn hneigja hug, Að helga líf mitt einum þér; Þín linkind æ mér léni dug, lastvörum hegða mér sem ber.

4. Gef þú mér skyn, að dyggð og dáð Dýrmætast hvoss í veröld er, Að sá, sem vandar allt sitt ráð, Óruggur sérhvern mótgáng ber.

5. Að fullgjörð dyggð ei finnast kann, Föstum grundvelli stofnuð á, Nema skír trú á skaparann Skíni guðrækni sinni hjá.

6. Þú, sem einn verkar veikum í, Að vilja' og gjöra það, sem ber; Styrk þú minn veika þróttinn, því Frá þér minn allur kraptur er.

No. 337. (7)

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Eilífi guð, vor allra faðir, Einn ertu góð-
ur, mikill, vís Af undrum þinnar gæzku glaðir Gjöldum vér þér af hjarta prís; Þig að dyrka mjög inndælt er, Um gæzku þína syngjum vér.

2. Hver, sem ástgjafir þínar þekkir, Og þær rétt virða skyn á ber, Því skyldi hann

þig elska ekki, Af elsku leiddur hlýðnast þér, A gæzku þinni efalaust Æ grunda sína von og traust.

3. Að Jesúm Krist, þinn son, oss sendir, Sérlega krefur þökk af oss, Hann þig, sem föður, þekkja kenndi, Þoldi vor vegna deyð á kross, Lærdómi bæði' og lifnaði' með Ljós og farsæld útbreiða réð.

4. Fyrst guð oss þannig elskar alla, Og eflir heillir sérhvers manns, Látum oss, bræður, léttbært falla, Að líkjast dæmi skaparans, Aftsemi dug og elsku með Astund-um dyggð og frómlynt geð.

5. Kærleiks guð, oss sem kallað hefur, Krists ríkis til af þinni náð, Og öllum jafnan gott allt gefur, Æ gef oss bæði vilja' og dáð, Að lífs til enda þjónum þér, Sem þinum börnum verðugt er.

No. 338. (8).

Lagið: Allt eins og blómstrið eina.

Hjálpa mér, herra blíði, Af hjarta geðj-ast þér, Eg svo gegn öllu stríði, Orð þitt sem bannar mér; Verk ráðvönd æ að iðja,

Aðstoða virztu mig, Með þeim svo ber tilbiðja, Og beztan dýrka þig.

2. Gef, faðir, krapt eg kunni Kefja girnd vonda' í mér, Ráðvendni æ svo unni Og finni náð hjá þér, Afvega lát ei leiða Løst mig, né glæpa her, Ei spott né ótta neyða Otrúr að reynast þér.

3. Boð þín mér blessuð vísi Braut rétta lífsins á, Hana mig feta fýsi, Farsæld eilífri ná; Styrk mig að vilja vinna Verkin skyldu með trú, Og æðsta umbun finna, Er dyggðum heitir þú.

4. Gef þú mér góðfúst hjarta, Gagnast öllum sem bezt, Aumka þann kvöl um kvartar, Kætast samheillum mest; Ljúfum svo Jesú líkist, Lund kærleiksfullri með, Farsæld þíns friðar ríkis Fæ eg þá glaður séð.

5. Gef, að eg rétt ígrundi, Góður að ert og vís, Auðna mín allar stundir Af þér að gjörvöll rís. Þó sorg umhverfis hljómi, Harðar ef raunir þjá, Í lífi, deyð og dómi, Drottinn, þig treysti' eg á.

No. 339. (9).

Lagið: Kom skapari heilagi andi.

Drottinn, ástunda dyggðir mér Daglega gef og boðorð þín; Þú til ens góða þróttinn lér, Það veri bezta huggun min.

2. Viki eg þinum vegum frá, virzt þú i náð að benda mér; Fyrirgef breyskum, faðir, þá, Framvegis gef eg hlýðnist þér.

3. Ást þín føðurleg ætíð mig Uppørva skal að stunda dáð; Vongóður kem eg þá fyrir þig, Þegar eg allt mitt vanda ráð.

4. Því ef eg dyggða þræði stig, Þolgóður freisting yfirvinn; Góð meðvitund þá gleður mig, Guð, hún er sælu pantur minn.

No. 340. (10).

Lagið: Adams barn, synd þín svo var stór.

O herra guð! þér heiður ber, Með hjartans gleði og lotning vér Til þín nú þánkarennum, Dásamlegur í øllu ert, Allt hefur mjøg vel til vor gert, Þakklátir það meðkennum, Æ! lof, tilbeiðsla ást og dýrð, Eilífi faðir, sé þér skýrð, Føður-náð fyrir þína, Sem einka reyndist verndin vor, Velferðar til hvert greiddi spor, Því ber oss þøkk auðsýna.

2. Fyrir vort lífið þökk sé þér, Þín lofsverð náðargjöf sem er, Og það af miskun þinni, Heldur því við og hjúkrar að, Herra, en einkum fyrir það, Ber oss með bljúgu sinni, Þér þakka blessað þitt hjálpráð, Að þú hefur af föður-náð, Kristna menn þar til kallað, Þig réttan föður þekkja vorn, Þín verða farsæl óska-börn, Nú og um eilífð alla.

3. O! hvílík huggun er oss það, Eiga þvílíkan föður að, Voldugan, vísan, góðan, Fáfróðir, breyskir, veikir vér, Vinna fátt skynjum, sem oss ber, Má oss því margt ofbjóða; Svo er og varið vorum hag, Að víst er fjörtjón nótt sem dag, Samt þurfum sízt að kvíða, Ef — eins og hlýðnum börnum ber — Með breytni góðri stundum vér, Að þóknast þér og hlýða.

4. O faðir! láttu elsku þá, Sem öllum heimi virðist tjá, Upphvatning æ oss vera, Hreinskilni stunda hjartans mest, Og hegðun alla vanda bezt, Í þinni augsýn, herra, Að vér framgaungum ætíð hér, Eins og ráðvöndum kristnum ber, Og stundum mest sem

megum Þinni líking og þóknun ná, Þúsundfold náðar gæði þá Vís vér í vonum eigum.

IV. Trúrækni.

No. 341. (11).

Lagið: Allir guðs þjónar athugið.

Heilagur faðir himnum á, Höfundur trúarinnar, Þitt voldugt orð oss vísar á Veg sáluhjálparinnar, Lát oss trú rétta rækja hér, Í ríki þínu svo að vér Þig sælir fáum finna.

2. Vertu, Jesú, vort lífsins ljós, Leið oss á veginn sanna, Unaðsemd vor og æðsta hrós, Æ sért hjálparinn manna, Sá treystið á þig setur fast, Sízt mun um eilífð fortapast, Hreppir sæld himin-ranna.

3. Vor trú sé byggð, sem vera ber, Vísdóms á orðum þínum, Til enda lífsins allir vér Ávöxt verðugan sýnum; En nær vér rösum, herra, hér, Hjálp oss, að ekki föllum vér, Né síðar sælu týnum.

4. Bráfaðan sundur brjót ei reyr, Blys trúar endurnærðu, Iðrandi sálna andvörp heyr, Andans þeim huggun færðu; Gef að

þér aldrei føllum frá, Freisting er sækir megn oss á, Send þú líkn hjarta særdu.

5. O drottinn! sem ad oss í hjá Uppbyrjad trúna hefur, Efl hana, svo ad ødlumst, þá Oss daudi, grøf umvefur, Endalok trúar, eilíft líf, Hvar, eptir heimsins mædu' og kíf, Fagnadar gnótt þú gefur.

No. 342. (12).

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Þín sjást, ó gud! um verøld vída Vísdóms, almættis, gæzku spor, Jord, himin, árin ótt sem lída, Allt hrópar: mikill gud er vor, Hverful umbreyting innir bert, Obreytanlegur gud ad sért.

2. Gjørvøll náttúran þannig þylur Þér dýrdar lofsaung ósjálfrád, Mín sála gædd med skynsemd skilur, Þitt skipar øllu vísdóms rád, Og med trú, sem þinn andi lér, Upp til þín, drottinn, lyptir sér.

3. Hvad er eg þess, ad þori' eg senda Til þín, alvaldi, huga minn, Þú, sem ert, verdur, varst án enda, Vera heiløg og fullkomin? Þinn helgur andi hjarta í Hreinskilum býr, eg treysti því.

4. O! hvað þú mönnum öllum hefur Auðsýnt föðurleg kærleiks hót, Með anda þínum oss þú gefur Athvarf til þín af hjartans rót. Það sonar traust vér feingum fyrst Fyrir þinn son, vorn Jesúm Krist.

5. O! hvað veikan það hressir huga, Að hefja klökka sál til þín; Ekkert mótlæti mig kann buga, Meðan eg veit þú gætir mín; Allt skapað birtir almátt þinn, Alstaðar eg þinn kærleik finn.

6. Nú sé eg glöggt þín guðdóms merki, Gæzku, almætti, vísdóm þinn; Hvort eg er einn, í værð eða verki, Veit eg, að þú ert faðir minn. Faðir í þína föðurhönd Fel eg örugður líf og önd.

7. Það er sú trú, sem hér í heimi Himininn opinn sýnir oss; Það traust, ó drottinn! gef eg geymi Guðrækni með, sem bezta hnoss, Við enda lífs mín viss er trú, Við mér, sem faðir, tekur þú.

V. Elska og traust til guðs.

No. 343. (13).

Lagið: Sólin upprunnin er.

Hvað eru vinir, völd, Vit, fjör og hreysti? Hvað lífsins heilla fjöld? Hann þeim lítt treysti, Vel sem að veit: Veifast allt burt sem reykur Mótlætis myrk við él; Mynd skugga' eg horfna tel, Pá ljós um leikur.

2. Hví treystum veikir vér Völt á heims gæði? Glis stundlegt ekkert er Ánægju sæði Ókomins lífs, Unaðar blóm sem gefur, Fyrst það hér böl opt býr, Í beiskju lífi snýr, Gröf yndi grefur.

3. Vor, sem hér æfast á Í reynslu standi, Skilinn-lífs skóla frá Skynsamur andi Fyrir víst veit, Valt er gjörvallt í heimi; En æðri öruggt hjá oss Ánægju lífs að oss Guð mildur geymir.

4. Sannfæring sífeld mann Sú á skal minna, Lífs yndi hér að hann Hvikult mun finna; Honum að er Hér ætluð stundar vera, Hann því, nær sorg hér sá Samferð-ast gleði, má Nór báðar bera.

5. O drottinn! einum þér, Ohult eg treysti; Gef aldrei grandi mér Glis heims né freisti; Brogd véla vond Velferd ei raski minni; Legg mér æ likn i neyd, Létt hryggd, ad sæll vid deyd Eg fögnud finni.

No. 344. (14).

Lagid: Herra, þér skal heidur og lotning greida.

Gud, sem allri Gæfu rædur minni, Gef eg ætid Treysti forsjá þinni; Vilji þinn æ Veri minn, og Veit hvert sinni Unun i því finni.

2. Allt þin speki, Elska, máttur leidir, Öllum miskun Skepnum þinum greidir; Hvi skal klaga Hót um daga? Herrann lagar Gæfu lifs um leidir.

3. Mitt frá eilifd Skapad hlutfall hefur, Hvad sem býdur Þú, mig fridi umvefur; Lán og mædu Mazt þú bædi, Mér hjálprædi Gud i öllu gefur.

4. Liki þér svo, Lát mér ekkert granda, Legg ánægju Daga mér til handa; En ef vinna Velferd minni Vél, eg finni Hjá þér huggun anda.

5. Þin nád baud oss Jardar gledji gædi,

Gæzkan allteins Skóp oss lífs vaukvæði; Sjálfs ef eigi Sok mig beygir, Sáttur þreji' eg; Þú lér þolinmæði.

6. Missi' eg heill, sem Mildin þín gaf blíða, Mótgáng þú ef Vilt eg skuli líða, Þá eg beiði, úr Voli neyðar Bezt muut greiða, Bót ei láta bíða.

7. Mun brátt þrotið Má ske fjorið æða; Mildi guð, þitt Verði boð, því hræða Sé víst valin, Viss mér talin — Sú von er alin — Hví má hel mig hræða?

No. 345. (15).

Lagið: O drottinn allsvaldandi!

Einn dagur öðrum tjáir, Allir megum vér sanna það, Hver sem þess gætinn gáir, Og gjorvallri hyggur skopnn að, Mikill er Og mildur drottinn, Mönnum tér Gæzku vottinn, Gæða hver Gnótt er þaðan sprottin.

2. Umbreytist allt í heimi, Óbreytanlegur hann þó er, Í öllu lífs andstreymi Ætíð honum því treysta ber. Náðargnótt Næga gefur, Nýan þrótt Veitt oss hefur, Dag og nótt Drottinn náð umvefur.

3. Honum af hjarta treystum, Hann er

vor einka líku í neyd, Oss sínum endurleystum Eins mun hann verda líf í deyd, Sizt oss má Sækja mæda, Sældir þá Dýrdar hæda, Honum hjá, Hljótum ædstu gæda.

4. Framvegis, fadir blídi, Fulltingi þinn treystum mest, Í lukku' og ángurs strídi Oss þín miskunn líkni bezt; Um ekkert þá Annad hirdum, En þig sjá, Mest þad virdum, Og himnum á Hjá þér búa' í kyrdum.

5. Trúlyndum heitid hefur Hjálpráð oss mönnum öllum tjá, Farsældar gnóttir gefur, Gud vor, þitt ord ei bregdast má. Sæll þú, Þínum geldur Þjóni', er trú Stödugt heldur; Hugsan sú Huggun ædstu veldur.

No. 346. (16).

Lagid: Hver sem ljúfan gud lætur ráda.

Trúfasti gud, eg til þín kalla, Titrandi birtist fyrir þér, Og bid um miskun æfi alla, Aldrei ad gleyma viljir mér; Eg veit þú heyrir andvörp mín, Og sendir hjálp af gæzku þín.

2. Öll mín þegjandi andvörp þekkir, Og tár mín sér þú leyndum í, Mér hjálpar

bezt nær aðrir ekki, Og hart umspennir neyðin því; Þegar mér veiklast von þú sér, Virzt þá huggan að senda mér.

3. Þó að eg eigi þekki tíðum Þína alvísu stjórn á mér, Athvarfs samt leita' í eymdum stríðum Einúngis skal, minn guð, hjá þér; Veikur lítt standast við eg má, Vel lát mig stríða' og sigur fá.

4. Á þér trúnaðartraustið festa, Tryggvi leiðtogi, veittu mér, Hvort sældin eða sorgin mesta Frá sjálfum þér að höndum ber. Dagfar mitt prýða dyggðum gef, Drottinn, á meðan hér eg tef.

5. Fagnandi þá eg fús meðkenni, Föðurnást þína sældum í; Eins þó mótlæti mig umspenni, Mun eg rólegur taka því; Gef aldrei skiljist eg við þig, Æ góði faðir! bænheyr mig.

No. 347. (17).

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Á guð eg treysti einan þig, Ástríkur jafnan leiðir mig; Eg gleðst af föður umsjón þín, Eg veit í náð þú sér til mín, Ovð

minni rósemd eykur það, Angist og neyd þá þreyngir ad.

2. Hver himna drottinn ástvin á, O-kvidinn lífs veg geingur sá; Ei sturlast hann, þó eymdin hörd, Ad honum kreppi hér á jörd; Senn veit hann reynslan úti er, Endast med henni neydin hver.

3. Lídsemd veit mér, minn gódi gud, Ad geymi' og stundi vel þin bod; Ad setja megi trú og traust Til þin huggladur efalaust, Uns sælan himna fæ eg frid, Og fagna þina miskunn vid.

4. Forsjónar vegi fæ eg þá, Fadir, þina med undrun sjá; Þú andar gagn dýrt matt-ir mitt, Miklist um aldir nafnid þitt, Því vís og gódur æ þú ert, Athvarfid vort i raunum sért.

No. 348. (18).

Lagid: Um daudann gef þú, drottinn, mér.

Allt hvad tilvern af þér hlaut, Alheims verndarinn gódi, Orlætis þins og nægta naut Af nádar dýrstum sjódi; Oss mönn-unum þó allra mest Auglýsir gæzku merk-in flest; Því er skylt þökk hver bjódi.

2. Vort þú oss daglegt veitir brauð, Vísdóms og gæzku faðir, Aðstoðar bezt í allri nauð, Á þig vér treystum glaðir, Og þó hjálp frestir enn um hríð, Á þér geðfeldri munum tíð Frelsinu fagna hraðir.

3. Mest er þó jafnan miskun þín, Menn þegar neyðin særir, Huggun í sorgum Hjálp í pín, Harmþrúngna gleði nærir; Þegar að kemur kaldur deyð, Kvíða þurfum vér eingri neyð, Frelsi og líf hann færir.

4. Í lífi, deyð og dómsins tíð, Drottinn, oss náð þín gleður; Þér sé um aldir þökkin blíð, Þér mannkyn lofgjörð kveður, Að þegar hérvist endast á, Í himna dýrð þér sjálfum hjá Sælu eilífri seður.

No. 349. (19).

Lagið: Heimili vort og húsin með.

Guð þig að elska góði minn, Gagn er mitt bæði og skylda; Auð heims mót því og upphefð sinn Alls ekkert mega gilda; Sannarleg elskan sjálfur ert, Sérhver þín skipan vottar bert Miskunar geð þitt milda.

2. En girndir tíðum ginna mig, Og gjöra skynsemd blinda, Veraldar glis á villu-

stig Vill tæla mig, og binda Hégómann við, en hversu þá, Heilagi guð, eg líta má Svívirðu minna synda?

3. Örvænta skal eg ekki þó, En þinnar náðar bíða, Flýja til hans, sem frið mér bjó, Fyrir mig deyð nam líða, Hann þá fullvissu veitti mér, Að væri' eg dýrmætur fyrir þér, Jesús, lausnarinn lýða.

4. Eg veit, að komstu, Jesú minn, Á jörð að drottins ráði, Matur og drykkur það var þinn, Að þíns föðurs vilja gáðir; Fús deyðir krossinn festur á, Fæ eg af þessu glaður sjá, Að heitt oss elska náðir.

5. Elsku guðs finn eg allteins hér, Að son sinn gaf oss kæra, Elsku til hans því öllum ber Til enda lífs að næra. Að eilífu skal eg elska hann, Útvöldum með í dýrðar rann; Honum ber eilíf æra.

VI. Náðvendni.

No. 350. (20).

Lagið: O faðir himneski' og eilífi guð!

Tíð og líf gegnum eg fagnandi fer; Frjáls

skunda vegferð, sem ætluð er mér; Skerðir ei elli né áratal þar Auðun, sem hjartann skeinkt var.

2. Meðvitund rósom að réttvísi, dyggð, Rækt þar æ finna og velja sér byggð; Frið minn og eilífan sögunð ei ná Forlög að trufla, né tíð má.

3. Þú, sæla rósemð í minni sál, mér, Morgna þá sól roðar, heilsa blítt fer, Erviðið blessar heill, ánægju með, Og svæfir þreyttan í nátt-beð.

4. Himnanna guðs til því hugur minn rís, Heit vinnur einlæg við bænir og prís; Gæzkunnar boðorð að geyma, mér lið Guð bið eg senda og tilbið.

5. Sjái eg mæðunnar son líða neyð, Sorgunum hlaðinn og þjáðan, en greið Hjálp mín hann frelsar, þá inndæl hans er, Auga og hjarta glöð þökk mér.

6. O! hversu inndæl minn ánægja barm Inntekur, hyngsi' eg: nú sefa' eg hans harm, Aður en hjálpa' og eptir mig finn, Eins og frá sjálfum mér, unminn.

7. Huggar það mig við þá mæðu eg

sé, Mildastur fadir ad lætur í té, Skepnunni hvad hagar, hans vísdómur veit, Vel øllu skipa um hvern reit.

8. Fridar gjøf himnesk er fyrir mitt brjóst: Ad fús er eg skyldum leynt gegna sem ljóst, Bodar mér sæl, ad á baki vid grøf Búin sé helgudum lífgjøf.

9. Traust þad og gjørvøll á gudi von fest Gódri med samvizku' er styttan mín bezt. Skylda, glatt samvizku bodord, þú ber Bjart ljósid efans í nótt mér.

10. Eg þángad fylgi, sem ávísar mér, Eingar því festar mér halda frá þér, Eingri mig nøgun sker umlidin tíd, Eingan af framtíd eg geig bíd.

11. Réttan þú leidir mig rádvendnis stig, Rans yfir hégómlegt dáranna' og mig, Til manna fremdar og fagnadar ber, Fyrir því heilsa' eg og lýt þér.

12. Mig þvíngun leysir þú mannlegri frá, Mig huggar sakleysi lífsins stig á; Mig styrkir hugprýdi framgáng ad fá, Fullkomnun tignara lífs ná.

No. 351. (21).

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Herra, sem boðað hefur mér, Heilagt líferni' að geðjist þér; Mitt líf þér helga hjálpa þú, Helgunar krapti mig útbú, Svo að ráðvendni ljóst og leynt Lýsi jafnan mitt dagfar hreint.

2. Ef þú mér, drottinn, leggur lið, Löst og ódyggð að skiljast við, Eg mun ástunda, eins og ber, Allt sem eg veit að líkar þér, Og trúr, uns þrýtur æfin mín, Með alúð rækja boðorð þín.

3. Sá dyggða feta feril ann, Farsældar leið æ geingur hann, Að síður skeiki, eg því skal Aðgætinn vanda ráð og tal, Vor guð, leiðtogi vertu mér, Von-góður skal eg treysta þér.

4. Ólukka megnar eingin þá, Ánægju mér að ræna frá; Dauðann mun eg ei hræðast hót, Honum öruggur taka mót, Og hverju sem að höndum ber, Hjálp og náð þar til veittu mér.

VII. Réttlæti. Góðsemd.

No. 352. (22).

Lagið: Heimsins stýrir forsjón fasta.

Gef oss, faðir, tvíllaust trúa, Tíð að léutir fjör og stétt Oss á jörð að undir búa Eilífð, heill og sælu rétt; Lærdóms skóli líf að er, Leið til himins gaungum hér; Þar rettlæti og gæzku gleður Góðan dyggðar umbun meður.

2. Öll þín stjórnan hér í heimi Hátign þinni lýsir bert; Eingu mild að gæzkan gleymi, Guð, réttlátur faðir sért. Þín réttvísi' og gæzka góð Gefur boð og dæmið þjóð, Góðs og réttar öllum unna, Og sem bezt þér líkjast kunna.

3. Oss hvað kjósum öðrum veita Eins réttlátur Kristur bauð; Af því veruða eigum leita Annars sæmdir, rétt og auð; Hefja' upp iðn, en heiðra dyggð, Hata ofund, róg og lygð; Hann er eftir sérhvers sóma, Sjálfur oðlast væga dóma.

4. Dóma ber oss velja væga, Virða bræður hér á storð; Góðum heit um gæfu

nærga Gaf og miskun drottins orð. Sama föður eigum að; Allir að sælu keppum stað; Allir marga bresti berum; Bágt er að dylja: veikir erum.

5. Réttvís guð, lát rétt á jörðu Réttan leiða menn á stig; Ei með bræðra yfir horðu Afelli þeir dæmi sig; Allir þurfum vægðar vér, Veit oss rétt, sem hverjum ber, Virða hér, að sæld og sómi Sé oss vís að efstum dómi.

VIII. Þolinmæði.

No. 353. (23).

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Ef vér í þúngar raunir rötum, Ráðstöfun drottins tökum vel, Og þolinmæði aldrei glötum; Alitum vott um föðurþel, Að mildur typtar, oss því ann, Og til betrunar leiðir hann.

2. Þó mæðu finnum þúngt að bera, Þjáning ógæfu teljum vott, Hún til betrunar víst má vera, Oss valið meðal hent

og gott. Það traust, ef adber þraut og kross, Í þolinmæði styrkir oss.

3. Óþolinmæði ollir meiri Armæðu, skapar møgl og kvein, Þeim er við reynslu illa eirir, Afmældan skerf og sorga mein; En þolinmóðum af þeim ris Æðri fullkomnun, huggun vís.

4. Samvizku þegar geymum góða, Gersemi dýrast jorðu á, Mótlæti ekkert mun ofbjóða, Menn bezt róssamir finna þá, Í orðu náttúru allt að ser, Eðli sambodið hennar er.

5. Fullvissan, vel um stund ef stríðum, Strax eilífð brosir glød oss við, Øllum burtfeykir ángurs hríðum, Anægjn blessar værð og frið. Sem reyk hún heimsins reiknar glis, Nanna skammvinnan þúnga sis.

6. Oss Jesús kenndi ljúfur líða Lífs og deyandi krossi á, Og vilja foðurs bezta bíða, Byljum uns létti sorga frá; Þeim, sem með honum hugrór leið, Heiður við sigur eptirbeið.

7. Hvað eru fánýt heimsins gæði?

Hvað stundleg þjáning, böl og hryggð? Allt fis að reikna eru bæði Mót æðri dýrð í sællra byggð; Þess vegna rór eg þigg og ber, Það faðir ástkær velur mér.

No. 354. (24).

Lagið: Gæzku guðs vér prísum.

Vor guð á himna hæðum, Heilagi faðir kær, Í hvers kyns hryggð og mæðum Hjálp þína reynum vær, Um vora æfitíð Ef þig elskum af hjarta, Á oss mun trú-fast skarta, Guð vor, þín gæzkan blíð.

2. Af elsku oss til bótar Agar þú, faðir, oss, Svo vörumst lesti ljóta, Leggur á raun og kross, Hjálp veitir hirting með; Því er skylt þessu tækjum Með þökk, og jafnan rækjum Þér hlýðið, þolugt geð.

3. Ef lætur oss tilfalla Auðstreymi, sorg og neyð, Þína send aðstoð alla, Æfinnar skunda leið, Trúrækni transti með, Svo að þolgóðir þreyum, Þar til burt héðan deyum, Þitt prísum gæzku geð.

4. Sízt munu heimsins hryggðir Hér mega jafnast við, Eilífar yndis byggðir, Og æðstan dýrðar frið, Sem oss þinn sonur bjó,

Viljugur þá hann þoldi Pjáning' á sálu og holdi, Og kvalinn á krossi dó.

5. Hans þolgeðs dýra dæmið, Dyggð og liferníð hreint, Oss fremur öllu sæmi, Og hvetji ljóst og leynt, Feta hans fótstig í; Vilji þinn á oss verði, Vor guð, þó neyð að herði, Og mótgángs skyggi ský.

6. Ef þolinmóðir þiggjum Það, sem að höndum ber, Og heilla einum byggjum Örugga von á þér, Sízt mun oss bregðast sú; Veit oss því vel að stríða, Og vilja þínum hlýða, Með þolugri þreya trú.

IX. Hreinlyndi.

No. 355. (25).

Lagið: Túnga mín af hjarta hljóði.

Guð oss hér í sambúð setti, Svo vér gleðj-umst bræðrum með, Undir hver með öðrum létti, Efli lán og hressi geð; Ástúð geymi Hér í heimi Hreinlynt þelið öllum téð.

2. Líkams sama limir erum, Lands inn-búa samfélags; Því til heilla hraðir ver-um; Hver svo annars leiti hags, Ei með

flærðum Eyðum værðum; Endurgjaldsins minnumst dags.

3. Þeim í skopun veit sér vera Veitta manna tignar stétt, Illa sómir innra bera Ulfa skap og refa prett; Kjassi ríkur, Kænn er svikur, Krists svikara líkist rétt.

4. Hver einn því af hjarta mæli Hrein-an sannleik bræður við; Ei með flærð eður øfund kæli; Elski dyggð, en stundi frið; Oðrum sóma, Unni' og blóma, Eigin sæmda-rati mið.

5. Hreinlynt, drottinn, hjá oss skapa Hjarta', og minna virztu á Manna var-ast virðing tapa, Vélum af sem leiða má. Sælir einir Hjarta hreinir Heilagt fá þitt auglit sjá.

X. Blíðlyndi.

No. 356. (26).

Lagið: Hvar mundi vera hjartað mitt.

Oll er þín ræða elska' og náð, Alríki guð, til mín, Býður hjálpræðis beztu ráð Oss blessuð gæzkan þín, Hýrust blíða um

hvert eitt láð Af hátign þinni skín, Illa því sómir beiskjan bráð Bræðrum á milli sín.

2. Lát oss ástunda að líkjast þér, Ljúfmennska sé oss kær, Svo alúð, blíðu og hógværð hér Hver øðrum tjáum vær; Ofugleg svør og orðin þver Umgeingni þokist fjær, En hinn í þína ætt sig sver, Øllum sem góðsemd ljær.

3. Frelsarans dyggða dæmi á Daglega festum sjón, Øllum sem gjørði elsku tjá, Einguni bauð styggðartón, Aldrei hóglyndis blíðu brá, Þó brígzla heyrði són, Oveitta lét sér aldrei frá Aumingjans fara bón.

4. Þvílíkt blíðlyndis dæmi dýrt, Drottinn Jesú, eg bið: Láttu það á mér skína skýrt, Skaplyndis bæta sið; Vinsemd æ gjøri viðmót hýrt, Velunnan sérhverri við, Svo høndlað fáum hnoss órýrt Hjá þér í dýrðar frið.

No. 357. (27).

Lagið: Einn herra eg bezt ætti.

O Jesú! oss sem hefur Afrekað lausn og grið, Þín guðleg náð oss gefur Gleði og andar frið, Sjálfan þig lítillægðir, Og

leidst á krossi deyð, Við föðurinn oss frið-
þægðir, Fær því ei grandað neyð.

2. Auðsýna öllum náðir Astríki og hóg-
vært geð, Hlýðinn guðs vilja gáðir Gæzku'
og blíðlyndi með, Fjandmönnum friðar
beiddir Föður þinn krossi á, Og vina eymd
úrgreiddir, A þegar nokkrum lá.

3. Blíðlyndis dæmið dýra, Deyandi' og
lífs er þú Auðsýndir, oss lát stýra; Astund-
an vor skal sú: Þinn dyggða feril feta, fram-
ast sem kunnum vér, Veit oss það vilja og
geta, Vor guð, að líki þér.

XI. Hófsemi.

No. 358. (28).

Lagið: Hver sem ljúfan guð lætur ráða.

Um daglegt brauð þú drottinn biður, Dug-
ir þér ei, þó veitist nóg, Olla því mun
þinn óhófs siður, Eyðir meiru en vinnur
plóg; Sparseminni sá aldrei ann, Asaka má
ei gjafarann.

2. Láttu þér nægja það sem þiggur,
Þegið stunda þú nota rétt; Mun þá veitast

hvad mest áliggur, Medàl til geingis hóf er sett; En óhóf sendir ørbyrgd þér, Opt þinni velferd skadvænt er.

3. Oss fædi' og klædi látum lynda, Þó leggjum hug á sælli kjør; Audlegd opt dró til óhófs synda, En vid sællist spiltist fjør; Gjørum því mun á girnd og þørf, Geymd er oss heill vid hóf og størf.

4. Ofþýngja hjørtun gef ei gjørum, Gódi fadir, um lifsins stund Ohófi med, en framar førum Forsjállega med þegid pund; Vellyst syndugri visum frá, Verdugri gledi lát oss ná.

XII. Ofund.

No. 359. (29)

Lagid: Guds son kallar: komid til min.

Gud, sem fadir, oss gæfu ann, Gáfum, sæmd, láni skiptir hann, Eins og bezt hverjum hagar; Annara heill hver yfir sá Ofsjónum, vesæll heita má, Eitrud þann øfund nagar.

2. Vid sig hann adra samanber, J sæmd

og verdúng telur sér Ojöfnud einatt veittan; Ásakar vísdóms ædstan hétt, Auga rángsnúnu lítur þrátt Sæmd, blessun bródur skreyttan.

3. Öfunda dýr eins mundu mann Mörg þessu líkt, en eingla hann Allt tignar ædri beidast; Endanleg vera, sem ei sá Sinn gæfu skamt bezt henta, má Af öfund illa leidast.

4. Brennanda líkt vid eld því er Öfund, þá menn hún kvelja fer, Anægju á burt flæmir; En villi-sidum býdur byggd, Ur brjósti vísar æru' og dyggd, Og manna tign ósæmir.

5. Sín eigin svipa öfund er, Adra hvad tignar, gledja ber, Hún æ med harmi lítur; Af heipt því nagast, hana sker, Hvad gott og loflegt ord af fer, En rósemd hvergi hlýtur.

6. Ogæfu fagna olla kann Þeim, yfirburdi hvers hún fann, Frá heillum eingla feldi; Yfir oss synd og deyd hún dró, Dyggdugum Jesú píslir bjó, Saklausan dauda seldi.

7. Hver fær útmálað illt það allt, Öfund sem verkar þúsundfalt, Öðrum til böls og baga? Óróa vekur, eymd og stríð Ánægju hrekur burt frá lýð Og lífsins eitrar daga.

8. Ó! hversu manna er hún stétt, Á-kvörðun, skyldu gagnstæð rétt, Og því af öðrum kjósum, Hvort mun þá vizka, heið-ur, dyggð Í hnjóði falin, öfund, lygð, Af hverju oss þó hrósum?

9. Ó! hversu Jesú er hún ást Ólík, hvers dæmið bezt mun fást, Gott vann og meinin græddi; Hann bræðrum unna, hjálpa' í nauð, Hógværð óvinum votta bauð; Svo breytti, sem hann fræddi.

10. Ó! hversu drottins er hún ást Ólík, sem hvergi skepnum brást, Hún allan heiminn gleður; Ránglátum upp hans rennur sól, Réttlátum líkt, og sérhvert ból Regn frjóvsamt gæðum gleður.

11. Kenn oss, ó guð! þitt geyma vel Gæzkuríkt boð, hreint bræðra þel Í ást og alúð sýna; Og manna virða æru' og stétt, Öfund fráfneyddum stunda rétt, Svo öðl-umst þóknun þína.

XIII. Jesú eptirbreytni.

No. 360. (30).

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Góði Jesú lát mig læra Að líkjast þér, sem bezt eg má, Vegsemd mín það er og æra, Aðstoð virzt mér breyskum tjá. Ef lokkar synda lysting mig, Líta, Jesú, gef mér þig, Dæmi þitt á dyggð mig hvetji, Dýrstum þér svo fylgt eg geti.

2. Þú, hvern dýrka andar æðstu, Ofan til vor komst á jörð, leiðst þolgóður læging stærstu, Lemstur, sár og bönd in hörð; Allt eins gef í auðmýkt hér Ástundi' eg að líkjast þér, Hvort lukku hrest eða lán þú sendir, Ljúft sé mér af þinni hendi.

3. Elska heitust upp þig hvatti, Erindi framkvæma þitt, Eptirlæti mesta mattir, Að mannkyn yrði' af syndum kvitt; Unn mér kall mitt rækja rétt, Ráðvöndum í minni stétt, Gef mér þar af gleði hljóta, Að gjöra öðrum mest til bóta.

4. Fyrir líf og ljós að senda, Laun þú hrepptir spott og neyð, Trúr þó reyndist allt til enda, Er þú leiðst hinn stránga deyð,

Eins á krossi enn baðst þú: Æ, þeim, faðir! forlát nú; Heimur illt fyrir gott þó gjaldi, Gef eg trú og sigri haldi.

5. Föðurs vild þig fúsu geði Fólst, þá mæddi kvölin sterk, Hans á fund þú fórst með gleði, Fullkomnað við lausnar verk; Helstríð þá að höndum ber, Herra, gef eg líkist þér, Svo ávert þínn ödlist þinnar, Æðstu gleði sálar minnar.

No. 361. (31).

Lagið: Nú bið eg, guð, þú náðir mig.

Sæll er sá mann í heimi hér, Hylli drottins sem aflar sér, Elskar, tilbiður, heiðrar hann, Herra sinn guð og skaparann, Grandvar að sinni gáir stétt, Gagnsemd meðbræðra stundar rétt; Lífsferli Jesú fylgir sá, Farsældar nýtur himnum á.

2. Sæll er sá hóssemd heldur við, Hegðun stillta og góðan sið; Því að alls háttar óhóf kann Andlegum heillum svipta mann; Góðfúst og blítt sá lyndislag Í liferni vottar sérhvern dag, Rétta leið dyggða heldur hann, Hógværðar- skeið, sem Jesús rann.

3. Trú og þolgæði' að temja sér, Til

æðri heilla vegur er; Óþolinmæði og Óró Því Eymdirnar fleiri steypir í. En sannleik elska og una við, Unna hreinskilni' og dyggða sið Af Jesú lífi læra má, Ljós sé það manna vegum á.

4. Kærleikans dyggð sá ætíð ann, Eptir farsældar gotu rann; Hræsni hvergi né ágirnd á, Né undirferli rasar sá; Eitri þúngaða øfund hann, Illgirni líka forðast kann; Að Jesú dæmi gjørir gott, Góðan mannelsku sýnir vott.

5. Ástríki faðir, efl hjá mér Allar dyggðir, sem líka þér; Lastanna stríða lokkun gegn, Léna mér nægan krapt og megn, Þann svo lífs feril feti' eg hér, Sem frelsarinn Jesús kendi mér; Þá mun eg síðan finna og fá Fullsælu þreiða himnum á.

No. 362. (32).

Lagið: Kristi, vér allir þökkum þér.

Lausnari, dæmið láttu þitt Leiða mig hverju sinni, Að laga gjorvallt lífið mitt Lífs breytni eptir þinni; Líferni þitt og lífsins orð Lýsi mér ætíð hér á storð, Svo réttan feril finni.

2. Sá þín liðþurfi leita vann, Líkn fann og æðstu mildi, Obænheyrðan lézt aldrei þann, Aðvarp hans heyra vildir, En hversu tíðum erum vér Ólíkir, góði Jesú, þér, Að gjöra gott sem skyldi.

3. Föðurnum hlýðinn varstu vel, Vegsama nafn hans gáðir, Og hverjum manni hjarta þel Hógvært auðsýna náðir; En hrokafullt vort hjarta er, Á höndum oss nær lukkan ber, Vinir opt verða smáðir.

4. Þú girntist föður þínum bezt Þjónkun og hlýðni veita, Allt að kross deyð, og öllum mest Elsku þú sýndir heita; En vér þín blessuð boðorð titt Brotið höfum og syndum hlýtt, Forsómað frelsis leita.

5. Óvina grimmust illska og slægð Ei vakti reiði þína, Blíður fyrir þeim baðst um vægð, Er beisk þig særði pína; En hjá oss tíðum upptendrast Illgirni, reiði, hefnd og last, Menn þá oss mótgjörð sýna.

6. Þín dyggða kenning klár og hrein, Krapt sinn auglýsti víða, Þitt heilagt líf í hverri grein Hjartans ástsemi blíða; Eins

gef oss vilja, afl og magn, Að efla bræðra sanna gagn, Og lifnaði lærdóm prýða.

7. Allir biðjum þig, ó Jesú! Aðstoð, oss milda senda, Dyggð að varðveita' og vora trú, Varfærnum lífs til enda; Vér í þín fótspor setum þá, Fullsælum oss þér sjálfum hjá Veitist að lokum lenda.

XIV. Utfararsálmur.

No. 363. (33).

1.

Jam mæsta quiesce querela,
Lacrymas suspendite, matres.
Nullus sua pignora plangat,
Mors hæc reparatio vitæ est.

Sami sálmur á íslenzku.

1.

Öll harma-kvein hætti að sinni,
Haldi náúngar tárunum inni.
Ei ber sofnaðan ástvin að gráta,
Lífs endurbót dauðann má játa.

2.

Quidnam sibi saxa cavata?
  Quid pulchra volunt monumenta?
Res quod nisi creditur illis,
  Non mortua, sed data somno.

3.

Nam quod requiescere corpus
  Vacuum sine mente videmus,
Spatium breve restat, ut alti
  Repetant collegia sensus.

4.

Venient cito sæcula, quum jam

2.

Hví skrautbúna legstadi lítum?
Leidin á ristar minningar ítum?
  Merkja þau, ad mold þar umvefur
  Mann, sem ekki' er daudur, en sefur.

3.

Því, liggja þó lítum nú audan
Líkam, fjöri' og mannviti snaudan,
  Ædri vit saman aptur hans leita,
  Innan skamms honum skilníng ad veita.

4.

Hann gladur um skammt fær ad finna,

Socius calor ossa revisat,
Animataque sangvine vivo
Habitacula pristina gestet.

5.

Quæ pigra cadavera pridem
Tumulis putrefacta jacebant,
Volucres rapientur in auras
Animas comitata priores.

6.

Sic semina sicca virescunt
Jam mortua jamque sepulta,

Fornan yl vitja beinanna finna;
Ummyndada eldri mun þiggja
Endurlifgada veru ad byggja.

5.

Líkamir, þeim legstadir skýla,
Lidnir, þúngfærir rotnir, sem hvíla,
Fyrri sálum fylgd munu veita,
Flug-hradir í hædir upp leita.

6.

Svo daud, grafin, fólnud í foldu,
Frækorn endurlifnud úr moldu,

Quæ, reddita cespite ab imo,
Veteres meditantur aristas.

7.

Nunc suscipe, tarra, fovendum,
Gremioque hunc concipe molli.
Hominis tibi membra sequestro,
Generosa & fragmina credo.

8.

Animæ fuit hic domus olim,
Factoris ab ore creatæ,
Fervens habitavit in illis
Sapientia principe Christo.

Fagur-mynduð grös framkoma sjáum,
Fyrri seilast af skúf-steingum háum.

7.

Jörð, tak nú við líkama liðnum,
Legg hann þér í skaut, vafinn friðnum.
Limi manns þér til vöktunar vel eg,
Hans veglegar leifarnar fel eg.

8.

Hann var sálar herbergi forðum,
Hver mynduð var drottins að orðum,
Í þeim báðum guðleg hér gisti
Greindin, lént af höfundi Kristi.

9.

Tu depositum tege corpus;
Non immemor ille requiret
Sua munera fictor & auctor,
Propriique ænigmata vultus.

10.

Venient cito tempora justa,
Quum spem deus impleat omnem.
Reddas patefacta, necesse est,
Qualem tibi trado figuram.

9.

Hyl, jörð, geymdu látinn líkama;
Lán heimta mun ógleyminn sama,
Og sér skilaða skaparinn bjóða
Skugga-sjá sinnar ímyndar góða.

10.

Fljótt líður til fagnaðar tíða,
Fyllir guð þegar alla von lýða.
Opin þá mynd aptur skalt greiða,
Sem andvana hér gjörum leiða.

Registur
yfir sálmana, eptir stafrofsröd.

Prentvillur helztu.

15. blſ.	12. línu	ad ofan	hann fyrir hans.
24. —	14. l.	a. o.	alrei f. aldrei.
24. —	14. l.	a. o.	geym f. gleym.
26. —	15. l.	a. o.	bá f. þá.
77. —	13. l.	a. o.	Frúfeſti f. trúfeſti i nokkrum exempl.
141. —	8. l.	a. o.	á f. þá.
197. —	2. l.	a. o.	hér f. þér
232. —	21. l.	a. o.	liſi f. liſti. Par er blstalan 132 f. 232.
256. —	18. l.	a. o.	takmak f. takmark.
293. —	17. l.	a. o.	mér f. vér.
340. —	19. l.	a. o.	kirkjuvígslu=ſálmar f. kirkjuvígslu=ſálmur.
395. —	5. l.	a. o.	tarra f. terra.